IRA LEVIN

Autorul romanelor SLIVER și THE BOYS FROM BRAZIL

un copil pentru ROSEMARY

FANTASTIC

EDITURA VREMEA

IRA LEVIN

UN COPIL PENTRU ROSEMARY

TRADUCERE: IRINA HOREA

EDITURA VREMEA
Bucureşti – 1994

Capitolul 1

Rosemary şi Guy Woodhouse tocmai semnaseră contractul de închiriere pentru un apartament de cinci camere într-o clădire ca un cub alb de pe Fifth Avenue, când o doamnă pe nume Cortez le telefona, anunţându-i că în blocul Bramford se eliberase un apartament de patru camere. Blocul Bramford, vechi, elefantin, e o îngrămădeală de apartamente cu camere înalte, mult apreciate pentru căminurile şi decorul victorian. Rosemary şi Guy se

înscriseseră pe lista de amatori încă de când se căsătoriseră, dar, în cele din urmă, îşi pierduseră nădejdea.

Guy acoperi microfonul, lipindu-şi receptorul de piept, şi îi dădu lui Rosemary vestea.

— Ah, nu, gemu ea cu o figură de parcă îi venea să plângă.

— Prea târziu, răspunse Guy la telefon. Am semnat un alt contract.

Rosemary îl apucă de braţ.

— N-am putea să-l anulăm? întrebă ea. Să găsim vreo scuză?

— Un moment vă rog, doamnă Cortez. Guy astupă din nou telefonul. Ce să le spunem?

Rosemary şovăi, apoi îşi ridică mâinile a neputinţă

— Nu ştiu... adevărul. Că s-a ivit şansa să locuim în Bramford.

— Iubito, zise Guy, n-o să le pese lor de asta.

— Găseşti tu ceva. Hai să mergem măcar să-l vedem, vrei? Zi-i că venim să-l vedem. Te rog. Repede, să nu închidă.

— Am semnat un contract, Ro; n-avem ce face.

— Te rog! Grăbeşte-te, o să închidă!

Prefăcându-se tare speriată, Rosemary scânci şi, smulgându-i lui Guy telefonul de la piept, încercă să i-l împingă cu forţa spre gură.

Era marţi, 3 august.

Domnul Micklas era mărunţel şi vioi; îi lipseau câteva degete de la mână, încât era neplăcut să i-o strângi, deşi el nu părea să se sinchisească de asta.

— Oh, sunteţi actor, zise apăsând butonul liftului cu degetul mijlociu. Am avut mulţi actori aici.

Şi numi patru care locuiseră în blocul Bramford, toţi foarte cunoscuţi.

— În ce spectacol aş fi putut să vă văd?

— Păi, staţi niţel, căzu Guy pe gânduri, am jucat în Hamlet acum câtva timp, nu-i aşa Liz? Şi apoi în Pietrojelul...

— Glumeşte, spuse Rosemary. A jucat în Luther şi în Nimeni nu iubeşte albatrosul şi într-o mulţime de piese de televiziune şi de reclame televizate.

— De-acolo pică banii, nu? Publicitatea, zise domnul Micklas.

— Da, răspunse Rosemary.

— Şi ce fior artistic, spuse Guy.

Rosemary îi aruncă o privire rugătoare; el luă un aer nevinovat, apoi făcu o strâmbătură oribilă, de vampir, pe deasupra capului domnului Micklas.

Liftul – căptuşit cu panouri de lemn de stejar – iar de jur-împrejur cu o balustradă de alamă, bine lustruită – era manevrat de un negru tânăr în livrea, cu un zâmbet înţepenit pe buze.

— Şapte, îi comandă domnul Micklas, apoi se întoarse spre Rosemary şi Guy: Apartamentul are patru camere, două băi şi cinci debarale. La origine, blocul avea apartamente foarte mari – cel mai mic era de două camere – dar acum sunt împărţite aproape toate în apartamente de patru, cinci şi şase încăperi – 7E are patru, dar, la început, constituia partea din spate a unui apartament de zece camere – le-au rămas baia şi bucătăria stăpânilor casei, nişte încăperi monumentale, după cum veţi vedea imediat. Fostul dormitor al stăpânilor a devenit camera de zi, un alt dormitor a rămas ca atare şi două camere pentru servitoare au fost transformate în sufragerie sau, la nevoie, pot servi ca al doilea dormitor. Aveţi copii?

— Vom avea cu siguranţă, zise Rosemary.

— O să fie o cameră ideală pentru copil, cu baie separată şi dulap mare în perete. E un apartament foarte bine împărţit pentru o pereche tânără ca dumneavoastră.

Ascensorul se opri şi liftierul negru îl manevră puțin în sus, apoi în jos, apoi iar în sus, ca să-l aducă exact în dreptul pragului metalic al uşii de la etajul respectiv şi, continuând să zâmbească, trase grilajul de alamă şi deschise uşa de la palier. Domnul Micklas se dădu la o parte, poftindu-i pe Guy şi pe Rosemary să treacă în coridorul întunecat, cu tapet şi covor verde închis. Un muncitor care lucra la o uşă, capitonată şi ea cu verde, sculptată şi purtând numărul 7B, se uită la ei apoi îşi urmă treaba: monta un vizor intr-o gaură străpunsă în uşă.

Domnul Micklas îi conduse întâi spre dreapta, pe urmă spre stânga, prin ramificațiile coridorului verde închis; tinându-se după eî, Rosemary şi Guy observară rupturi în tapet şi o crăpătură în zid într-un loc unde se desprinsese un colț al tapetului; în aplica de cristal era un bec ars, iar mocheta verde închis fusese cârpită cu un petec de culoare mai deschisă. Guy aruncă o privire spre Rosemary: Mocheta peticită? Ea se uita în jur cu un surâs strălucitor: Ador locul ăsta; totul este minunat!

— Chiriaşa dinainte, doamna Gardenia, a murit abia de câteva zile şi încă nu s-a scos nimic din apartament, zise domnul Micklas fără să se întoarcă spre ei. Fiul doamnei m-a rugat să comunic celor care vin să vadă apartamentul că ar vinde covoarele, aparatele de climatizare şi unele mobile, la preț de nimic.

Coti într-o ramificație a coridorului, tapetată cu hârtie mai nouă, verde cu dungi aurii.

— A murit în apartament? întrebă Rosemary. Nu că ar...

— Oo, nu, la spital, zise domnul Micklas. A zăcut în comă mai multe săptămâni. Era foarte în vârstă şi s-a stins fără să se mai trezească. Mi-ar plăcea să mor şi eu aşa când mi-o veni timpul. A fost vioaie până la sfârşit: îşi făcea

singură bucătăria, mergea la cumpărături... A fost una dintre primele femei-magistrat din statul New York.

Ajunseră la casa scării, unde se termina culoarul. Chiar la stânga era uşa apartamentului 7E, o uşă mai îngustă decât cele pe lângă care trecuseră, mai simplă, fără sculpturi. Domnul Micklas apăsă butonul de sidef al soneriei – deasupra, pe o plăcuță, era scris L. Gardenia, cu litere albe pe plastic negru – şi răsuci cheia în broască. Cu toate că-i lipseau atâtea degete, întoarse cu uşurință mânerul rotund şi deschise uşa.

— După dumneavoastră, vă rog, zise el cu o plecăciune, ridicându-se în vârful picioarelor şi ținând uşa deschisă cu brațul întins.

Cele patru camere ale apartamentului erau dispuse două câte două pe ambele laturi ale unui coridor îngust, aflat drept în fața uşa de intrare. Prima încăpere pe dreapta era bucătăria şi, văzând-o, Rosemary nu-şi putu stăpâni un chicotit: era la fel de mare, dacă nu chiar mai mare decât garsoniera cu toate cele în care locuiau ei. Avea o maşină de gătit cu şase ochiuri şi cu două cuptoare, un frigider imens şi o monumentală chiuvetă de spălat vase; fără să mai pună la socoteală o mulțime de dulăpioare, o fereastră care dădea spre Seventh Avenue, un tavan înalt, înalt, şi chiar – dacă-ți închipuiai încăperea fără masa cromată cu scaunele şi teancurile de reviste Fortune şi Musical America, legate cu sfoară, ale doamnei Gardenia – că era locul ideal unde să aşezi mobila albastră cu garnituri de culoarea fildeşului pentru masa de dimineață, a cărei poză o decupase din ultimul număr al revistei House Beautiful.

Față în față cu bucătăria se găsea sufrageria – sau al doilea dormitor; după toate aparențele, acolo fusese biroul şi, totodată, sera doamnei Gardenia. Sute de plante, moarte sau muribunde, se înşirau pe rafturi improvizate, sub lămpi de neon de mult stinse, în mijloc, un birou cu capac-rulou

acoperit de o grămadă de cărți şi hârtii. Era o piesă frumoasă, mare şi patinată de vreme. Rosemary îl lăsă pe Guy şi pe domnul Micklas să discute lângă uşă şi se apropie de birou, păşind peste un şir de plante veştede, cu frunze cafenii. Asemenea birouri se văd doar în vitrinele anticarilor; Rosemary se întreba, mângâindu-l cu mâna, dacă făcea cumva parte dintre lucrurile care puteau fi cumpărate pe un preț de nimic. Pe o foaie de hârtie mov, un scris elegant, cu cerneală albastră: ...decât numai un fel mai ciudat de a-ți petrece timpul, aşa cum am crezut la început. Nu mai pot să rămân alături de... Îşi dădu seama că-şi vâra nasul unde nu trebuia şi, ridicându-şi ochii către domnul Micklas, care terminase intre timp de vorbit cu Guy, îl întrebă:

— Biroul ăsta e unul dintre lucrurile pe care fiul doamnei Gardenia vrea să le vândă?

— Nu ştiu, răspunse domnul Micklas, dar pot să întreb, dacă doriți.

— E o frumusețe, zise Guy.

Rosemary aprobă: „Nu-i aşa?" şi, zâmbind, examina pereții şi ferestrele. Încăperea era foarte potrivită pentru camera copilului pe care o avea ea în minte. Era puțin cam întunecată – ferestrele dădeau spre o curte interioară – dar tapetul alb cu galben avea să-l lumineze mult. Baia – mică, însă o adevărată bijuterie, iar debaraua, plină de oale cu răsaduri care păreau să o ducă bine, arăta cum nu se poate mai mulțumitor.

— Ce-s toate astea? întrebă Guy când se întoarseră amândoi spre uşă.

— Ierburi, cele mai multe din ele, răspunse Rosemary. Mentă, busuioc... restul nu mai ştiu ce sunt.

Mai încolo, pe coridor, pe stânga, era o debara pentru folosința eventualilor oaspeți, după care, pe dreapta, o arcadă mare se deschidea spre living. În fața lor, ferestre mari, cu arcadă, dintre care două aveau ochiuri de geam

romboidale şi banchete sub pervaz. Pe peretele din stânga era un cămin mic, acoperit cu o poliță de marmură albă cu ornamentații spiralate; pe cel din dreapta se înălțau rafturi de stejar pentru cărți.

— Aah, Guy, suspină Rosemary, căutându-i mâna şi strângându-i-o.

Guy mormăi un „Mmmm” evaziv, dar răspunse strânsorii ei; domnul Micklas era lângă el.

— Căminul funcționează, desigur, se simți domnul Micklas dator să-i informeze.

În spate se găsea dormitorul, de dimensiuni corespunzătoare – aproximativ doisprezece pe optsprezece; ferestrele erau îndreptate spre aceeaşi curte îngustă, la fel ca cele din sufragerie – al doilea dormitor – camera copilului. Baia, care se afla la capătul celălalt al livingului, era spațioasă, cu bideu şi cadă, şi chiuvetă şi altele trebuincioase, toate făcute din marmură albă, cu forme bombate şi ample şi cu garnituri din alamă.

— Apartamentul e minunat, spuse Rosemary după ce se întoarseră în living. Îşi desfăcu larg brațele, ca şi când ar fi vrut să cuprindă întreg spațiul, şi făcu o piruetă. Îmi place aşa de mult!

— Acum încearcă să vă convingă să mai lăsați din chirie, se adresă Guy bărbatului.

Domnul Micklas zâmbi:

— Noi am creşte-o, dacă ni s-ar da voie. Adică peste procentul de cincisprezece la sută. Apartamente din astea, cu atâta bun gust şi personalitate, sunt la fel de rare ca şi ouăle cu păr. Cele noi...

Se opri brusc, îndreptându-şi privirile spre şecretaire-ul din mahon care se afla la capătul coridorului central.

— Ciudat, făcu. În spatele secretaire-ului ăluia e o debara. Sunt sigur de asta. Doar sunt cinci: două în

dormitor, una în al doilea dormitor şi două pe coridor, acolo şi acolo.

Se apropie de mobilă.

Guy se ridică pe vârfuri.

— Ai dreptate, zise. Văd colţurile uşii.

— Ea l-a mutat, spuse Rosemary. Secretaire-ul. Cred că acolo a fost locul lui.

Arătă cu degetul spre o urmă ţuguiată rămasă ca o fantomă pe peretele de lângă uşa dormitorului şi spre urmele adânci lăsate de bilele picioarelor pe covorul roşu. De la ele şi până la locul unde fusese împins secretaire-ul lângă peretele îngust abia se distingeau în covor patru dâre uşor adâncite de mobila târâtă.

— Vrei, te rog, să mă ajuţi, se adresă domnul Micklas lui Guy.

Amândoi reuşiră să urnească mobila grea, centimetru cu centimetru, înapoi la locul dinainte.

— Acum înţeleg de ce a intrat în comă, gâfâi Guy împingând din răsputeri.

— Imposibil să-l fi mutat ea singură, spuse domnul Micklas, era o femeie la optzeci şi nouă de ani.

Rosemary se uită ezitând la uşa debaralei pe care tocmai o eliberaseră.

— Oare s-o deschidem? întrebă. Poate că ar trebui să îl lăsăm pe fiul ei s-o facă.

Picioarele secretaire-ului se potriviră perfect în vechile urme. Domnul Micklas îşi frecă una de alta mâinile fără degete.

— Eu am autorizaţie să arăt apartamentul, spuse şi se duse să deschidă uşa.

Debaraua era aproape goală; într-o parte era un aspirator, în cealaltă, trei sau patru scânduri. Pe poliţa de deasupra capului erau îngrămădite prosoape de baie albastre şi verzi.

— Dacă a încuiat pe careva aici, apoi ăla a reuşit să scape, mormăi Guy.

— Probabil că n-a avut nevoie de cinci debarale, oferi domnul Micklas o altă explicație.

— Dar de ce să-şi închidă aici aspiratorul şi prosoapele? se miră Rosemary.

Domnul Micklas ridică din umeri.

— Am senzația că nu vom afla niciodată acest lucru. Poate că într-adevăr a fost senilă. Zâmbi.

— Mai doriți să vedeți ceva sau să vă mai spun ceva?

— Da, îşi aminti Rosemary. Pentru spălatul rufelor, sunt undeva maşini de spălat?

Îi mulțumiră doumnului Micklas care îi conduse afară, pe trotuar, şi o luară încet pe Seventh Avenue la vale.

— E mai ieftin decât celălalt, spuse Rosemary pe un ton de parcă argumentele practice erau cele care contau în mintea ei.

— Dar are şi o cameră mai puțin, iubito, îi atrase Guy atenția.

Câteva clipe, Rosemary merse în tăcere, apoi spuse deodată:

— E mai bine situat

— La naiba, aşa e, oftă Guy. Aş putea să mă duc pe jos la orice teatru poftesc.

Rosemary prinse curaj şi renunță la argumentele practice:

— Ah, Guy, haide să-l luăm! Te rog! E atât de frumos! Bătrâna aia, doamna Gardenia n-a scos nimic din el! Livingul acela ar putea-ar putea fi minunat, şi cald, şi ah, te rog, Guy, să-l luăm, bine?

— Păi, da, sigur, zâmbi Guy, dacă putem scăpa de angaraua cealaltă.

Fericită, Rosemary îl prinse de cot.

— O să scăpăm! Găseşti tu o soluție, ştiu că ai să găseşti!

Guy îi telefonă doamnei Cortez de la o cabină telefonică de sticlă; uitându-se la el prin geam, Rosemary încercă să ghicească după mişcarea buzelor ce spunea. Doamna Cortez le răspunse că le dădea răgaz până la ora trei; dacă până atunci nu primea nici o veste de la ei, dădea apartamentul următorilor de pe listă.

Apoi se duseră la Salonul Rusesc de ceai şi comandară Bloody Mary şi sandvişuri cu pâine neagră şi salată de pui.

— Spune-le că mi-e rău şi că trebuie să mă duci la spital, îl rugă Rosemary.

Dar n-a fost nevoie nici de convingeri şi nici de constrângeri. În loc de asta, Guy inventă o poveste despre un contract pe care l-ar fi semnat cu o companie de teatru a armatei, ce pleca într-un turneu de patru luni în Vietnam şi orientul îndepărtat. Unul dintre actori suferise un accident şi avea o fractură la şold, încât, dacă el, Guy, care cunoştea rolul, nu li se alătura în locul celuilalt, turneul trebuia amânat pentru cel puțin două săptămâni. Ceea ce ar fi fost o adevărată ruşine față de puştii ăia de acolo care țineau cu înverşunare piept comuniştilor. Cât era el plecat, soția avea să stea cu ai ei în Omaha...

Repetă povestea de douăzeci de ori, apoi se duse să găsească telefonul.

Rosemary sorbea din băutură, iar sub masă ținea mâna stângă cu degetele încrucişate, ca să-i aducă noroc. Se gândea la apartamentul de pe Fifth Avenue, cel pe care îl refuzase, şi în minte începea lucid o listă cu avantajele pe care le oferea; bucătăria care sclipea de nouă ce era, maşina de spălat vase, vederea spre East River, sistemul de aer condiționat... Chelnerița aduse sandvişurile.

Pe lângă masă trecu o femeie însărcinată, îmbrăcată în bleumarin. Rosemary se uită după ea. Trebuie că era în

luna a şasea sau a şaptea; arăta foarte fericită când îşi întoarse faţa ca să se adreseze peste umăr unei femei mai în vârstă, încărcată de bagaje, probabil mama ei.

Cineva făcu semn cu mâna din partea cealaltă a încăperii – roşcata care a venit la CBS[1] cu câteva săptămâni înainte să plece Rosemary. Îi făcu şi ea semn cu mâna. Fata mişcă din buze, evident ca să-i spună ceva pe muteşte, dar Rosemary nu pricepu, drept care fata mişcă iarăşi buzele. Un bărbat care stătea cu faţa la roşcată se răsuci să o privească pe Rosemary – un bărbat cu chip livid, ca de ceară.

Şi uite că se întorcea Guy, înalt, frumos, abia reţinându-şi zâmbetul, şi parcă toţi porii fiinţei lui strigau Da, da, da, da.

— Da? întrebă timid Rosemary când se aşeză în faţa ei.

— Da. Am anulat contractul; ni se înapoiază banii; trebuie să-i spun o vorbă locotenentului Hartman de la Transmisiuni. Doamna Cortez ne aşteaptă la două.

— Ai sunat-o?

— Am sunat-o.

Roşcata apăru ca din senin lângă ei, roşie la faţă şi cu ochi scăpărători.

— Îţi spuneam că „îţi prinde bine măritişul, arăţi fabulos!" asta-ncercam să-ţi spun.

— Mulţumesc, îi zâmbi Rosemary, chinuindu-se să-şi aducă aminte de numele fetei. Tocmai sărbătoream un eveniment. Am obţinut un apartament în Bramford.

— Bram! exclamă fata. Mamă, mor după clădirea aia! Dacă vreţi vreodată să închiriaţi, mă abonez prima, nu uitaţi asta! Toate garguiele alea bizare şi creaturile de piatră care se caţără în sus şi-n jos printre ferestre!

---

[1] CBS – Columbia Broadcasting System – post local de televiziune. (n. trad.).

Capitolul 2

În mod surprinzător, Hutch se străduia din răsputeri să-i facă să se răzgândească, pe motiv că Bramford era o „zonă periculoasă”.

Când a venit pentru prima oară în New York, în 1962, Rosemary s-a însoțit cu o altă fată din Omaha şi încă două fete din Atlanta şi au luat un apartament către capătul lui Lexington Avenue. Hutch locuia uşă-n uşă cu ele, într-un apartament, şi, deşi a refuzat să fie înlocuitorul de permanență al tatălui în care încercaseră ele să-l transforme – crescuse două fete ale sale proprii, era de ajuns, mulțumesc – cu toate acestea, era acolo ori de câte ori era nevoie de el, de exemplu în noaptea în care s-a cățărat unul pe scara de incendiu sau când Jeanne aproape s-a înecat cu un os. Numele lui era Edward Hutchins, era englez, avea cincizeci şi patru de ani. Sub trei pseudonime diferite scrisese trei serii diferite de cărți de aventuri pentru băieți.

Lui Rosemary îi dăduse un alt fel de ajutor. Ea era cea mai mică într-o familie cu şase copii, în care ceilalți cinci se căsătoriseră la vârste foarte tinere şi-şi întemeiaseră casele în preajma părinților; încât, la plecarea ei, Rosemary lăsase în urmă un tată furios şi bănuitor, o mamă tăcută şi patru frați şi surori plini de resentiment. (Numai al doilea ca vârstă, Brian, care le cam trăgea la măsea, i-a spus: „Du-te, Rose, du-te şi fă ce vrei să faci” şi îi strecurase în mână o pungă de plastic în care se aflau optzeci şi cinci de dolari.) Odată ajunsă în New York, Rosemary s-a simțit vinovată, monstru de egoism, iar Hutch o încuraja cu ceaiuri tari şi discuții despre părinți şi copii şi despre datoria fiecăruia față de propria persoană. Ea-i punea întrebări despre care nici nu se putea pomeni la liceul catolic; Hutch o trimisese la

cursuri serale de filosofie la NYU[2]. „Am să scot o ducesă din florăreasa asta mică de mahala”, i-a spus el, iar ea a avut destul umor ca să-i răspundă: „Sanchi!”

Acum, Rosemary şi Guy luau masa cu Hutch în fiecare lună ba în apartamentul lor, ba, când îi venea rândul lui Hutch, la restaurant. Guy îl considera puțin cam plictisitor, dar se purta cu el cordial ori de câte ori se vedeau; decedata lui soție fusese verişoara lui Terence Rattigan, dramaturgul, iar Rattigan şi Hutch erau în corespondență. În lumea teatrului, relațiile pe care le aveai se dovedeau adesea cruciale, chiar şi relațiile la a doua mână şi Guy ştia asta.

În joia care a urmat vizitării apartamentului, Rosemary şi Guy luau masa cu Hutch la Klube's pe Twenty-third Street. Marți după-masă îi dăduseră doamnei Cortez numele şi adresa lui, ca una dintre cele trei persoane care puteau da referințele pe care le cerea doamna despre viitorii locatari; iar Hutch primise deja chestionarul şi îl şi trimisese înapoi completat.

— Am fost tentat să scriu că sunteți morfinomani sau vandali murdari, le mărturisi el, sau ceva de genul ăsta, cât mai respingător pentru cei care administrează casele de locuit.

— Şi de ce asta? au vrut ei să ştie.

— Nu ştiu dacă voi aveți habar, începu el ungând o chiflă cu unt, dar casa Bramford şi-a câştigat un renume destul de neplăcut pe la începutul secolului.

Ridică ochii spre ei şi, privindu-i, înțelese că nu aveau habar de nimic, deci îşi continuă povestirea. (Fața lui era lătăreață, luminoasă, ochii albaştri scăpărau entuziaşti, şi câteva şuvițe de păr negru, date cu fixativ, se întindeau pieptănate peste chelie.)

---

[2] New York University – (n.trad.).

— Pe lângă genul Isadora Duncan şi Theodore Dreiser, Bramford a mai găzduit şi un număr considerabil de personaje mai puțin atractive. Acolo îşi duceau la împlinire experimentele gastronomice surorile Trench şi tot acolo îşi dădea petrecerile Keith Kennedy. Adrian Marcato a locuit în acelaşi loc; la fel şi Pearl Ames.

— Cine-au fost surorile Trench? întrebă Guy.

— Cine a fost Adrian Marcato? sări Rosemary.

— Surorile Trench au fost două respectabile doamne victoriene în cel mai pur sens al cuvântului, care ocazional se dedau plăcerilor canibale: Au gătit şi au mâncat mai mulți copilaşi, printre care şi o nepoată.

— Drăgălaş, mormăi Guy.

— Adrian Marcato practica vrăjitoria, se întoarse Hutch spre Rosemary. A făcut ceva senzație prin 1890, când a anunțat că a reuşit să-l cheme în fața lui pe Satan. Drept dovadă le arăta celor interesați un smoc de păr şi nişte gheare şi se pare că oamenii chiar i-au dat crezare; destul cât să se adune şi să-l atace, şi aproape să-l omoare în holul clădirii Bramford.

— Glumeşti, făcu neîncrezătoare Rosemary.

— Ba vorbesc foarte serios. Câțiva ani mai târziu, a început povestea cu Keith Kennedy, astfel că în preajma anilor douăzeci, casa aproape că s-a golit.

— Am auzit de Keith Kennedy, zise Guy, şi de Pearl Ames, dar n-am ştiut că şi Adrian Marcato a locuit acolo.

— Şi surorile alea, se înfioră Rosemary.

— Apoi a venit al doilea război mondial şi criza de locuințe, continuă Hutch, şi aşa s-a umplut din nou casa, iar acum şi-a câştigat chiar un uşor prestigiu de casă veche şi aristocratică de locuit; dar, în anii douăzeci, se numea Bramford-cea-neagră şi oamenii cu mintea la cap se țineau departe de ea. Pepenele e pentru doamna, nu-i aşa, Rosemary?

Chelnerul le puse în față aperitivele. Rosemary se uită întrebătoare la Guy, dar el se încruntă, o privi pe sub sprâncene şi scutură din cap: Nu-i nimic, nu te lăsa speriată de ce-ți spune.

Chelnerul plecă.

— De-a lungul anilor, reveni Hutch, Bramford a înregistrat cu vârf şi îndesat tot felul de întâmplări urâte şi dezgustătoare. Şi unele dintre ele nici nu sunt atât de îndepărtate în timp. În 1959, la subsol a fost descoperit un sugar mort, împachetat într-un ziar.

— Dar probabil că lucruri îngrozitoare se întâmplă în fiecare casă din când în când, încercă Rosemary să-şi păstreze calmul.

— Din când în când, consimți Hutch. Problema e totuşi că la Bramford lucrurile îngrozitoare se întâmplă cam mult prea des față de „din când în când". De exemplu, acolo s-au înregistrat mai multe sinucideri decât în oricare altă casă cu apartamente de aceleaşi dimensiuni şi aproximativ la fel de vechi.

— Şi care-i explicația, Hutch? întrebă Guy cu un aer grav şi preocupat. Trebuie să existe o explicație la toate astea.

Hutch îl privi câteva clipe.

— Nu ştiu, răspunse. Să zicem că ar putea fi asta, că notorietatea unei perechi de surori Trench atrage după sine un Adrian Marcato, iar faima lui atrage un Keith Kennedy şi în cele din urmă casa devine un... un fel de loc de adunare pentru ființe umane care au o mai mare predispoziție decât alții pentru un anumit tip de comportament. Sau poate că sunt lucruri despre care nu ştim încă – poate câmpuri magnetice sau electrice, sau mai ştiu eu ce – tot felul de modalități ca un loc să devină malign pur şi simplu. Ştiu totuşi ceva: Bramford nu e unic în felul său. În Londra este o casă, pe Praed Street, în care s-au petrecut cinci crime

violente, fără nici o legătură una cu alta, în decurs de şaizeci de ani. Între criminali nu exista nici o legătură, nici între victime, şi nici crimele nu s-au petrecut pentru aceeaşi piatră a Lunii sau ştiu eu ce Şoim Maltez. Cu toate astea, într-o perioadă de şaizeci de ani s-au petrecut cinci crime distincte şi la fel de odioase, într-o căscioară cu prăvălie la stradă şi un apartament deasupra. A fost demolată în 1954 – şi nu din vreun motiv urgent, mai ales că, din câte ştiu eu, terenul a fost lăsat gol.

Rosemary îşi rotea linguriţa în pepene.

— Mă gândesc că mai există şi case bune, spuse; case în care oamenii se îndrăgostesc şi se căsătoresc, şi fac copii.

— Şi devin stele de cinema, completă Guy.

— Există, fără indoială, acceptă Hutch. Numai că de astea nu se aude. Numai stârvurile se bucură de publicitate. Le zâmbi celor doi: Mi-ar plăcea ca voi doi să vă găsiţi o casă mai bună decât Bramford.

Linguriţa cu pepene se opri la jumătatea drumului între farfurie şi gura lui Rosemary.

— Chiar eşti serios acum că-ncerci să ne convingi să renunţăm? intrebă.

— Fată dragă, în seara asta aveam o întâlnire extrem de plăcută cu o femeie absolut fermecătoare şi am renunţat la ea numai ca să vă spun ce aveam de spus. Sunt foarte sincer, într-adevăr încerc să vă fac să renunţaţi.

— Mamă, doamne, Hutch... Începu Guy.

— Nu vreau să spun acum că dacă puneţi piciorul în Bramford o să vi se prăbuşească în cap un pian sau o să fiţi devoraţi de păianjeni, sau vă transformaţi pe loc în stane de piatră. Spun pur şi simplu că faptele există şi trebuie luate în seamă alături de chiria rezonabilă şi de căminul în care poate fi aprins focul; casa înregistrează o incidenţă ridicată de evenimente neplăcute. De ce să vă băgaţi cu bună ştiinţă într-o zonă periculoasă? Găsiţi-vă un apartament în Dakota

sau Osborne, dacă sunteți atât de morți după splendori din secolul trecut.

— Blocul Dakota e cu proprietate, spuse Rosemary, iar Osborne o să fie dărâmat.

— Nu exagerezi aşa, un pic, Hutch? îl iscodi Guy. Au mai fost „întâmplări neplăcute" în ultimii ani – minus bebeluşul din beci?

— Iarna trecută a fost ucis un liftier, răspunse cel întrebat. Şi nu într-un accident banal... În după-masa asta am fost la bibliotecă, am căutat în indexul ziarului Times şi m-am uitat trei ore la microfilme; să vă mai spun?

Rosemary se uită la Guy. Tânărul lăsă furculița pe farfurie şi se şterse la gură.

— E o prostie, spuse. Perfect, sunt de acord, s-au întâmplat o mulțime de lucruri neplăcute acolo. Dar asta nu înseamnă că se vor mai întâmpla şi altele. Nu înțeleg de ce Bramford este „zonă periculoasă" mai mult decât oricare altă casă din oraş. Dai cu banul şi-ți iese de cinci ori la rând capul; asta nu înseamnă că şi următoarele cinci dăți îți va ieşi tot capul şi nici nu înseamnă că moneda asta se deosebeşte de oricare altă monedă. Este vorba de coincidență, atâta tot şi nimic mai mult.

— Dacă ar fi cu adevărat ceva rău cu casa asta, nu ar fi fost demolată? întrebă Rosemary, Cum a fost demolată cea din Londra?

— Casa din Londra era proprietatea unei familii din care făcea parte şi ultima victimă. Bramford este a bisericii de lângă bloc.

— Poftim, făcu Guy aprinzându-şi o țigară, beneficiem de sfânta protecție a bisericii.

— N-a avut efect, bombăni Hutch.

Chelnerul le luă farfuriile din față.

— N-am ştiut că e proprietatea unei biserici, spuse Rosemary.

— Aşa e tot oraşul, iubito, o lămuri Guy.

— Aţi încercat la blocul Wyoming? întrebă Hutch. E în acelaşi cvartal, după câte ştiu.

— Ascultă-mă, Hutch, spuse Rosemary, am încercat peste tot. Nu se găseşte nimic, dar absolut nimic, în afară de casele cele noi, cu camere pătrate, bine întreţinute, toate la fel, parc-ar fi una şi aceeaşi, şi cu cameră video în lift.

— Şi este chiar atât de îngrozitor? zâmbi Hutch.

— Da, răspunse hotărât Rosemary.

— Eram decişi să luăm una din alea, explică Guy, dar am renunţat pentru ăstălalt.

Hutch se uită o clipă la ei, apoi se lăsă pe spetează şi izbi în tăblia mesei cu palmele deschise şi depărtate una de alta.

— Destul, spuse pe un ton hotărât. De aici încolo am să-mi bag nasul numai unde îmi fierbe oala şi aşa ar fi trebuit să fac de la început. Aşa, să-ţi bagi nasul numai unde îţi fierbe oala. Vă dau un zăvor pentru uşă, iar de azi încolo îmi ţin gura închisă. Sunt un idiot, iertaţi-mă. Rosemary zâmbi:

— Uşa are deja zăvor. Şi mai are şi o chestie din aia cu lanţ şi un vizor.

— Păi, vă sfătuiesc să le folosiţi pe toate trei, mai spuse Hutch. Şi nu hălăduiţi pe coridoare să vă prezentaţi la toată suflarea din clădire. Nu sunteţi în Iowa.

— Omaha.

Chelnerul le aduse felul principal de mâncare.

Următoarea luni după-amiază, Rosemary şi Guy au semnat un contract de închiriere pe doi ani pentru apartamentul 7E din clădirea Bramford.

I-au dat doamnei Cortez un cec pentru cinci sute optzeci şi trei de dolari – chiria pe o lună în avans şi chiria pe o lună ca fond de garanţie – iar doamna Cortez le-a spus că, dacă doreau, puteau ocupa apartamentul mai devreme

de întâi septembrie, întrucât, până la sfârşitul săptămânii, avea să fie gata curăţat şi pus la punct, iar zugravii puteau veni miercuri, pe optsprezece.

În cursul aceleiaşi zile de luni, spre seară, au primit un telefon de la Martin Gardenia, fiul doamnei care locuise înaintea lor în apartament. S-au înţeles să se întâlnească toţi trei acolo, joi seara la ora opt, şi în ziua şi la ora fixată s-au întâlnit cu un bărbat înalt, trecut de şaizeci de ani, cu o atitudine deschisă şi binedispus. Le-a spus ce lucruri voia să vândă şi le-a spus şi preţurile, care toate erau tentant de mici. Rosemary şi Guy s-au consultat, au cercetat şi până la urmă s-au hotărât să cumpere două aparate de climatizare, măsuţa de toaletă din lemn de trandafir, cu banchetă cu tot, covorul persan din living, precum şi grătarul pentru buşteni, paravanul pentru foc şi uneltele de făcut focul. Din păcate, biroul cu capac-rulou nu era de vânzare. În timp ce Guy completa cecul şi dădea o mână de ajutor la identificarea obiectelor care urmau să rămână pe loc, Rosemary a măsurat livingul şi dormitorul cu ajutorul unei rulete lungi de şase picioare, pe care o cumpărase în aceeaşi dimineaţă.

Cu un an în urmă, în martie, Guy interpretase un rol în O altă lume, un serial de dimineaţă al televiziunii. Personajul revenea în scenariu, aşa că Guy urma să fie ocupat toată săptămâna.

Rosemary a frunzărit un dosar cu schiţe de decoraţiuni interioare, pe care le strânsese încă de pe vremea când era în liceu, a găsit două care păreau cele mai potrivite pentru apartament şi, luându-le cu sine ca să aibă după ce se orienta, s-a dus să caute mobilă împreună cu Joan Jellico, una din fetele din Atlanta cu care împărţise apartamentul după ce se stabilise în New York. Joan avea atestat de decorator, ceea ce le deschidea uşile magazinelor cu vânzări en gros şi ale expoziţiilor de toate genurile. Rosemary se uita şi lua notiţe, şi făcea schiţe, ca să i le arate apoi lui Guy; la

o anumită oră se grăbea acasă încărcată de mostre de stofe şi tapete, ca să-l prindă într-un nou episod din O altă lume, după care fugea iarăşi în oraş şi cumpăra tot ce trebuia pentru cină. Chiulea de la orele de sculptură şi cu mare bucurie a renunţat la programarea la dentist.

Vineri seara, apartamentul era al lor; o goliciune cu tavane înalte şi un întuneric nefamiliar în care şi-au făcut intrarea, aducând cu ei o lampă şi o sacoşă de cumpărături şi ascultând ecoul propriilor paşi până în ungherele cele mai îndepărtate ale încăperilor. Au dat drumul la aerul condiţionat şi au admirat covorul şi căminul, şi măsuţa de toaletă a lui Rosemary; au mai admirat şi cada, mânerele rotunde ale uşilor, balamalele ornamentate în relief, podelele, maşina de gătit din bucătărie, frigiderul, ferestrele cu arcade şi priveliştea de dincolo de ele. Au luat masa pe covor, sandvişuri cu ton, bere, şi au făcut planul amănunţit al tuturor camerelor; Guy măsura şi Rosemary desena. Din nou pe covor, au scos lampa din priză, s-au dezbrăcat şi au făcut dragoste în lumina nopţii care pătrundea prin ferestrele fără perdele. „Sssst!" a sâsâit la un moment dat Guy, cu ochii măriţi de spaimă. „Le aud... pe surorile Trench cum mestecă!" Şi Rosemary i-a tras o palmă răsunătoare peste urechi.

Au cumpărat o canapea, un pat dublu foarte lat, o masă pentru bucătărie şi două scaune pliante din lemn. Au chemat pe cei de la electrice şi telefoane, de la reparaţii şi instalaţii, de la magazine şi depozite.

Zugravii au venit miercuri, pe optsprezece; au cârpit, au stropit, au grunduit, au tencuit şi pe douăzeci, vineri, duşi au fost, lăsând pe pereţi culori foarte asemănătoare cu mostrele date de Rosemary. Un tapetar solitar a venit, a bodogănit şi a tapetat dormitorul.

Au sunat la magazine, la instalatori, la Montreal, unde se afla mama lui Guy. Au cumpărat un fotoliu, o masă de

sufragerie, o instalație hi-fi, veselă şi tacâmuri de argint. Erau entuziasmați. În '64, Guy realizase nişte reclame pentru Anacin, care, în urma difuzării lor repetate, îi aduseseră un venit de optsprezece mii de dolari şi încă mai reprezentau o sursă considerabilă de venituri.

Au pus jaluzele la geamuri, rafturile le-au îmbrăcat în hârtie, au întins mochetă în dormitor şi linoleum alb pe coridor. Au instalat un telefon cu priză şi trei jack-uri, au plătit toate notele de plată şi au lăsat anunțul cu noua adresă la oficiul poştal.

Vineri, pe 27 august, s-au mutat. Joan şi Dick Jellico au trimis un vas mare cu o floare şi mai mare, iar agentul lui Guy unul mai mic. Hutch le-a trimis o telegramă: Bramford o să se transforme dintr-o casă rea într-una bună când o să scrie pe uşa ei R&G Woodhouse.

Capitolul 3

După care a urmat o perioadă foarte ocupată şi fericită pentru Rosemary. A cumpărat şi a agățat perdele la ferestre, a găsit un candelabru din perioada victoriană pentru living, a atârnat oale şi cratițe pe pereții bucătăriei. Într-o zi şi-a dat seama că scândurile din debaraua de pe coridor erau de fapt rafturi şi se potriveau tocmai bine pe suporturile de lemn fixate pe pereții laterali. Le-a acoperit cu hârtie adezivă şi, când a venit Guy acasă, i-a arătat o debara frumos orânduită cu aşternuturi. Pe Sixth Avenue a descoperit un supermarket, iar pe Fifty-fifth Street un magazin cu rufărie chinezească, şi de acolo a cumpărat cearşafurile şi cămăşile lui Guy.

Şi Guy era ocupat, plecat toată ziua de acasă, la fel ca toţi soţii soţiilor măritate. După ce a trecut şi Ziua Muncii[3], a revenit în oraş profesorul de dicţie şi cu el lucra în fiecare dimineaţă, iar după-amiezele avea audieri pentru piese şi publicitare. La micul dejun citea iritat paginile de teatru – toată lumea era plecată în turneu cu Zgârie-nori sau La naiba! Mâţa! sau Anii imposibili sau Septembrie fierbinte; numai el lâncezea în New York să ronţăie rămăşiţele reclamei pentru Anacin – dar Rosemary ştia că în curând avea să găsească el ceva bun şi îi punea pe tăcute cafeaua în faţă şi la fel de pe tăcute lua celelalte pagini ale ziarului să le citească.

Camera copilului era deocamdată un cabinet mic de lucru, cu pereţi albi şi mobilă adusă din fosta lor locuinţă. Tapetul alb-galben avea să vină mai târziu şi totul va arăta curat şi proaspăt. Rosemary avea o mostră din tapetul dorit pe care îl putea oricând cumpăra de la Picasso's Picassos. Pe lângă mostră i s-a mai dat şi un plian-reclamă pentru pătuţ şi măsuţă.

Voia să-şi împartă fericirea asta cu cineva, aşa că i-a scris fratelui ei Brian. Nimeni altcineva din familie nu s-ar fi sinchisit de bucuria ei; toţi îi erau ostili – părinţii, fraţii, surorile – nici unul nu o ierta pentru că: A) se căsătorise cu un protestant, B) nu făcuseră decât o ceremonie civilă, şi C) soacra ei divorţase de două ori, iar a treia oară se căsătorise cu un japonez şi plecase în Canada.

Lui Guy i-a pregătit un pui Marengo şi vitello tonnato şi a gătit un tort cu cremă mocca şi un vas plin cu prăjiturele cu unt.

Pe Minnie Castevet au auzit-o înainte să o cunoască; au auzit-o prin peretele dormitorului, zbierând răguşit cu

---

[3] În America se sărbătoreşte în prima zi de luni a lui septembrie (n. trad.).

accent din Midwest; „Roman, vino la culcare! E trecut de unsprezece!” şi după cinci minute: „Roman? Adu-mi nişte bere când vii!”

— Nu ştiam că se mai fac filme cu Mămica şi Tăticu' Kettle, a spus Guy.

Rosemary a izbucnit în râs, dar nu prea convingător. Era cu nouă ani mai tânără decât el şi nu prea înțelegea unele aluzii pe care le făcea.

Au cunoscut familia Gould, de la 7F, un cuplu mai în vârstă, plăcut ca prezență, precum şi familia Bruhn de la 7C, cu accentul lor german şi fiul Walter. În hol, când se întâlneau, dădeau din cap şi zâmbeau celor de la 7G, Kellog se numeau, domnului Stein de la 7H şi domnilor Dubin şi De Vore care locuiau la 7B. (Rosemary le-a aflat repede numele la toți, pentru că le citea pe cartonaşele de la sonerie sau pe plicurile aruncate de poştaş pe preşuri, indiscreție care nu-i dădea nici un fel de mustrări de conştiință.) Kapp-îi de la 7D, nevăzuți şi fără corespondență, păreau să fie plecați în vacanța de vară; iar cei de la 7A – Castevet -care se făceau auziți („Roman! Unde-i Terry?”) dar erau scumpi la vedere, erau ori ființe retrase, ori din cei care plecau şi veneau la ore bizare. Uşa lor era vizavi de lift, hârtiile de pe preşul lor puteau fi citite cu multă uşurință.

Primeau scrisori din surprinzător de multe locuri: Hawick, Scoția; Langeac, Franța; Victoria, Brazilia; Cessnock, Australia. Erau abonați la două reviste, Life şi Look.

Cât despre surorile Trench, nici urmă de ele şi nici de Adrian Marcato, Keith Kennedy, Pearl Ames sau echivalenții lor mai recenți. Dubin şi De Vore erau homosexuali; în afară de aceştia, toți ceilalți locuitori păreau persoane absolut normale.

Aproape în fiecare noapte se putea auzi răgetul Midwest dinspre apartamentul care – şi-au dat ei seama curând –

constituise, la origini, partea din față, şi mult mai mare, în consecință, a propriului lor apartament. „Dar este imposibil să fii sigur sută la sută!” susținea femeia şi „Dacă vrei să ştii părerea mea, n-ar trebui să-i spunem deloc; asta e opinia mea.”

Într-o seară de sâmbătă, vecinii Castevet au dat o petrecere, vreo doisprezece oameni, chiar mai mulți, care vorbeau şi cântau de-a valma. Lui Guy nu i-a fost greu să adoarmă, dar Rosemary a rămas trează până după două, ascultând fără să vrea lălăiala falsă şi un țiuit de flaut sau clarinet care o însoțea.

Îşi amintea de prorocirile sumbre ale lui Hutch şi se simțea neliniştită din pricina lor numai atunci când cobora la subsol, o dată la patru zile, ca să spele rufăria. Liftul de serviciu era în sine pricină de fiori pe şira spinării – strâmt, fără liftier, cu tot felul de ghionturi şi tremurături, şi scârțâituri – iar subsolul era un loc lugubru, cu tuneluri subterane cu pereți de cărămidă pe vremuri tencuită, în care paşii trimiteau ecouri de la distanță, cu uşi nevăzute, ce bufneau inchizându-se, şi cu frigidere scoase din uz şi înşirate la perete sub becuri chioare închise în cuşti de sârmă.

Aici, – îşi amintea Rosemary de fiecare dată –, a fost găsit, nu cu foarte mult timp în urmă, un prunc mort, abandonat într-o foaie de ziar. Oare al cui copil fusese şi cum a murit? Cine l-a găsit? Oare persoana care l-a părăsit acolo a fost prinsă şi pedepsită? Se gândea să meargă la bibiliotecă şi să caute povestea în ziarele vremii, aşa cum făcuse şi Hutch; dar astfel nu ar fi reuşit decât să-l facă să pară şi mai real, şi mai înspăimântător decât era oricum. Să ştie exact locul în care a fost găsit micul cadavru, – poate că a şi călcat pe acolo în drumul ei spre spălătorie şi înapoi, spre lift. – ar fi fost un gând aproape imposibil de suportat.

Cu cât ştia mai puţin, cu atât era mai bine, îşi spunea ea. La naiba cu Hutch şi cu intenţiile lui bune!

Spălătoria ar fi fost potrivită ca încăpere de temniţă: pereţi de cărămidă, aburiţi, becuri în plase de sârmă şi chiuvete duble, adânci, în despărţituri îmbrăcate în metal. Maşini automate care funcţionau cu fise, şi uscătoare, iar în majoritatea boxelor încuiate cu lacăte – maşini de spălat particulare. Rosemary cobora acolo în week-end sau după ora cinci; în primele zile ale săptămânii, o armată de negrese spălătorese călcau şi bârfeau, dar, când şi-a făcut ea apariţia pe neaşteptate într-una din acele zile, au tăcut brusc. Ea le-a zâmbit şi a încercat să-şi facă prezenţa cât mai puţin simţită, dar fetele nu au mai scos nici un cuvânt, şi ea a fost teribil de stânjenită şi de încurcată, cu impresia neplăcută că-i tiranizează pe negri.

Într-o bună zi după-amiază, cam la două săptămâni după mutarea lor în Bramford, Rosemary şedea în spălătorie, pe la trei şi un sfert, şi citea The New Yorker, în aşteptarea clătitului, când apăru o fată cam de vârsta ei – cu părul negru şi cu profil de camee, care, îşi dădu Rosemary seama tresărind, era Anna Maria Alberghetti. Purta sandale albe, şorţ negru şi o bluză de mătase de culoarea caisei, iar în mână ducea un coş din plastic galben, încărcat cu rufărie. Dădu din cap în direcţia lui Rosemary şi apoi, fără să se mai uite la ea, se duse la una din maşini, o deschise şi începu să îndese rufe în ea.

Anna Maria Alberghetti – după câte ştia Rosemary – nu locuia în Bramford, dar nu era exclus să fi venit în vizită la cineva şi să dea o mână de ajutor la spălatul rufelor. Se uită mai atent la ea, şi abia atunci îşi dădu seama că se înşelase; nasul fetei ăsteia era mult mai lung şi ascuţit şi mai erau şi alte diferenţe, mai greu de precizat, în expresia feţei şi în întreaga ţinută. Asemănarea era totuşi remarcabilă – şi deodată Rosemary îşi dădu seama că fata se uita la ea cu un

zâmbet stânjenit şi întrebător; terminase de încărcat rufele în maşina care acum se umplea cu apă.

— Scuză-mă, spuse Rosemary, am crezut că eşti Anna Maria Alberghetti, de aceea mă uitam aşa la tine. Îmi cer iertare.

Fata roşi, zâmbi, îşi lăsă privirile în podea, fixând un punct la câțiva paşi mai într-o parte.

— Mi s-a întâmplat foarte des, spuse. Nu trebuie să te scuzi. Oamenii mă confundă cu Anna Maria de când, ce să spun, de când eram puştoaică, când a apărut ea prima dată în lată, vine mirele.

Se uită la Rosemary, îmbujorându-se şi mai tare, dar fără să mai zâmbească.

— Eu una nu văd nici o asemănare. Părinții mei sunt italieni, e drept, ca şi ea, dar vreo asemănare fizică nu găsesc.

— Una există totuşi, şi foarte puternică, o contrazise Rosemary.

— Probabil că este; prea-mi spune toată lumea. Dar eu tot nu-mi dau seama de ea. Şi zău că aş vrea, crede-mă.

— O cunoşti?

— Nu.

— După cum ai rostit „Anna Maria” mă gândeam că...

— Ah, nu, îi spun eu aşa. Poate pentru că vorbesc atâta despre ea cu toată lumea.

Îşi şterse mâna pe şorț şi, făcând un pas inainte, o întinse zâmbind.

— Sunt Terry Gionoffrio, şi eu nu pot să-ți spun cum se scrie, că nici eu nu prea ştiu.

Rosemary îi strânse mâna şi zâmbi la rândul ei.

— Rosemary Woodhouse. Abia ne-am mutat. Locuieşti de mult aici?

— Nu-s chiriaşă. Stau la domnul şi doamna Castevet, la etajul şapte. Sunt un fel de musafir al lor, din iunie. Aaaa, îi cunoşti?

— Nu, zâmbi Rosemary, dar apartamentul nostru este zid în zid cu al lor şi a fost odată partea din spate al apartamentului lor.

— Ah, pentru Dumnezeu, exclamă fata, voi sunteţi persoanele care au luat apartamentul doamnei ăleia bătrâne! Doamna, doamna aia bătrână care a murit!

— Gardenia.

— Exact. Era o prietenă bună a familiei la care stau eu. Cultiva tot felul de ierburi, bătrâna, şi chestii pe care le aducea apoi doamnei Castevet ca să le pună în mâncare.

Rosemary dădu din cap.

— Şi acum, după ce a murit, continuă Terry, doamna Castevet şi-a aranjat o seră minunată, în bucătărie, şi cultivă singură ierburile alea.

— Scuză-mă, trebuie să pun detergent.

Rosemary se ridică şi scoase cutia din sacoşa pentru rufe, pe care o pusese pe maşina de spălat.

— Dar tu ştii cu cine semeni tu? o întrebă Terry.

— Nu zise desfăcând capacul. Cu cine?

— Piper Laurie. Rosemary izbucni în râs.

— Ah, nu. Ce caraghios să spui asta, ştii de ce, pentru că soţul meu i-a făcut curte lui Piper Laurie înainte ca ea să se mărite.

— Pe bune? În Hollywood?

— Nu, aici.

Rosemary turnă o măsură de detergent. Terry deschise capacul maşinii, Rosemary îi mulţumi şi puse detergentul înăuntru.

— Soţul tău e actor?

Rosemary dădu din cap ţanţoşă; închise la loc cutia de detergent.

— Pe bune? Cum se numeşte?

— Guy Woodhouse. A jucat în Luther şi în Nimeni nu iubeşte un albatros. Şi joacă intr-o mulțime de chestii la televiziune.

— Mamă, păi eu mă uit toată ziua la televizor. Pun pariu că l-am văzut!

Se auzi zgomot de sticlă spartă, undeva la subsol; a căzut o sticlă sau s-a spart un geam.

— Văleu, se sperie Terry.

Rosemary îşi strânse umerii şi se uită nelinişti tă spre uşa spălătoriei.

— Urăsc subsolul ăsta, mărturisi ea.

— Şi eu. Mă bucur că eşti aici. Dacă aş fi fost singură, cred c-aş fi înnebunit de frică.

— Poate că unul cu aprovizionarea a spart o sticlă, îşi dădu Rosemary cu presupusul.

— Auzi, să-ți zic ceva, ce-ar fi să venim împreună de fiecare dată? Uşa ta dă la liftul de serviciu, nu-i aşa? Te sun şi coborâm împreună. Întâi ne dăm telefon prin interfon.

— Ar fi grozav, se bucură Rosemary de idee. Mi-e groază să vin aici singură.

Terry râse fericită, dădu să spună ceva, dar parcă nu-şi găsea cuvintele, apoi, tot râzând, spuse:

— Am un port-bonheur, poate o să ne poarte noroc la amândouă.

Şi îşi deschise bluza la gât, scoțând la iveală un lanț de argint de care era atârnată o sferă de argint lucrat în filigran, ceva mai mică de doi centimetri în diametru.

— Ah, ce minunăție, exclamă Rosemary.

— Nu-i aşa? Mi-a dăruit-o doamna Castevet alaltăieri. Are peste trei sute de ani vechime. A crescut o sămânță, nu ştiu exact ce, aici în ea. Cică aduce noroc, aşa mi-a zis doamna Castevet.

Rosemary se uită mai atent la bijuteria pe care Terry o ținea între degetul arătător şi cel mare. Era, într-adevăr, plină cu o substanță cu aspect buretos verde-maronie, care se împingea în afară prin dantelăria de argint, încorsetată cum era în pereții sferei. Un miros amărui o făcu pe Rosemary să se dea îndărăt.

Terry izbucni din nou în râs.

— Nici eu nu mă dau în vânt după miros. Dar sper să aibă efect!

— E un talisman foarte frumos. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

— E din Europa, explică Terry. Se rezemă cu un şold de măsuță şi admiră sfera, întorcând-o pe toate fețele. Familia Castevet este cea mai minunată familie de pe lume, fără nici o excepție. M-au cules de pe trotuar – şi când spun cules, chiar asta vreau să zic; dădeam ortu' popii pe Eight Avenue – şi m-au adus aici, şi m-au adoptat şi acum parcă-s părinții mei adevărați.

— Erai bolnavă? nu pricepu Rosemary.

— Un fel de a zice. Muream de foame şi mă drogam, şi mai făceam şi alte chestii de care acum mi-e aşa ruşine de-mi vine să vărs când mă gândesc la ele. Şi domnul şi doamna Castevet m-au pus din nou pe picioare, complet. M-au scăpat de drog, au indesat mâncare în mine şi m-au îmbrăcat cu haine curate, şi acum nu există nimic mai bun pe lume decât ei doi. Îmi dau tot felul de mâncăruri sănătoase şi vitamine, chiar au şi un doctor care vine să mă consulte! Asta pentru că ei n-au copii. Ştii, sunt ca şi fata lor, pe care ei n-au avut-o niciodată, pricepi?

Rosemary dădu din cap.

— Întâi m-am gândit că cine ştie ce alte pricini au ei, pe care le vor scoate la iveală mai târziu, continuă Terry. Te pomeneşti că o chestie sexuală pe care mi-o vor cere să o fac sau mi-o va cere el, sau ea. Dar zău că sunt ca doi bunici

pentru mine. Nici pomeneală de chestia aia. Curând mă vor trimite la o şcoală pentru secretare, şi mai târziu o să mă pot revanşa. Eu n-am făcut decât trei ani de liceu, dar chestia asta se poate rezolva acum.

Lăsă pandantivul să se ascundă înapoi sub bluză.

— E grozav să ştii că există asemenea oameni, comentă Rosemary, mai ales când auzi atâta despre apatie şi despre oameni care se tem să se implice în asemenea situații.

— Nu-s mulți ca domnul şi doamna Castevet, întări Terry. Aş fi moartă acum dacă n-ar fi fost ei. Ăsta e un lucru rar. Moartă sau la închisoare.

— N-ai pe nimeni care să te fi putut ajuta?

— Un frate în armată. Cu cât vorbesc mai puțin despre el, cu atât mai bine.

Rosemary mută rufele spălate într-un uscător şi aşteptă ca şi Terry să le isprăvească pe ale sale. Mai vorbiră despre rolul episodic al lui Guy în Altă lume („Cum să nu-mi amintesc! Cu ăla eşti măritată?"), despre trecutul casei Bramford (despre care Terry habar nu avea), şi despre vizita pe care Papa urma să o facă în New York. Terry era şi ea catolică, aşa cum era şi Rosemary, dar nu mai mergea la biserică; pe de altă parte, tare ar fi vrut să facă rost de un bilet la messa papală care urma să fie celebrată pe Yankee Stadium. Când termină şi ea cu spălatul şi uscatul, cele două fete ieşiră amândouă la liftul de serviciu şi urcară până la etajul şapte. Rosemary o invită pe Terry să le viziteze apartamentul, dar fata o întrebă dacă putea veni mai târziu; soții Castevet mâncau la ora şase, şi ei nu-i plăcea să întârzie la masă. Spuse că o va suna prin interfon mai pe seară, ca să coboare împreună după rufele uscate.

Guy era acasă, înfuleca o pungă de cartofi prăjiți şi se uita la un film cu Grace Kelly.

— Cred că ai albit de tot rufele alea, făcu el când o auzi.

Rosemary îi povesti despre Terry şi soţii Castevet şi că Terry îşi amintea de el din Altă lume. Guy pufni în râs, dar de fapt era încântat. Era însă amărât că un actor pe nume Donald Baumgart avea şanse să-i sufle rolul dintr-o comedie nouă pentru care dăduseră amândoi o probă a doua oară chiar în acea după-masă.

— Isuse Christoase, explodă el, ce nume mai e şi ăsta, Donald Baumgart?

Rosemary şi Terry coborâră după rufe la ora opt seara, apoi Terry intră în casă împreună cu Rosemary ca să vadă apartamentul şi să-l cunoască pe Guy. Când dădu mâna cu el, roşi toată şi se fâstâci, fapt care-l stârni pe Guy să-i facă tot felul de complimente care mai de care mai înfloritoare, apoi apărură scrumierele şi scăpărară chibriturile. Terry nu văzuse niciodată apartamentul; doamna Gardenia şi familia Castevet răciseră relaţiile la puţină vreme după aducerea ei în casă şi apoi doamna Gardenia a intrat în comă, din care nu şi-a mai revenit.

— Apartamentul este grozav de drăguţ, spuse Terry.

— Va fi în curând, o asigură Rosemary. N-am mobilat nici pe jumătate din cât vrem să punem aici.

— Acum m-am prins] sări ca ars Guy bătând din palme. Întinse un deget triumfător spre Terry:

— Anna Maria Alberghetti!

Capitolul 4

Le sosi un pachet de la Bonniers, trimis de Hutch: o găletuşă pentru gheaţă, înaltă, făcută din lemn de teek, şi un şervet portocaliu deschis. Rosemary îi telefona imediat ca să-i mulţumească. Hutch văzuse apartamentul imediat după plecarea zugravilor, dar, de când se mutaseră ei doi acolo, n-a mai trecut pe la ei. Aşa că ea îi explică acum

despre scaunele care ar fi trebuit să fie deja aduse de o săptămână, despre canapeaua care sosea abia peste o lună.

— Pentru Dumnezeu, o potoli Hutch. Nici să nu te gândeşti de pe acum la invitații. Spune-mi doar cum o duceți.

Rosemary îi explică pe un ton exuberant şi fericit despre toate.

— Iar vecinii nu par anormali, mă poți crede pe cuvânt. Cu excepția anormalilor normali, cum sunt homosexualii; sunt doi aici, iar vizavi de noi, în partea cealaltă a holului, este un cuplu foarte simpatic de oameni în vârstă, Gould se numesc, au o proprietate în Pennsylvania unde cresc pisici persane. Putem să cerem şi noi una, oricând poftim.

— Năpârlesc, îi atrase el atenția.

— Şi mai e un cuplu, nu i-am cunoscut incă, dar sunt cei care au adoptat-o pe fata asta morfinomană, pe care am cunoscut-o noi, şi pur şi simplu au vindecat-o de tot, şi acum o dau la şcoala de secretare.

— Parcă v-ați mutat în Paradis. Ei, mă bucur pentru voi.

— Subsolul este cam sinistru, mărturisi Rosemary. Te înjur de câte ori mă duc acolo.

— Şi de ce naiba pe mine?

— Cu poveştile alea ale tale.

— Dacă te referi la cele pe care le scriu, şi eu mă afurisesc din pricina lor; dar dacă e vorba de cele pe care ți le-am spus, eşti la fel de îndreptățită să te înfurii pe pompieri pentru că e incendiu, pe cei de la buletinul meteo pentru că vine taifunul.

— De-acum n-o să mai fie chiar atât de rău, zise ea cu o voce tremurată. Fata aia de care ți-am vorbit merge cu mine şi eu cu...

— Evident, încercă Hutch să-i schimbe starea de spirit, că ați exercitat o influență sănătoasă, aşa cum preziceam şi

eu, şi clădirea nu mai este un spațiu al ororilor. Să vă distrați de câte ori folosiți găletuşa pentru gheață şi salută-l pe Guy.

În sfârşit, şi-a făcut apariția şi familia Kapp, de la 7D; un cuplu energic, în jur de treizeci şi cinci de ani, cu o puştoaică de doi ani, curioasă nevoie mare, pe nume Liza.

— Cum te cneamă? a întrebat Liza din scăunelul ei cu rotile. Ți-ai mâncat oul? L-ai mâncat pe Căpitanul Scârț-şi-Ronț?

— Mă numesc Rosemary, mi-am mâncat oul, dar de Căpitanul Scârț-şi-Ronț n-am auzit niciodată. Cine-i ăsta?

Vineri seara, pe 17 septembrie, Rosemary şi Guy s-au dus cu încă două cupluri, prieteni cu ei, la o vizionare fără public a unei piese, Doamna Daily, şi apoi la o petrecere dată de un fotograf, Dee Bertillon, în studioul său de pe West Forty-eight Street. La un moment dat, a apărut o controversă între Guy şi Bertillon, în legătura cu politica Sindicatului Actorilor de a bloca angajarea actorilor străini – Guy zicea că aşa era bine, Bertillon susținea contrariul – şi, deşi cei prezenți au încercat să potolească spiritele cu glume şi bârfeli amuzante, nu mult după aceea Guy a luat-o pe Rosemary de braț şi au părăsit casa la douăsprezece şi jumătate trecute, noaptea.

O noapte blândă şi îmbălsămată, ceea ce îi făcu să îşi dorească să o ia pe jos; şi pe măsură ce se apropiau de masa neagră a clădirii Bramford, desluşeau tot mai clar un grup de vreo douăzeci de oameni care stăteau în semicerc pe trotuar, lângă o maşină parcată. Două maşini ale poliției erau oprite una lângă alta, clipind cu farurile roşii de pe capote.

Rosemary şi Guy grăbiră pasul, prinzându-se de mână, cu toate simțurile în alertă. Maşinile de pe stradă încetineau şi şoferii se uitau şi întrebau curioşi; ferestrele se deschideau scârțâind pe fațada blocului Bramford şi capete

de oameni se iveau printre capetele animalelor de piatră de pe fațadă, ca să se uite în jos.

Portarul de noapte, Toby, ieşi din bloc cu o pătură cafenie; un polițist se întoarse spre el ca să i-o ia.

Capota maşinii, un Volkswagen, era îndoită într-o parte; parbrizul era opac din pricina milioanelor de crăpături ale securitului.

— Moartă, se auzi o voce şi apoi alta:

— Mă uit în sus şi parcă văd o pasăre mare care coboară în picaj, aşa ca un vultur sau ce-o fi.

Rosemary şi Guy se ridicară pe vârfuri, ca să vadă peste umerii celor adunați acolo.

— Dați-vă la o parte, vă rugăm, spuse un polițist aflat în mijlocul semicercului.

Umerii se depărtară, un spate îmbrăcat în cămaşă sport se dădu în lături. Pe trotuar se afla Terry, privind cerul cu un singur ochi, pentru că cealaltă jumătate a feței se transformase într-o masă informă de carne roşie. Pătura pluti până peste capul ei şi, după ce se aşează, începu să se înroşească, întâi într-o parte, apoi în altă parte.

Rosemary se întoarse cu spatele, închise ochii şi cu mâna dreaptă făcu mecanic semnul crucii. Strânse din dinți, de teamă să nu vomite.

Guy se chirci şi trase adânc aer în piept, incleştându-şi în acelaşi timp maxilarele.

— Dumnezeule mare, gemu el. Doamne, Isuse.

— La o parte, se aude? ceru alt polițist.

— O cunoaştem, spuse Guy.

Polițistul se întoarse spre el.

— Cum o cheamă?

— Terry.

— Terry şi mai cum? vru să ştie polițistul – un bărbat de patruzeci de ani, lac de sudoare; avea ochi albaştri, foarte frumoşi, cu gene dese şi negre.

— Ro... cum o chema? se întoarse Guy spre soția sa. Terry şi mai cum?

Rosemary deschise ochii şi înghiți în sec.

— Nu-mi amintesc, spuse. Un nume italienesc, începea cu G. Un nume lung. a făcut şi o glumă despre felul în care se scria. Că adică nu ar fi fost în stare să-l spună pe litere.

— Stătea cu familia Castevet, se adresă Guy polițistului cu ochi albaştri; în apartamentul 7 A.

— Am aflat deja, spuse polițistul.

Un coleg de-al lui apăru cu o foaie de hârtie galbenă în mână. Domnul Micklas îl urma îndeaproape, cu buzele strânse, îmbrăcat cu trenciul direct peste pijamaua în dungi.

— Scurt şi drăguț, spuse polițistul celui cu ochi albaştri şi îi întinse hârtia galbenă. A prins-o de pervaz cu o fâşie de leucoplast, ca să nu zboare.

— Cineva acasă?

Cel întrebat clătină din cap.

Polițistul cu ochi albaştri citi ce era scris pe foaia de hârtie, sâsâind gânditor printre dinții din față.

— Theresa Gionoffrio, spuse la urmă, pronunțând numele cu un adevărat accent italienesc.

Rosemary dădu din cap.

— Miercuri seara n-ai fi bănuit că are asemenea gânduri negre.

— Nimic altceva decât gânduri negre, spuse polițistul. Deschise carnetul de notițe, puse hârtia înăuntru şi îl închise la loc.

— O cunoşteați? o întrebă domnul Micklas pe Rosemary.

— Puțin.

— Ah, da, bineînțeles, se dumiri domnul Micklas, doar locuiți tot la etajul şapte.

— Hai, iubito, spuse Guy lui Rosemary, să mergem sus.

— Aveți vreo idee unde putem găsi familia asta, Castevet?

— Nu, habar n-avem, răspunse Guy. Nici măcar nu i-am văzut vreodată.

— La ora asta sunt de obicei acasă, spuse Rosemary. Îi auzim prin perete. Dormitorul nostru este zid în zid cu al lor. Guy îi puse lui Rosemary o mână pe spate.

— Hai, iubito.

Dădură din cap în direcția polițistului şi a domnului Micklas şi porniră spre intrare.

— Uite-i că vin, exclamă domnul Micklas.

Rosemary şi Guy se opriră şi se întoarseră. Dinspre centru, din aceeaşi direcție din care veniseră şi ei mai înainte, se apropiau o femeie înaltă, masivă, căruntă, şi un bărbat înalt, slăbănog şi cu mers târşâit.

— Familia Castevet?

Domnul Micklas îi răspunse lui Rosemary cu o înclinare a capului.

Haina doamnei Castevet era albastru deschis, iar mănuşile, poşeta, pantofii şi pălăria erau albe ca zăpada. Îl ducea de braț pe soțul ei, grijulie ca o soră de spital. El își lua privirile, pur şi simplu, cu hainele de pe el, o jachetă din pânză indiană, în toate culorile curcubeului, pantalonii roşii, cravata roz aprins şi o pălărie gri cu panglică roz. El avea şaptezeci şi cinci de ani, poate mai mult; ea avea şaizeci şi opt sau şaizeci şi nouă. Se apropiau şi chipurile lor erau cuprinse tot mai mult de o vioiciune tinerească, iar buzele se întindeau în zâmbete prietenoase şi amuzate. Polițistul făcu un pas înainte, în întâmpinarea lor, şi în aceeaşi clipă zâmbetele lor şovăiră, se stinseră de tot. Doamna Castevet spuse ceva soțului, deja cu un aer îngrijorat; domnul Castevet se încruntă şi clătină din cap. Gura lui mare avea buze subțiri, dar foarte roşii, de parcă ar fi fost date cu ruj; obrajii îi păreau ca de ceară, ochii erau

mici şi strălucitori, afundaţi în orbite adânci. În schimb, ea avea nasul mare, iar buza de jos era răsfrântă şi cărnoasă. Purta ochelari cu ramă de un roz viu, prinşi pe după gât cu un lanţ care trecea prin spatele cerceilor din perle.

— Sunteţi cumva cei de la şapte, Castevet? întrebă poliţistul.

— Exact, răspunse domnul Castevet cu voce uscată, care te obliga să-ţi ciuleşti bine urechile.

— Aveţi o tânără, Theresa Gionoffrio, care locuieşte la dumneavoastră?

— Aşa e, confirmă domnul Castevet. Ce s-a întâmplat? Un accident?

— E bine să vă faceţi curaj pentru nişte veşti proaste. Poliţistul tăcu puţin, uitându-se pe rând la fiecare, apoi continuă:

— A murit. S-a sinucis.

Ridică o mână şi cu degetul mare arătă peste umăr:

— S-a aruncat de la fereastră.

Cei doi se uitau la el fără ca pe feţele lor să se fi înregistrat vreo schimbare de expresie, ca şi când poliţistul încă nu rostise ceea ce tocmai rostise; apoi doamna Castevet se aplecă într-o parte, ca să vadă în spatele bărbatului în uniformă pătura pătată de sânge, şi se îndreptă din nou de spate, privind în ochi pe omul din faţa ei.

— Nu e posibil, spuse cu vocea sonoră de Midwest cu care zicea şi Roman-adu-mi-nişte-bere. E o greşeală, mai zise. Acolo e altcineva.

Fără să-şi întoarcă ochii de la ea, poliţistul spuse peste umăr:

— Artie, vrei, te rog, să-i laşi pe dânşii să se uite?

Cu bărbia împinsă în afară, doamna Castevet trecu soldăţeşte-pe lângă el.

Domnul Castevet nu se clinti din locul lui.

— Ştiam că aşa o să se-ntâmple, zise deodată. O apuca o melancolie teribilă, tot la două-trei săptămâni. Am observat chestia asta şi i-am spus şi soţiei mele, dar ea imi dădea cu tifla, zicând că n-am dreptate. E o optimistă care refuză să accepte că nu se poate ca totul să fie numai aşa cum vrea ea.

Doamna Castevet reveni lângă soţul ei.

— Asta nu-nseamnă că s-a sinucis, spuse ca o concluzie. Era o fată foarte fericită, fără nici o pricină să se autodistrugă. Trebuie că a fost un accident. Probabil spăla geamurile şi i-a scăpat mâna, cum s-o fi ţinut. Mereu ne făcea câte o surpriză, spăla, curăţa, făcea câte ceva.

— Doar nu spăla geamurile la miezul nopţii, îi aminti domnul Castevet.

— Şi de ce nu? făcu ţâfnoasă soţia lui. Poate că spăla.

Atunci poliţistul scoase petecul galben de hârtie din carnetul în care îl pusese.

Doamna Castevet ezită, apoi luă hârtia, o întoarse şi citi. Domnul Castevet îşi iţi capul peste braţul ei ca să poată citi şi el, şi, în timp ce ochii urmăreau textul, buzele subţiri şi vioaie i se mişcau mute.

— Este scrisul ei? întrebă poliţistul.

Doamna Castevet răspunse cu o înclinare a capului, iar domnul Castevet se grăbi să întărească:

— Absolut. Fără doar şi poate.

Poliţistul întinse mâna după foaia de hârtie şi doamna Castevet i-o înapoie.

— Mulţumesc, doamnă, zise şi apoi adăugă: Voi avea grijă să o primiţi atunci când terminăm noi cu ea.

Ea îşi scoase ochelarii, îi lăsă să atârne în lanţ şi, cu vârfurile degetelor înmănuşate în alb, îşi acoperi ochii.

— Nu pot să cred. Era aşa fericită. Toate necazurile ei rămăseseră undeva în urmă.

Domnul Castevet o înconjură cu un braţ după umeri, îşi lăsă privirile în pământ şi clătină din cap.

— Cunoaşteţi cum se numeşte ruda ei cea mai apropiată? îi întrebă poliţistul.

— N-avea pe nimeni, spuse doamna Castevet. Era singură pe lume. Nu ne avea decât pe noi.

— N-avea şi un frate? se miră Rosemary.

Doamna Castevet îşi puse ochelarii şi o scrută pe cea care vorbise. Domnul Castevet ridică privirile şi ochii duşi în fundul capului îi scăpărară pe sub borul pălăriei.

— Serios? făcu poliţistul.

— Aşa mi-a zis ea, explică Rosemary. La Marină zicea că este. Poliţistul se uită la soţii Castevet.

— Aud pentru prima oară, se miră domnul Castevet, iar doamna întări: —Şi eu la fel.

Poliţistul se întoarse spre Rosemary:

— Cunoaşteţi cumva ce grad are sau unde este încartiruit?

— Nu, nu ştiu, răspunse şi apoi se adresă familiei Castevet: Mi-a spus de el acum două zile, la spălătorie. Eu sunt Rosemary Woodhouse.

— Locuim la 7E, completă Guy.

— Am exact aceleaşi simţăminte ca şi dumneavoastră, doamnă Castevet, continuă Rosemary. Părea atât de fericită şi plină de... de sentimente bune în ceea ce privea viitorul. A spus lucruri minunate despre dumneavoastră şi despre soţul dumneavoastră; cât vă era de recunoscătoare pentru ajutorul pe care i l-aţi dat.

— Mulţumim, spuseră într-un glas amândoi Castevet. Frumos din partea dumitale să spui asemenea lucruri. Ne simţim cu inima un pic mai uşurată.

— Şi nu mai ştiţi nimic altceva despre acest frate, decât că este la Marină?

— Exact, confirmă Rosemary. Din câte am înțeles, nu-l prea avea la inimă.

— N-o să fie greu de găsit cu un nume atât de deosebit cum este Gionoffrio, îşi dădu cu părerea domnul Castevet.

Guy o luă din nou pe Rosemary pe după umeri şi porniră spre casă.

— Sunt pur şi simplu uluită şi îmi pare îngrozitor de rău, mai zise Rosemary în timp ce se depărtau.

— Mare păcat, zise şi Guy. E...

— Mulțumim, răspunse doamna Castevet, iar domnul Castevet adăugă ceva lung şi şuierat, din care nu se desluşi decât „ultimele ei zile".

Urcară cu liftul („A, vai de mine" se văita liftierul Diego; „Vai de mine! Vai de mine!"), se uitară cu tristețe spre uşa de la 7 A, de-acum bântuită de stafii, şi cotiră pe coridor spre apartamentul lor. De după uşa cu lanț a apartamentului 7G se iți capul domnului Keelogg care dori să afle ce se petrecea jos. I-au spus.

Intrați la ei, se aşezară pe marginea patului preț de câteva minute, făcând supoziții în legătură cu motivele pe care le-ar fi avui Terry ca să se omoare. Erau amândoi de acord că numai dacă soții Castevet aveau să le spună ce scria pe bilet vor pricepe şi ei ce a împins-o spre acea moarte violentă la care aproape că fuseseră martori. Şi chiar aflând ce stătea scris acolo, sublinie Guy, tot nu vor şti cu adevărat răspunsul complet, căci parte din el probabil că se afla dincolo de capacitatea de înțelegere a lui Terry însăşi. Ceva a împins-o spre droguri, ceva a împins-o spre moarte; ce anume era acel ceva, de-acum era prea târziu să mai afle careva.

— Îți aminteşti ce a spus Hutch? întrebă Rosemary, că aici ar fi mai multe sinucideri decât în oricare altă casă?

— Ah, Ro, oftă Guy, alea-s tâmpenii, iubito, chestia asta cu „zona periculoasă".

— Hutch crede în ea.

— Şi ce dacă, tot tâmpenii sunt.

— Îmi şi imaginez ce o să spună când o să audă ce s-a întâmplat.

— Nu-i spune, o sfătui Guy, că-n ziare sigur n-o să citească, naiba-n ea de treabă.

Aşa şi era, din pricină că exact în acea dimineaţă se declanşase în presa new yorkeză o grevă care, se zvonea, avea să ţină o lună şi mai bine.

Se dezbrăcară, făcură duş, reluară o partidă de scrabble întreruptă, se opriră din joc, făcură dragoste, apoi găsiră în frigider nişte lapte şi o farfurie cu spaghete reci. Chiar înainte de a stinge luminile, la două jumătate noaptea, Guy îşi aminti să controleze la centrala telefonică după mesaje şi află că primise un rol într-un mic scenariu publicitar radio pentru vinurile Cresta Blanca.

Curând, somnul îl fură de tot, dar Rosemary rămase trează lângă el, fără să-şi poată şterge din faţa ochilor imaginea feţei desfigurate a lui Terry, al cărei singur ochi cerceta cerul. Nu mult după aceea se afla la „Maica Domnului" cu Sora Agnes care o ameninţa cu pumnul şi o dădea afară din postul de şefă a monitorilor de la etajul doi; „uneori mă întreb cum se face că eşti şefă peste toate!" o auzea spunând. O bufnitură de partea cealaltă a peretelui o trezi pe Rosemary tocmai când doamna Castevet spunea: „Şi, te rog, nu-mi mai spune ce zicea Laura-Louise, pentru că nu mă interesează!" Rosemary se întoarse pe o parte şi-şi îngropă capul în pernă.

Sora Agnes era furioasă. Ochii ei porcini erau îngustaţi cât două crăpături, iar nările fremătau, aşa cum se întâmpla de obicei în asemenea momente. Din cauza lui Rosemary, fuseseră nevoiţi să acopere cu cărămizi toate ferestrele, încât „Maica Domnului" trebuise să se retragă din minunata întrecere şcolară condusă de World Herald. „Dacă m-ai fi

ascultat pe mine, nu am fi fost siliți să o facem!" striga Sora Agnes cu o voce răguşită şi cu accent Midwest. „Acum am ff fost cu toții gata de plecare, în loc să trebuiască să o luăm iar de la zero!" Unchiul Mike încerca să o facă să tacă, el era directorul colegiului „Maica Domnului" care era legat prin tuneluri subterane de magazinul său din Omaha de Sud. „Ți-am spus să nu-i spui nimic dinainte", continua Sora Agnes pe un ton tot mai coborât, însă ochii ei porcini o devorau plini de ură pe Rosemary, „Ți-am spus că n-o să priceapă. Aveam destulă vreme mai încolo să o punem şi pe ea în temă". Rosemary îi spusese Surorii Verónica despre ferestrele zidite cu cărămizi şi Sora Verónica retrăsese şcoala din întrecerea între şcoli; altfel, nimeni n-ar fi observat şi colegiul ar fi câştigat. Dar a fost corect din partea ei că a spus, în ciuda Surorii Agnes. O şcoală catolică nu trebuie să câştige prin înşelăciune. „Oricine! Oricine!" striga Sora Agnes. „Nu trebuie decât să fie tânără, sănătoasă şi în nici un caz virgină. Nu este nevoie să fie o curvă de nimic, morfinomană, culeasă de prin şanțuri. N-am spus asta de la bun început? Oricine. Atâta vreme cât e tânără şi sănătoasă şi nu e virgină." Ceea ce nu avea nici un înțeles, nici măcar pentru unchiul Mike; aşa că Rosemary se răsuci pe partea cealaltă şi acum era sâmbătă după-masă şi ea, şi Brian, şi Eddie şi Jean erau la standul cu bomboane de la Orpheum, intrau să-i vadă pe Gary Cooper şi Patricia Neal în Izvorul, numai că totul era pe viu, nu în film.

Capitolul 5

A doua zi dimineața, luni, Rosemary tocmai aranja în cameră două brațe pline de pachete şi conserve, când cineva sună la uşă; şi vizorul o dezvălui pe doamna Castevet, cu

părul alb pus pe bigudiuri sub o basma albă cu albastru, şi privind ţintă înainte de parcă poza pentru paşaport.

Rosemary deschise uşa.

— Bună ziua, o salută. Ce mai faceţi?

Doamna Castevet schiţă un zâmbet trist.

— Bine. Pot să intru o clipă?

— Da, cum să nu, vă rog.

Rosemary se dădu la o parte din prag şi deschise larg uşa. Un vag miros amărui o învălui atunci când doamna Castevet trecu pe lângă ea, acelaşi miros care se degajase din materia aceea buretoasă, maroniu-verzuie, închisă în talismanul de argint de la gâtul lui Terry. Doamna Castevet purta pantaloni de toreador, ceea ce nu s-ar fi cuvenit să facă: avea coapse şi şolduri masive, acoperite din belşug cu colaci de grăsime. Culoarea pantalonilor era verde-deschis; pe deasupra avea o bluză albastră; vârful unui tirbuşon împungea aerul, ieşind din buzunarul din faţă al bluzei. Oprindu-se între uşa biroului şi cea de la bucătărie, doamna se răsuci spre Rosemary şi, punându-şi ochelarii cu lanţ, îi zâmbi. În mintea lui Rosemary scapără brusc visul pe care-l avusese cu o noapte înainte, sau poate două, ceva despre Sora Agnes care urla la ea că zidise cu cărămizi ferestrele – dar îşi scuturâ capul şi zâmbi atentă, gata să audă ce avea de spus doamna Castevet.

— Am venit numai să-ţi mulţumesc pentru că ne-ai spus lucruri atât de frumoase alaltăieri seara; săraca Terry, să-ţi spună ea ţie că ne era recunoscătoare pentru ce am făcut pentru ea. Nu-ţi poţi închipui cât de mult m-a mângâiat să aud vorbe bune în acele momente de şoc, pentru că amândoi ne-am gândit atunci că poate am dezamăgit-o în vreun fel şi am împins-o spre acest gest, deşi, bineînţeles, biletul ei era limpede ca lumina zilei, că a făcut ceea ce a făcut din propria ei voinţă; dar, oricum, a fost ca o binecuvântare să aud cuvintele alea rostite cu voce

tare de către cineva căruia Terry i s-a destăinuit chiar inainte de a se prăpădi.

— Vă rog, nu aveți de ce să-mi mulțumiți, spuse Rosemary. N-am făcut altceva decât să repet ceea ce mi-a zis ea.

— Sunt foarte mulți oameni cărora nu le-ar fi păsat de asta. Ar fi plecat pur şi simplu, fără să fie dispuşi să-şi consume plămânii şi să-şi muncească un amărât de muşchi ca să deschidă gura să vorbească. Când ai să fii mai în vârstă, ai să ajungi să-ți dai seama că pe lumea asta a noastră sunt tare puține faptele de bunătate. Aşa că îți mulțumesc cu adevărat şi îți mulțumeşte şi Roman. Roman este bărbățelul meu.

Rosemary îşi lăsă capul în jos, în semn de acceptare, zâmbi, apoi spuse:

— Cu mare bucurie, doamnă Castevet. Mă bucur că am putut fi de folos.

— A fost incinerată ieri-dimineață fără nici o ceremonie. Asta a fost dorința ei. Acum trebuie să uităm totul şi să ne continuăm viața. Uşor nu ne va fi, asta e sigur; ne făcea mare plăcere să o avem în preajma noastră, noi neavând copii, ştii. Voi aveți?

— Nu, nu avem.

Doamna Castevet aruncă o privire în bucătărie.

— Ah, ce drăguț, exclamă, să pui cratițele aşa, atârnate pe perete. Şi uite cum ai pus masa, chiar că e interesant.

— Am văzut exact acest aranjament într-o revistă, explică Rosemary.

— Dar nici cu vopsitul lemnăriei nu mi-e ruşine, spuse apreciativ doamna Castevet dând cu degetul pe uşorul uşii. Echipa blocului a făcut asta? Trebuie c-ați avut punga largă cu vopsitorii; la noi nu au lucrat chiar atât de îngrijit.

— Nu le-am dat mai mult de cinci dolari la fiecare, spuse Rosemary simplu.

— Ei, numai atât? se miră doamna Castevet şi în aceeaşi clipă se întoarse şi se uită în birou. Ah, ce drăguţ, o cameră cu televizor!

— Numai provizoriu. Cel puţin aşa sper. O să fie camera copilului.

— Eşti însărcinată? o cântări din ochi doamna Castevet.

— Încă nu, se codi puţin Rosemary, dar sper să se întâmple, după ce ne vom fi aranjat aşa cum trebuie.

— Minunat. Eşti sănătoasă şi tânără; poţi să faci mulţi copii.

— Trei ne-am gândit noi să avem. Vreţi să vedeţi şi restul apartamentului?

— Mi-ar plăcea, recunoscu doamna Castevet. Mor de curiozitate să văd ce schimbări ai făcut. Am fost în casa asta aproape în fiecare zi. Femeia care a locuit aici a fost o bună prietenă de-a mea.

— Ştiu, – şi Rosemary se strecură pe lângă doamna Castevet ca să-i arate drumul –, mi-a spus Terry.

— Ah, aşa deci, făcu doamna Castevet urmând-o. Am impresia că voi două aţi stat o grămadă de vorbă acolo, în spălătorie.

— Numai o dată.

Livingul o ului pe doamna Castevet.

— Dumnezeule mare! exclamă ea. Nu-mi vine să cred! Pare cu mult mai mare acum! Ah, şi ce fotoliu! Ce frumos e!

— Vineri ne-a sosit.

— Cât aţi plătit pentru aşa un fotoliu?

Rosemary se zăpăci.

— Nu mai ştiu. Cred că în jur de două sute de dolari.

— Nu te superi că te-ntreb, nu-i aşa? o cercetă doamna Castevet bătându-se uşurel cu degetul peste nas. Uite-aşa am făcut eu nasu' ăsta mare, băgându-mi-l peste tot.

Rosemary pufni în râs.

— Nu, nu, e în regulă. Nu mă supăr defel.

Doamna Castevet inspecta livingul, dormitorul şi baia, întrebând-o cât le-a cerut fiul doamnei Gardenia pentru covor şi măsuța de toaletă, de unde şi-au cumpărat veiozele, câți ani avea ea, Rosemary, de fapt, şi dacă într-adevăr o perie de dinți electrică era mai bună decât una de tip vechi. Rosemary se trezi că-i place de această femeie bătrână, atât de directă şi de deschisă, care punea cu atâta francheță întrebările la care dorea răspuns. O invită la o ceaşcă de cafea şi o prăjitură.

— Şi soțiorul tău cu ce se ocupă? o întrebă doamna Castevet, aşezându-se la masa din bucătărie şi cercetând în treacăt prețurile de pe cutiile de supă şi de stridii.

Rosemary, împăturind un şervet de hârtie, îi povesti cu ce se îndeletniceşte Guy.

— Ştiam eu! sări doamna Castevet. I-am spus eu lui Roman ieri, „Arată aşa de bine, că nu se poate să nu fie actor!" Sunt trei, chiar patru aici în blocul ăsta, ştiai? în ce film joacă?

— Nu joacă în filme, explică Rosemary. A jucat în două piese, Luther şi Nimeni nu iubeşte un albatros, şi lucrează mult pentru televiziune şi radio.

Băură cafeaua cu prăjituri în bucătărie, pentru că doamna Castevet n-a vrut să o lase pe Rosemary să facă deranj în living numai pentru ea.

— Ascultă, Rosemary, spuse doamna înghițind prăjitura odată cu cafeaua, am o bucată zdravănă de muşchi de vită, pusă la dezghețat, şi jumătate din ea se va duce pe apa sâmbetei dacă stăm la masă numai noi doi, Roman şi cu mine. Ce-ar fi să veniți tu şi Guy să mâncați cu noi în seara asta, ce zici?

— Oooo, nu, nu putem.

— Ba puteți, cum să nu? De ce nu?

— Nu, zău, doar nu vreți să...

— Ne-ați fi de mare ajutor dacă ați veni.

Doamna Castevet îşi coborî privirile în poală, apoi le ridică din nou spre Rosemary, cu un zâmbat chinuit.

— Ieri-seară şi sâmbătă am avut musafiri, zise, dar astă-seară ar fi prima în care am fi singuri de când... de acum două seri.

Rosemary se aplecă în față, plină de compasiune. .

— Dacă sunteți sigură că nu va fi nici un deranj pentru dumneavoastră...

— Draga mea, dacă ar fi fost, nu v-aş fi invitat. Credemă, sunt de un egoism nemaipomenit.

— Terry mi-a zis cu totul altceva, zâmbi Rosemary.

— Îți spun eu, zâmbi la rândul ei doamna Castevet fără să-şi ascundă încântarea. Terry habar n-avea despre ce vorbea.

— Trebuie să-l întreb şi pe Guy, dar cred că puteți conta pe noi.

— Ascultă, se entuziasmă fericită doamna Castevet, spune-i că nu accept în ruptul capului să refuze! Vreau să pot spune tuturor că îl cunosc de când lumea!

Şi apoi, continuând să-şi mănânce prăjiturile şi să-şi bea cafeaua, discutară despre emoțiile şi riscurile carierei de actor, despre programele din noul sezon de la televizor, cât erau de proaste, şi despre greva presei care nu se mai termina.

— Şase jumătate vă convine? intrebă doamna Castevet din prag.

— Perfect.

— Lui Roman nu-i place să mănânce mai târziu, explică doamna Castevet. Are probleme cu stomacul şi dacă mănâncă prea târziu nu mai poate dormi. Ştii unde stăm, da? 7A la şase jumate. Vă aşteptăm. Ah, uite că v-a venit poşta; stai că le iau eu. Reclame. Ei, tot mai bine decât nimic.

Guy veni acasă la două şi jumătate, prost dispus; aflase de la agentul lui că, aşa cum se temuse de altfel, caricatura aia de Donald Baumgart a căpătat rolul pe care el fusese cât pe-aci să-l câştige. Rosemary îl sărută şi-l instală comod în noul lui fotoliu, punând alături o farfurie cu sandvişuri cu brânză topită şi un pahar cu bere. Citise şi ea scenariul şi nu-i plăcuse, asta era părerea ei; probabil că va sfârşi la vreun teatru de provincie, încercă ea să-l consoleze pe Guy, iar de numele lui Donald Baumgart nu se va mai auzi niciodată.

— Chiar dacă se fâsâie, se înciudă şi mai tare Guy, e genul de rol care nu trece neobservat. Ai să vezi; o să primească altceva imediat după asta.

Desfăcu sandvişul la un colţ, se uită între bucăţile de pâine cu o privire înverşunată, puse colţ peste colţ la loc şi îmbucă.

— Azi-dimineaţă a fost pe aici doamna Castevet, spuse Rosemary. Să-mi mulţumească pentru că le-am spus cât de recunoscătoare le-a fost Terry. Dar eu cred că ea, de fapt, a vrut să vadă apartamentul. N-am mai văzut fiinţă care să-şi bage nasul peste tot aşa ca ea. Dacă poţi să-ţi închipui că a întrebat până şi cât costă fiecare lucruşor.

— Aiurea? pufni Guy.

— Dar măcar recunoaşte că e indiscretă şi atunci te amuzi şi o ierţi, în loc să te enervezi. S-a uitat chiar şi în dulapul cu medicamente.

— Aşa, pur şi simplu?

— Aşa, pur şi simplu. Şi ia ghiceşte ce purta?

— Un sac de poştă cu trei X-uri pe el.

— Nu, pantaloni colanţi.

— Colanţii.

— Verde deschis.

— Mamă Doamne!

Rosemary îngenunche pe podea între cele două ferestre cu arcade şi, cu o ruletă, măsură adâncimea pervazului.

— Ne-a invitat să mâncăm cu ei în seara asta, spuse ridicând privirile spre Guy. I-am spus că va trebui să te întreb pe tine, dar că nu văd de ce nu ne-am duce.

— Ah, Isuse, Ro, doar nu vrei să ne ducem?

— Mă gândesc că sunt singuri. Din pricina lui Terry.

— Iubito, începu Guy să explice, dacă ne arătăm prea prietenoşi cu bătrâni alde ăştia, riscăm să nu mai scăpăm în veci de ei. Stau pe acelaşi etaj cu noi, o să-şi bage capu' la noi de şase ori pe zi. Mai ales că e aşa băgăcioasă cum zici.

— I-am spus că poate conta pe noi.

— Credeam că i-ai spus că trebuie mai întâi să mă întrebi pe mine.

— Exact, dar i-am spus şi că poate conta pe noi.

ÎI privi neputincioasă.

— Ţinea atât de mult să venim.

— Crede-mă, nu e cea mai nimerită seară să fiu amabil cu Mămica şi Tăticu' Kettle, mormăi Guy. Îmi pare rău, iubito, sun-o şi spune-i că nu putem.

— Bine, am s-o sun, acceptă Rosemary şi mai făcu o măsurătoare cu ruleta.

Guy îşi isprăvi sandvişul.

— Nu trebuie să fii bosumflată din pricina asta.

— Nu-s bosumflată. Înțeleg foarte bine ce vrei să spui cu statul pe acelaşi etaj cu noi. E un punct valabil, ai perfectă dreptate. Nu-s deloc bosumflată.

— Ah, la dracu', oftă Guy, mergem.

— Nu, nu, de ce, la urma urmei? Nimic nu ne obligă. Am făcut cumpărături pentru cină înainte să vină ea, aşa că asta nu e o problemă.

— Mergem, spuse Guy hotărât.

— Nu trebuie, dacă tu nu vrei. Poate nu mă crezi, dar chiar vorbesc serios, zău.

— Mergem. Să fac şi eu o faptă bună pe ziua de azi.

— Bun, în regulă, dar numai dacă vrei tu. Şi le vom spune foarte clar de la bun început că venim aşa, doar în seara asta, dar asta nu înseamnă că începem vreo relație apropiată. Bine?

— Bine.

Capitolul 6

La câteva minute după ora şase şi jumătate, Rosemary şi Guy îşi părăsiră apartamentul şi traversară holul vopsit în verde închis, până la uşa familiei Castevet. Când Guy sună la uşă, liftul aflat în spatele lor îşi deschise cu un țăcănit uşile şi din el cobori domnul Dubin, sau domnul De Vore, (niciodată nu ştia care din cei doi era) ducând un costum învelit în punga de la curățătorie. Le zâmbi şi, descuind uşa apartamentului 7B de lângă ei, spuse „Ați nimerit greşit, nu-i aşa?" Rosemary şi Guy râseră amabil, iar el intră strigând „Eu sunt!" şi deschizând uşa cât să se vadă un bufet negru şi un tapet roşu-cu-auriu.

În sfârşit se deschise şi uşa din fața lor şi doamna Castevet apăru în prag pudrată, rujată, zâmbind larg, îmbrăcată în mătase verde deschis şi cu un şorț rozaliu cu volănaşe.

— Nici că se putea să nimeriți mai la țanc! le spuse. Hai, intrați! Roman pregăteşte cocktail cu vodcă în mixer. Vai, ce mă bucur că ai putut veni, Guy! Îmi şi închipui cum am să le spun tuturor că te ştiu de nu ştiu când! „Uite, chiar aici a stat cu noi la masă, chiar el – Guy Woodhouse în persoană!" Crede-mă că n-am să spăl farfuria din care ai mâncat; uite, am s-o las aşa cum o laşi tu!

Guy şi Rosemary izbucniră în râs şi se priviră scurt; Prietena ta, spunea privirea lui, iar a ei, Şi eu ce pot să fac?

În salon, masa rotundă era pusă pentru patru persoane, cu o față de masă albă şi brodată, farfurii desperecheate, încadrate de tacâmuri strălucitoare de argint, bogat ornamentate. În stânga, salonul se deschidea spre living, o încăpere de cel puțin două ori mai mare decât a lui Rosemary şi Guy, dar altminteri foarte asemănătoare. Avea o singură fereastră mare, cu arcadă, în loc de două mai mici, şi un cămin din marmură roşie somptuos sculptată, încăperea era mobilată ciudat: lângă cămin, la un capăt o canapea şi o măsuță cu o lampă, şi câteva scaune, iar la celălalt capăt câteva fişiere ca acelea care se găsesc prin birourile instituțiilor, mese de bridge acoperite cu grămezi de ziare, rafturi cu cărți supraîncărcate şi o maşină de scris pe un suport metalic. Dintr-un perete în celălalt al camerei, podeaua era acoperită cu o mochetă maro de cincisprezece metri lungime, groasă şi cu aspect de nou, vărgată de urmele de aspirator. În mijloc, fără nimic altceva în jur, o măsuță rotundă, iar pe ea revistele Life, Look şi Scientific American.

Doamna Castevet îi conduse peste câmpul maro şi îi invită să ia loc pe canapea; apoi apăru domnul Castevet, ținând cu ambele mâini o tavă mică pe care se găseau patru pahare de cocktail pline până în buză cu un lichid roz limpede. Fără să-şi dezlipească ochii de la pahare, îşi târşâia picioarele pe covor, cu o expresie pe chip de parcă la fiecare pas s-ar fi putut împiedica şi vărsa tot ce era pe tavă.

— Am impresia că am umplut cam mult paharele, spuse. Nu, nu, nu vă ridicați. Vă rog. În general pregătesc cantitatea cu precizia unui barman, nu-i aşa, Minnie?

— Tu fii atent la parchet, îl atenționă doamna Castevet.

— Dar în seara asta, continuă domnul Castevet, apropiindu-se încetinel, am pregătit puțin prea mult, şi decât să las în carafă, m-am gândit să... Uite c-am ajuns. Vă rog, luați loc. Doamna Woodhouse?

Rosemary luă un pahar, mulțumi şi se aşează. Doamna Castevet îi puse repede un şervețel în poală.

— Domnule Woodhouse? Vodka Blush. Ați gustat aşa ceva până acum?

— Nu, răspunse Guy, luând un pahar şi aşezându-se.

— Minnie? se adresă domnul Castevet soției.

— După cum arată, pare delicios, spuse Rosemary, zâmbind plină de vioiciune şi ştergând cu şervetul fundul paharului.

— Se bea foarte mult în Australia, spuse domnul Castevet. Luă ultimul pahar şi-l ridică pentru toast: Pentru oaspeții noştri. Bun venit în casa noastră.

Dădu pe gât paharul, lăsându-şi capul mult pe spate, închizând un ochi pe jumătate; tava din mână se înclină, picurând pe covor ce se vărsase pe ea din pahare. Doamna Castevet rămase cu băutura-n gât.

— Covorul, îngăimă ea sufocată şi arătă cu degetul spre pata de pe covor.

Domnul Castevet puse cu un gest nervos paharul pe masă, se lăsă repede în genunchi şi şterse locul umed cu un şervet de hârtie.

— Covor nou-nouț, bombăni ea. Covor nou-nouț. Ah, ce bărbat neindemânatec!

Cocktailul Vodka Blush era acrişor, dar bun la gust.

— Veniți din Australia? intrebă Rosemary după ce covorul a fost şters, tava dusă la locul ei în bucătărie, iar cei doi Castevet şi-au ocupat locurile pe două scaune cu spătar drept.

— Da' de unde, sunt chiar de aici, din New York City, răspunse domnul Castevet. Dar am fost în Australia. Am fost peste tot în lume, fără exagerare.

Şedea cu picioarele încrucişate, cu o mână pe genunchi, şi sorbea din pahar. Era încălțat cu mocasini

negri cu ciucuraşi, pantaloni gri, bluză albă şi o lavalieră cu dungi aurii şi albastre.

— Pe toate continentele, în toate ţările, continuă el. În fiecare oraş important. Orice loc îmi spuneţi, puteţi fi sigur că am fost şi acolo. Hai, ziceţi ceva.

— Fairbanks, Alaska.

— Am fost. Am fost peste tot în Alaska; Fairbanks, Juneau, Anchorage, Nome, Seward. Am petrecut patru luni acolo, în 1938, şi m-am oprit de nu ştiu câte ori în Fairbanks sau Anchorage, câte o zi, aşa, în drum spre Orientul îndepărtat. Am fost şi în oraşele mici din Alaska: Dillingham şi Akulurak.

— Dar voi de unde sunteţi? întrebă doamna Castevet, aranjând cutele rochiei sub sâni.

— Eu sunt din Omaha, spuse Rosemary, iar Guy din Baltimore.

— Omaha este un oraş bun, îşi dădu cu părerea domnul Castevet, şi Baltimore la fel.

— Aţi călătorit cu afaceri? îl întrebă Rosemary.

— Cu afaceri şi de plăcere. Am şaizeci şi nouă de ani şi călătoresc ba într-o parte, ba în alta a lumii, încă de la vârsta de zece ani. Orice localitate-mi zici, poţi fi sigur că am fost şi acolo.

— Cu ce fel de afaceri vă ocupaţi? întrebă Guy.

— Orice se ivea, spuse domnul Castevet. Cu lână, zahăr, jucării, piese de maşini, asigurări navale, ulei...

Din bucătărie se auzi sunet de clopoţel.

— E gata friptura, anunţă doamna Castevet, ridicându-se cu paharul în mână. Nu vă grăbiţi să daţi pe gât băuturile; puteţi să le luaţi cu voi la masă. Roman, ia-ţi pastila.

— O să se termine pe trei octombrie, spuse domnul Castevet, cu o zi înainte de vizita Papei. Nici un Papă nu a vizitat vreodată un oraş în care ziarele sunt în grevă.

— Am auzit la radio că are de gând să amâne venirea până se termină greva, îl contrazise doamna Castevet.

— Ei, zâmbi Guy, toate chestiile astea sunt spectacol.

Domnul şi doamna Castevet izbucniră în râs. Iar Guy îşi lărgi zâmbetul într-un hohot. Rosemary zâmbi şi începu să-şi taie carnea. Era prea prăjită şi prea uscată, înconjurată de mazăre şi cartofi piure ascunşi sub un sos cu prea multă făină.

— Să ştii că aşa e! zise domnul Castevet încă zâmbind. Exact asta e: spectacol!

— Poți să mai spui o dată, dădu Guy din cap.

— Costumele, ritualul, continuă domnul Castevet. Şi asta e valabil pentru orice religie, nu numai pentru catolicism. Paradă pentru ignoranți.

— Cred că o jignim pe Rosemary, interveni doamna Castevet.

— Nu, nu, absolut deloc, se apără Rosemary.

— Nu eşti o persoană religioasă, draga mea, nu-i aşa? întrebă domnul Castevet.

— De educată, aşa am fost educată, dar acum sunt agnostică. Aşa că nu m-am simțit jignită. Zău că nu.

— Dar tu, Guy? se întoarse spre el domnul Castevet. Şi tu eşti agnostic?

— Cred că da. Nu prea văd cum se poate să fii altceva. Vreau să spun că încă nu s-a dovedit că există, dar nici că nu există, nu-i aşa?

— Aşa este, nu s-a dovedit, aprobă domnul Castevet.

Doamna Castevet nu o slăbea din ochi pe Rosemary.

— Păreai stânjenită adineaori, când râdeam de gluma lui Guy despre Papă, zise doamna Castevet.

— El este Papa, asta nu poate nega nimeni, răspunse Rosemary. Am crescut învățând să-l respect şi îl respect în continuare, chiar dacă acum nu-l mai cred sfânt.

— Dacă nu-l mai crezi sfânt, i-o-ntoarse domnul Castevet, n-ar trebui să mai ai nici respect pentru el, pentru că el, de fapt, se plimbă şi înşeală buna-credinţă a oamenilor, pretinzând că este sfânt.

— Bine zis, făcu Guy.

— Când mă gândesc cât se cheltuieşte cu costumele alea ale lor şi cu zorzoanele, adăugă doamna Castevet, iar domnul Castevet completă:

— Imaginea perfectă a ipocriziei în spatele religiei organizate a fost redată cel mai bine în Luther, cred. Ai jucat vreodată rolul principal în piesă, Guy?

— Eu? Nu.

— N-ai fost dublura lui Albert Finney? insistă domnul Castevet.

— Nu, ăla a fost tipul care l-a interpretat pe Weinand. Eu am primit două din rolurile mai puţin importante.

— Ciudat, se încruntă domnul Castevet, nu ştiu de ce, dar eram absolut sigur că tu ai fost dublura. Îmi amintesc că am fost surprins de un gest pe care l-ai făcut şi am căutat în program să văd cine erai; şi aş putea să jur că erai trecut ca dublură a lui Finney.

— Ce gest, adică? vru să ştie Guy.

— Acum nu mai sunt sigur; o mişcare a...

— Făceam ceva cu braţele atunci când Luther a avut criza aceea, îmi întindeam intr-un gest involuntar braţele...

— Exact, exact la asta mă refeream. Avea o minunată autenticitate în el. Spre deosebire, îmi permit s-o spun, de tot ceea ce făcea domnul Finney.

— Să nu exagerăm, încercă Guy să-i tempereze entuziasmul.

— Cred că aprecierile care i s-au adus au fost mult prea umflate, insistă domnul Castevet. Aş fi tare curios să văd ce-ai face dumneata din rolul ăsta.

— Şi eu aş fi, izbucni Guy în râs, aruncându-i lui Rosemary o privire strălucitoare.

Rosemary îi răspunse cu un zâmbet, bucuroasă că soţul ei era încântat; acum n-o să-i mai facă reproşuri că şi-a pierdut seara în palavre cu Mămica şi Tăticu' Settle. Ba nu, Kettle.

— Tatăl meu a lucrat într-un teatru, ca producător, spuse mai departe domnul Castevet, şi anii copilăriei mi i-am petrecut cu persoane de genul doamnei Fiske şi Forbes – Robertson, Otis Skinner şi Modjeska, şi din această pricină am tendinţa să caut în jocul actorilor ceva mai mult decât simpla pricepere de a interpreta un rol. Iar dumneata, Guy, deţii o calitate interioară extrem de interesantă. Se observă şi în ceea ce realizezi la televizor şi ar trebui să ajungi foarte departe datorită ei; cu condiţia, evident, să obţii acele „şanse" iniţiale de care depind, într-o oarecare măsură, chiar şi actorii mari. Te pregăteşti pentru vreun spectacol în acest moment?

— Am dat probe pentru două roluri.

— Nici nu concep că nu ai să le obţii.

— Eu în schimb concep.

Domnul Castevet se holbă la el.

— Vorbeşti serios?

Ca desert li se oferi o plăcintă de casă, cu cremă care, deşi mai bună decât friptura şi garnitura de legume, avea, după gustul lui Rosemary, un gust dulceag, ciudat şi neplăcut. Totuşi Guy se arătă extrem de încântat şi chiar mai ceru o porţie. Probabil că se preface, îşi spuse Rosemary; plătea cu aceeaşi monedă complimentele ce i se făcuseră.

După cină, Rosemary se oferi să ajute la strânsul mesei şi la spălatul vaselor. Doamna Castevet acceptă imediat oferta şi cele două femei duseră tot ce era pe masă în bucătărie, iar Guy şi domnul Castevet se retraseră în living.

Bucătăria, care se afla în partea cealaltă a salonului, era mică şi părea şi mai mică din pricina serei în miniatură despre care îi vorbise Terry. Lungă de aproape trei metri, sera era instalată pe o masă albă, lată, pusă lângă singura fereastră a încăperii. Lămpile cu braţe rabatabile erau montate de jur-imprejur, reflectându-şi becurile luminoase în sticlă şi făcând-o mai degrabă să lucească alb decât să apară transparentă. În spaţiul rămas liber, chiuveta, aragazul şi frigiderul se înghesuiau unele în altele, iar deasupra lor atârnau, fixate în cei patru pereţi, dulapuri suspendate. Pe măsură ce doamna Castevet spăla vasele, Rosemary le ştergea încet, cu răbdare, conştientă de plăcerea pe care i-o provoca faptul că bucătăria ei era mult mai mare decât asta şi mult mai elegant mobilată.

— Terry mi-a povestit de sera dumneavoastră.

— Aaa, da. Este un hobby tare plăcut. Ar trebui să te apuci şi tu de el.

— Mi-ar plăcea să-mi fac o grădină de mirodenii într-o bună zi. Dar afară din oraş, bineînţeles. Dacă are Guy norocul să i se ofere un rol în vreun film, n-o să-l lăsăm să ne scape şi o să ne mutăm la Los Angeles. În sufletul meu am rămas tot o fată de la ţară.

— Faci parte dintr-o familie mare?

— Da. Am trei fraţi şi două surori. Eu sunt cea mai mică.

— Surorile tale sunt măritate?

— Da, sunt.

Doamna Castevet agita un burete plin de spumă într-un pahar.

— Ele au copii? intrebă mai departe.

— Una are doi, cealaltă patru. Cel puţin atâţia erau când am primit ultima oară veşti de acasă. Poate că acum sunt trei şi cinci.

— Păi ăsta e un semn bun pentru tine, spuse doamna Castevet, chinuind încă paharul. Spăla încet şi temeinic. Dacă surorile tale au mulți copii, sunt şanse să ai şi tu. Treburile astea se transmit în familie.

— Asta aşa e, cei din familia noastră sunt fertili, recunoscu Rosemary, aşteptând cu şervetul în mână să i se dea paharul. Fratele meu Eddie are deja opt, şi el nu are decât douăzeci şi şase de ani.

— Vai de capu' meu! exclamă doamna Castevet.

Clăti paharul şi i-l dădu lui Rosemary.

— Cu totul şi cu totul am douăzeci de nepoate şi nepoți. Şi n-am văzut nici măcar jumătate din ei.

— Păi tu nu te duci pe acasă din când în când? se miră doamna Castevet.

— Nu, nu mă duc. Nu sunt în termenii cei mai buni cu familia, doar cu unul dintre frați. Restul mă consideră ca pe oaia neagră.

— Serios? De ce, mă rog?

— Pentru că Guy nu este catolic şi nu ne-am căsătorit la biserică.

— Ţţţţ, ţâţâi doamna Castevet. Nu ți se pare exagerat cum se agită oamenii, aşa, cu religia? Oricum, familia ta este cea păgubită, nu tu; să nu-ți faci inimă rea din pricina asta.

— Uşor de zis, greu de făcut, oftă Rosemary, punând paharul pe un raft. Nu vreți să spăl eu şi să ştergeți dumneavoastră?

— Nu, aşa cum facem e foarte bine.

Rosemary se uită prin uşă. Nu vedea decât capătul livingului, adică mesele de bridge şi fişierele; Guy şi domnul Castevet se aflau la capătul celălalt. Un strat de fum albastru de țigară zăcea suspendat în nemişcare în aerul camerei.

— Rosemary?

Îşi întoarse privirile de la uşă. Zâmbind, doamna Castevet îi întindea o farfurie cu mâna îmbrăcată într-o mănuşă verde de cauciuc.

Aproape o oră a durat spălatul vaselor şi al cratiţelor, şi al argintăriei; Rosemary îşi spunea că, dacă le-ar fi spălat singură, ar fi terminat treaba în mai puţin de jumătate de oră. Când în sfârşit părăsiră amândouă bucătăria şi se duseră în living, Guy şi domnul Castevet stăteau pe canapea, faţă în faţă, iar domnul Castevet argumenta ceva punct cu punct, lovind cu arătătorul în palmă la fiecare vorbă.

— Gata, Roman, ce-ar fi să nu-i mai împui lui Guy capul cu poveştile tale despre Modjeska, îl luă la rost doamna Castevet; el te ascultă numai pentru că este politicos, să ştii.

— Ba deloc, este interesant, doamnă Castevet, îi luă Guy apărarea.

— Vezi? se strâmbă domnul Castevet.

— Minnie, se adresă doamna Castevet lui Guy. Eu sunt Minnie, iar el este Roman. În regulă? Se întoarse triumfătoare şi provocatoare către Rosemary: în regulă?

Guy izbucni în râs.

— În regulă, Minnie, consimţi el.

Discuţiile se învârtiră mai departe în jurul vecinilor, Gould, Bruhn, cuplul Dubin-De Vore; fratele marinar al lui Terry, care fusese găsit, în fine, într-un spital de civili în Saigon; şi mai apoi – pentru că doamna Castevet tocmai citea o carte critică la adresa Raportului Waren – discutară despre asasinarea lui Kennedy. Aşezată pe unul dintre scaunele cu spetează dreaptă, Rosemary se simţea în mod ciudat departe şi străină de ei, de parcă soţii Castevet ar fi fost nişte prieteni vechi de-ai lui Guy, pe care ea de-abia atunci îi cunoscuse.

— Crezi că totul a fost pus la cale după un plan stabilit? o întrebă domnul Castevet, la care ea se bâlbâi, dându-şi seama că gazda grijulie încerca să atragă în discuţie oaspetele uitat. Ca să scape de situaţia jenantă, se ridică cerându-şi scuze şi urmă direcţia indicată de doamna Castevet pentru a ajunge la baie; acolo văzu că doamna Castevet avea prosoape care purtau în colţuri inscripţia Pentru oaspetele nostru, şi o carte cu titlul Glume pentru closet – şi nici măcar nu erau aşa de amuzante, cinstit vorbind.

Au plecat la zece şi jumătate, spunând „La revedere, Roman" şi „Mulţumesc, Minnie" şi strângându-şi mâinile cu entuziasm şi cu promisiunea implicită că vor mai petrece împreună asemenea seri, promisiune care, în ceea ce o privea pe Rosemary, era complet falsă. De cum dădură primul cot al coridorului şi auziră uşa de la apartament inchizându-se în urma lor, ea răsuflă cu năduf şi uşurare şi zâmbi fericită când îl văzu pe Guy făcând exact acelaşi lucru.

— "Acumaaa, Roman", începu el mişcându-şi caraghios sprâncenele şi imitând accentul gazdei, „ia nu mai împuia urechile lu' Guy cu poveştile tale despre Modjeska!"

Rosemary izbucni în râs, dar se făcu mică şi-l sâsâi şi pe el ca să tacă, apoi se luară de mână şi fugiră abia auzit, pe vârfuri, spre uşa lor pe care o descuiară, o deschiseră, o trântiră în urma lor, o încuiară, traseră zăvorul, puseră lanţul, şi Guy mimă că o bate în cuie de jur-împrejur şi că împinge în dreptul ei trei ditamai bolovanii imaginari, apoi că ridică podul rabatabil; îşi şterse fruntea scăldată, pasă-mi-te, în sudoare, gâfâi ca un cal de curse, iar Rosemary în faţa lui se îndoia de râsul ascuns în dosul mâinilor făcute căuş.

— Ca să nu spun de friptura aia, pufni Guy.

— Ah, Dumnezeule! chicoti Rosemary. Plăcinta! Cum de-ai putut mânca două bucăți? Era crimă!

— Fată dragă, am comis un act de un curaj supraomenesc şi de sacrificiu suprem. Mi-am zis, „Voi, zei, pun capu' că nimeni n-a cerut vreodată de la hoaşca asta bătrână a doua porție din nimic, în toată viața ei!" Aşa că i-am cerut eu. Făcu un gest măreț cu brațul. Când şi când mă apucă şi pe mine imbolduri din astea nobile.

Se duseră în dormitor.

— Cultivă ierburi şi mirodenii, o maimuțări Rosemary, şi după ce au crescut bine le aruncă pe geam.

— Sssst, pereții au urechi, şopti Guy. Da', ia zi, ce impresie ți-a făcut argintăria?

— Spune-mi dacă nu-i ciudat, se încruntă Rosemary frecându-şi călcâiele de podea ca să-şi descalțe pantofii fără să se aplece: n-are decât trei farfurii la fel, în schimb au argintul ăla atât de frumos.

— Hai să fim drăguți cu ei, poate ni-l lasă nouă moştenire.

— Ia să fim urâcioşi şi să ni-l cumpărăm singuri. Te-ai dus la baie?

— La ei? Nu.

— Ghici ce-am găsit acolo.

— Un bideu.

— Nu, Glume pentru closet.

— Aiurea!

Rosemary îşi scoase rochia.

— O carte atârnată în cârlig. Chiar lângă closet. Guy zâmbi şi clătină din cap, se apropie de dulap şi începu să-şi scoată butonii.

— Dar poveştile alea ale lui Roman erau, cinstit acum, al naibii de interesante. Înainte nici măcar n-am auzit de Forbes-Robertson, dar am înțeles că la vremea lui a fost o adevărată stea. Se chinui să scoată al doilea buton care se

încăpățâna să nu iasă. Mâine seară mă duc din nou, să mai aud şi alte poveşti.

Rosemary îl privi derutată.

— Cum adică, te duci?

— Chiar aşa, el m-a invitat. Îşi întinse spre ea brațul cu butonul buclucaş: Poți să mă scapi de ăsta?

Se apropie de el şi se uită atent ca să vadă ce se întâmplă, dar în sinea ei se simțea pierdută şi nesigură.

— Credeam că vrei să ne vedem cu Jimmy şi Tiger, spuse timid.

— Dar stabilisem ceva precis cu ei? O privi în ochi. Înțelesesem că le dăm telefon şi după aia mai vedem noi.

— N-am stabilit nimic definitiv, recunoscu ea.

— Atunci, dădu el din umeri, ne vedem cu ei miercuri sau joi.

Ea reuşi să scoată butonul şi i-l întinse pe palmă. El îl luă.

— Mulțumesc. Ascultă, nu trebuie să vii cu mine dacă nu vrei; poți să rămâi aici.

— Cred că aşa am să fac. Adică am să rămân aici.

Se apropie de pat şi se aşeză.

— L-a cunoscut pe Henry Irving. Zău că este extraordinar de interesant.

Rosemary îşi desfăcu portjartierul.

— De ce or fi scos tablourile? intrebă.

— Cum adică?

— Tablourile; le-au scos din living şi de pe coridorul care duce la baie. Sunt cârlige în pereți şi se vede urma mai deschisă pe tapet. Şi singurul tablou care mai este totuşi acolo, deasupra căminului, nu se potriveşte de nici un fel. Două degete de tapet curat de fiecare parte.

Guy se uită la ea.

— Să ştii că eu n-am observat.

— Şi ce-i cu toate fişierele alea şi tot ce mai e acolo în living? nu se dădu ea bătută.

— Stai că despre asta mi-a zis el, îşi aminti Guy, dezbrăcându-şi cămaşa. Face un buletin informativ pentru colecţionarii de timbre din întreaga lume. De aceea şi primesc atâta corespondenţă.

— Bine, bine, dar de ce în living? îl pisălogi Rosemary. Mai au incă trei sau patru camere, toate cu uşile închise. De ce nu foloseşte una din ele?

Guy se apropie de ea cu cămaşa în mână şi o apăsă pe vârful nasului cu un vârf de deget arătător.

— Îţi bagi nasul mai mult decât Minnie, zise.

Apoi îi trimise un pupic prin aer şi se duse la baie.

Zece sau cincisprezece minute mai târziu, pe când era la bucătărie şi punea apă de cafea, Rosemary simţi o durere ascuţită în mijloc, semnalul obişnuit că a doua zi începea ciclul. Se sprijini cu o mână de plită, lăsând durerea să-şi facă de cap, scurt pentru început; apoi scoase hârtia de filtru şi borcanul de cafea şi constată că era stăpânită de un sentiment de dezamăgire şi dezorientare totală.

Avea douăzeci şi patru de ani şi amândoi, ea şi soţul ei, voiau trei copii, la doi ani diferenţă; dar Guy „încă nu era pregătit” – şi nici nu va fi, se temea ea în sinea ei, până când nu îi va egala pe Marlon Brando şi Richard Burton la un loc. Oare el chiar nu înţelegea cât de frumos era şi cât de talentat, cât de sigură îi era reuşita? Deci planul ei era să rămână însărcintă din „greşeală”; pilulele îi dădeau dureri de cap, spunea ea, iar prezervativele erau scârboase. Auzind-o cum se plângea, Guy era convins că în sinea ei rămăsese o bună catolică, mai ales când protestele deveneau vehemente.

Îngăduitor, nu-i rămânea decât să studieze calendarul şi să evite „zilele periculoase”, dar ea zicea de fiecare dată „Nu, azi e zi sigură, iubitule; eu sunt sigură de asta”.

Şi uite că luna asta tot el fusese cel care câştigase şi ea pierduse în această întrecere înjositoare în care el nici măcar nu ştia că era părtaş.

— La dracu'! icni ea şi izbi vasul de cafea de plită.

— Ce s-a întâmplat? strigă din salon Guy.

— M-am lovit în cot! răspunse ea, tot strigând. Măcar acum ştia de ce se simțise deodată atât de deprimată în seara aceea.

La naiba şi iar la naiba! Dacă ar fi trăit împreună fără să fie căsătoriți, ar fi rămas însărcinată de cincisprezece ori până acum!

Capitolul 7

Seara următoare, imediat după cină, Guy se duse la familia Castevet. Rosemary termină cu dereticatul în bucătărie şi cumpăni dacă să se apuce de cusut la pernele pentru banchetele de sub pervazuri sau să se bage în pat cu Pruncul pe Pământul Făgăduinței, când se auzi soneria de la uşă. Doamna Castevet, împreună cu încă o femeie scundă, rotunjoară, zâmbitoare, cu o cocardă uriaşă pe care scria Alegeți-l pe Buckley primar prinsă pe umărul rochiei verzi.

— Bună, iubito, nu te deranjăm, nu-i aşa? ciripi doamna Castevet în fața uşii deschise. Ea e buna mea prietenă Laura-Louise McBurney, care locuieşte sus la doisprezece. Laura-Louise, ea este soția lui Guy, Rosemary.

— Bună, Rosemary! Fii binevenită în Bram!

— Laura-Louise tocmai l-a cunoscut pe Guy la noi acasă şi voia să te cunoască şi pe tine. Guy ne-a spus că stai acasă şi nu ai nimic de făcut. Putem intra?

Resemnată, dar politicoasă, Rosemary le conduse în living.

— Aaaa, scaunele astea-s noi! exclamă doamna Castevet. Ce frumoase sunt!

— Azi-dimineață le-am primit.

— Te simți bine, drăguță? Arăți sfârşită.

— E-n regulă, zâmbi Rosemary. Prima zi de ciclu, atâta.

— Şi încă eşti în picioare şi te-nvârți prin casă? întrebă Laura-Louise, aşezându-se. Când eram eu în prima zi, aveam dureri atât de mari, încât nu puteam să mă mişc, nu puteam să mănânc, nu puteam nimic. Trebuia Dan să-mi dea gin printr-un pai, ca să-mi potolească durerile şi în zilele alea eram numai abstinență mie-n-sută, cu o singură excepție, aia.

— Fetele din ziua de azi suportă mai uşor asemenea probleme, spuse doamna Castevet, aşezându-se la rândul ei. Sunt mai sănătoase decât eram noi, mulțumită vitaminelor şi unei îngrijiri medicale mai bune.

Amândouă femeile aduseseră săculeți cu lucruri de mână, făcuți din pânză verde aidoma, şi, spre surprinderea lui Rosemary, îi deschiseră şi scoaseră din ei un macrame (Laura-Louise) şi ceva de cârpit (doamna Castevet), instalându-se cât mai comod pentru o seară lungă de lucru manual şi taclale.

— Ce-ai acolo? iscodi doamna Castevet. Fețe de pernă?

— Perne pentru banchetele de la ferestre, explică Rosemary, iar în sinea ei, „Aha, în regulă, aşa am să fac", drept care se duse, luă coşul cu lucru şi se întoarse, punându-se pe cusut în rând cu ele.

— Ai făcut schimbări uluitoare în apartament, Rosemary, observă Laura Louise.

— Da, ca să nu uit, sări doamna Castevet, asta este pentru tine. Din partea lui Roman şi a mea.

Îi puse lui Rosemary în palmă un gogoloi de şervețel roşu în care era învelit ceva tare.

— Pentru mine? se mira Rosemary. Nu înțeleg.

— Un mic cadou, atâta tot, zise doamna Castevet şi scutură din mână de câteva ori, ca pentru a alunga orice nedumerire a tinerei. Aşa, pentru că v-aţi mutat aici.

— Dar nu aveţi de ce să... protestă Rosemary, desfăcând în acelaşi timp şerveţelul care se vedea limpede că mai fusese folosit.

Înăuntru se găsea mingea-talisman din filigran de argint a lui Terry, precum şi lănţişorul ei de argint, puţin încurcat acum. Mirosul materiei în care se afla în minge o făcu pe Rosemary să-şi ferească faţa.

— Este foarte veche, zise doamna Castevet. Peste trei sute de ani.

— E minunată, – şi Rosemary se uită atent, întrebându-se în sinea ei dacă să-i spună că i-o arătase şi Terry înainte. Dar pierdu momentul propice pentru o atare mărturisire, aşa că se abţinu.

— Ce se vede acolo înăuntru se numeşte rădăcină de tannis, explică doamna Castevet. Aduce noroc.

Lui Terry nu i-a adus, îşi spuse Rosemary, iar cu voce tare:

— E minunat, dar nu pot să primesc o asemenea...

— L-ai şi primit, o contrazise doamna Castevet fără să-şi ridice privirile de pe ciorapul pe care-l cârpea. Puneţi-l la gât.

— Ai să te obişnuieşti cu mirosul fără să-ţi dai seama, zise şi Laura-Louise.

— Hai, o îndemnă doamna Castevet.

— Nu-mi rămâne decât să vă mulţumesc, murmură Rosemary şi, şovăitoare, îşi prinse lanţul pe după gât şi strecură sfera sub gulerul rochiei. O simţi căzând între sâni, rece la început şi incomodă. O s-o scot după ce pleacă, îşi zise.

— Lanţul e făcut de mână, de un prieten de-al nostru, spuse Laura-Louise. A fost dentist, acum s-a pensionat şi

are pasiunea asta, să facă bijuterii din aur şi din argint. Ai să-l cunoşti la Minnie şi Roman la... Într-una din seri, curând oricum, sunt sigură, pentru că ei au mulți musafiri. Ai să-i cunoşti pe toți prietenii lor, sunt sigură, pe toți prietenii noştri.

Rosemary ridică privirile de pe lucru şi o văzu pe Laura-Louise roşie toată din pricina unei stinghereli care o făcuse să-şi sfârşească fraza repede şi morfolit. Minnie era adâncită în lucrul ei, încât nici nu băgase de seamă. Laura-Louise zâmbi şi atunci zâmbi şi Rosemary.

— Hainele ți le faci singură? o întrebă Laura-Louise.

— Nu, răspunse Rosemary, dornică şi ea să schimbe subiectul, încerc din când în când, dar nimic din ce fac nu cade bine pe mine.

Până la urmă seara s-a dovedit plăcută. Minnie a povestit câteva istorioare amuzante despre copilăria ei în Oklahoma, iar Laura-Louise a învățat-o pe Rosemary două ochiuri noi cu croşeta şi a explicat cu mult patos cum Buckley, candidatul conservator pentru postul de primar, avea şanse să câştige alegerile viitoare în ciuda tuturor pronosticurilor împotriva lui.

Guy se întoarse la unsprezece, tăcut şi surprinzător de ursuz. Le salută pe femei şi, apropiindu-se de scaunul în care şedea Rosemary, se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Unsprezece! sări Minnie când văzu cât era ora... Vai de capu' meu! Hai, Laura-Louise.

— Vino să-mi faci o vizită, Rosemary, o invită Laura-Louise, oricând vrei tu, stau la 12 F.

Şi cele două femei îşi strânseră sacoşele cu lucru manual şi se retraseră iute.

— Au fost la fel de interesante poveştile ca ieri-seară? îl întrebă Rosemary pe Guy când rămaseră singuri.

— Da. Şi tu, ai avut o seară plăcută?

— Da. Am mai şi lucrat ceva.

— Văd.

— Am primit şi un cadou, îi arătă talismanul bijuterie.

— A fost a lui Terry, adăugă ea... tot Minnie şi Roman i-au făcut-o cadou. Mi-a arătat-o ea. Probabil că cei de la poliție le-au dat-o înapoi.

— Sau poate nici n-o purta în seara aia, spuse Guy.

— Ba eu sunt sigură că o purta. Era atât de mândră de ea de parcă – de parcă era primul dar pe care i-l făcuse cineva în viața ei.

Rosemary scoase lanțul peste cap şi ținu bijuteria în palmă, rostogolind-o uşurel şi privind-o cu atenție.

— Nu vrei s-o porți?

— Miroase, strâmbă ea din nas. E o chestie aici înăuntru care se numeşte rădăcină de tannis. Întinse palma spre el: Din faimoasa ei seră.

Guy adulmecă şi dădu din umeri.

— Nu miroase chiar atât de rău, îşi dădu el cu părerea.

Rosemary se duse în dormitor şi deschise un sertar de la masa de toaletă, în care avea pusă o cutie din metal ce conținuse odată bomboane Louis Sherry, iar acum era plină de tot felul de obiecte desperecheate şi de bucăți şi capete de material.

— Tannis, zici? îşi întrebă ea chipul din oglindă, apoi aşează pandantivul şi lănțişorul în cutie. O închise şi, la urmă, împinse la loc sertarul.

În spatele ei, îl auzi pe Guy din prag:

— Dacă l-ai acceptat, trebuie să-l porți.

În acea noapte, Rosemary se trezi şi-l zări pe Guy şezând lângă ea şi fumând în întuneric. Îl întrebă ce s-a întâmplat.

— Nimic. Puțină insomnie, atâta tot.

Poveştile alea ale lui Roman despre stelele de cinema de demult, îşi zise Rosemary, poate că astea l-au deprimat, pentru că i-au amintit că propria lui carieră a rămas în

urma celei a lui Henry Irving sau Forbes-cum-îl-cheamă. Vizita lui acolo în acea seară, ca să mai audă şi alte poveşti, poate că a fost un fel de mazochism pentru el.

Îi atinse braţul şi îi spuse să nu îşi facă atâtea griji.

— Pentru ce? întreabă el.

— Ştiu şi eu, pentru orice.

— Bine, nu-mi fac.

— Tu eşti cel mai bun. Ştii asta? Eşti. Şi totul are să fie foarte bine. O să trebuiască să înveţi karate ca să poţi scăpa de fotografi.

În lucirea firavă a ţigării, îl văzu zâmbind.

— Şi mâine poate să se ivească, îi spuse ea. Ceva mare. Ceva demn de tine.

— Ştiu, răspunse el. Culcă-te, iubito.

— Bine. Fii atent la ţigară.

— Am să fiu.

— Trezeşte-mă dacă nu poţi să dormi.

— Aşa am să fac.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Ro.

Peste două zile, Guy veni acasă cu două bilete la spectacolul de sâmbătă seara cu Fantasticii; le primise, îi explică el, de la Dominick, profesorul lui de dicţie. Guy mai văzuse spectacolul cu câţiva ani în urmă, când fusese prezentat pentru prima oară; iar Rosemary îşi dorea foarte mult să-l vadă.

— Du-te cu Hutch, o indemnă Guy; eu stau acasă şi repet la scena din Aşteaptă întunericul.

Dar şi Hutch o văzuse, aşa că Rosemary o invită pe Joan Jellico să o însoţească; iar mai apoi, când cinau la Bijou, Joan îi mărturisi că divorţează de Dick, nemaiavând nimic în comun în afară de adresă. Vestea o întristă pe Rosemary. De câteva zile bune, Guy era distant şi mereu preocupat, cufundat în gânduri pe care nici nu le lăsa

deoparte, nici nu le mărturisea. Oare înstrăinarea lui Dick şi Joan începuse la fel? Era furioasă pe Joan, care se fardase prea tare şi aplauda cu prea mult foc în sala aceea mică a teatrului. Nu era de mirare că ea şi Dick nu aveau nimic în comun; ea era gălăgioasă, vulgară, el era rezervat, cu bun-simţ; nici n-ar fi trebuit să se căsătorească, de la bun început.

Când Rosemary ajunse acasă, Guy tocmai ieşea de sub duş, mai vioi şi mai acasă decât fusese toată săptămâna. Rosemary simţi cum prinde aripi. Piesa fusese chiar mai bună decât se aşteptase ea – îi spuse; şi o veste proastă, Joan şi Dick se despart. Chiar că erau ca nişte fiinţe din rase diferite, nu-i aşa? Şi cum i-a ieşit scena din Aşteaptă întunericul? Grozav. O biruise.

— Fir-ar să fie rădăcina aia de tannis, pufni Rosemary când intră în dormitor.

Mirosul pusese stăpânire pe tot. Miasma amăruie şi înţepătoare îşi croise drum până în baie. Rosemary luă o bucată de folie de aluminiu din bucătărie şi înveli talismanul de trei ori şi cât mai strâns, răsucind capetele cât putea ea de tare.

— Probabil că o să se mai piardă peste câteva zile, spuse Guy.

— N-ar fi rău s-o facă, spuse ameninţător Rosemary, dând cu spray deodorant prin toate ungherele, şi, dacă nu slăbeşte, am s-o arunc la gunoi şi am să-i spun lui Minnie că am pierdut-o.

Se iubiră în noaptea aceea – Guy era dezlănţuit şi plin de patimă – şi mai târziu, prin perete, Rosemary auzi cum se încingea petrecerea la Minnie şi Roman; aceleaşi cântări monotone, discordante, aproape ca un fel de incantaţie religioasă, acompaniate de flaut sau clarinet, plutind de jur-împrejur, împletindu-se cu vocile.

Guy îşi păstră vioiciunea şi surescitarea şi a doua zi, duminică; îşi petrecu timpul instalând rafturi şi suporturi pentru pantofi în debaraua dormitorului, iar seara invită la ei acasă câțiva amici din trupa ce juca Luther; luni vopsi rafturile şi suporturile, precum şi o banchetă pe care o achiziționase Rosemary dintr-o consignație, renunță la întâlnirea cu Dominick şi pândi toată ziua cu urechea lipită de telefon, ridicând receptorul de la primul apel. La trei după-masă, aparatul țârâi din nou şi Rosemary, care era în living unde încerca să aranjeze altfel scaunele, îl auzi exclamând:

— Ah, Dumnezeule, nu. Ah, bietul om.

Rosemary se duse până în pragul dormitorului.

— Ah, Dumnezeule, murmură Guy.

Stătea pe pat cu telefonul într-o mână şi cu o cutie de dizolvant în cealaltă. Nu ridică privirile spre uşă.

— Şi nu-şi dau seama de la ce i se trage? Doamne, Dumnezeule, dar asta e îngrozitor, absolut îngrozitor.

Ascultă; se îndreptă de spate.

— Da, sunt, spuse. Şi după o clipă: Da, aş face-o. Nu-mi place de loc să-l capăt în felul ăsta, dar... Tăcu şi ascultă.

— Ce să spun, va trebui să vorbiți cu Allan în legătură cu acest aspect...

Allan Stone – agentul lui.

— ... dar sunt sigur că nu vor fi probleme, domnule Weiss, cel puțin nu în ceea ce ne priveşte.

Îl obținuse. Acel Ceva Mare. Rosemary îşi ținu respirația, în aşteptare.

— Eu vă mulțumesc, domnule Weiss. Şi vă rog să mă anunțați dacă intervine ceva nou, bine? Mulțumesc.

Puse receptorul jos şi închise ochii. Rămase nemişcat, cu mâna pe receptor. Palid, ca un manechin de gips, o statuie pop-art de ceară, doar că îmbrăcat în haine

adevărate, cu telefonul alături şi o cutie adevărată de dizolvant de vopsea în mâna de ceară.

— Guy? îl chemă Rosemary.

Deschise ochii şi se uită la ea.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă.

Clipi şi căpătă parcă viaţă.

— Donald Baumgart, spuse. A orbit. S-a trezit ieri-dimineaţă şi... nu mai vede.

— Ah, nu se poate!

— A încercat să se sinucidă, să se spânzure. Acum e la Bellevue, sub sedative.

Se uitară unul la altul cu priviri îndurerate.

— Am obţinut rolul. Să fiu al naibi dacă aşa am vrut să-l obţin.

Se uită la dizolvantul de vopsea pe care încă îl mai ţinea în mână şi puse cutia pe noptieră.

— Ascultă, zise, trebuie să ies, să mă plimb puţin.

Se ridică.

— Iartă-mă. Trebuie să ies pe afară şi să mă gândesc la toate astea!

— Înţeleg, du-te, spuse Rosemary şi se dădu la o parte din prag.

Fără să se mai schimbe, ieşi în hol şi de-acolo afară, lăsând uşa să se închidă singură în urma lui cu un pocnet surd.

Rosemary se întoarse în living şi gândul ei se fixă la Donald Baumgart şi la norocul lui Guy; norocoşii ea-şi-Guy, cu rolul cel mai bun care avea să atragă atenţia chiar dacă piesa cădea, care va duce la alte roluri în filme, la o casă în Los Angeles, la o grădină cu ierburi şi arome şi la trei copii la doi ani distanţă unul de altul. Săracul Donald Baumgart, cu numele lui penibil pe care nu a vrut să şi -i schimbe. Trebuie că a fost un actor bun dacă a câştigat rolul la

concurență cu Guy şi uite-l acum în Bellevue, orb, sinucigaş, sub sedative.

Aşezându-se în genunchi pe una din banchetele de la fereastră, Rosemary se uită jos, în stradă, spre latura unde era intrarea, şi aşteptă să-l vadă pe Guy apărând. Oare când vor începe repetițiile? se întrebă. O să-l însoțească peste tot, desigur; ce distracție o să fie! Boston? Philadelphia? Washingtonul o să fie nemaipomenit. N-a fost niciodată acolo. Cât o să mai repete Guy după-amiezele, ea o să viziteze oraşul; iar serile, după spectacol, se vor intâlni cu toții la restaurant sau la club şi vor bârfi, şi vor face schimb de zvonuri...

Aşteptă, se uită, însă nu-l zări ieşind. Probabil că folosise cealaltă uşă, dinspre Fifty-fifth Street.

Acum, când ar fi trebuit să fie fericit, şedea mohorât şi tulburat; nu i se mişcau decât mâna care ținea țigara şi ochii. Ochii o urmăreau pe ea pretutindeni unde se ducea în apartament; încordați, de parcă ar fi privit o ființă periculoasă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea pentru a unsprezecea oară.

— Nimic Nu ai oră de sculptură azi?

— Nu m-am mai dus de două luni.

— Şi de ce nu te mai duci?

Se duse; fărâmiță lutul vechi, aranjă din nou suportul şi începu ceva nou, cu model nou, printre studenți noi.

— Unde ai fost până acum? o întrebă profesorul.

Purta ochelari, avea un măr al lui Adam proeminent şi modela fără măcar să se uite la mâini.

— În Zanzibar, răspunse.

— Zanzibar nu mai există, zâmbi el nervos. Acum se numeşte Tanzania.

Într-o după-amiază, când veni acasă, găsi trandafiri în bucătărie, trandafiri în living şi îl zări pe Guy ieşind din

dormitor cu un trandafir şi pe buze cu un zâmbet care spunea „iartă-mă”, exact poza pe care şi-o luase mai demult, când repetase în faţa ei rolul lui Chance Wayne în Pasărea cea dulce.

— Sunt un rahat cu ochi, zise. Pentru că tot stau şi mă frământ, şi sper că Baumgart să nu-şi mai recapete nicicând vederea, asta fac, şobolan infect ce sunt.

— Mi se pare firesc să ai sentimente contradictorii faţă de...

— Ascultă, o întrerupse el vârându-i trandafirul sub nas, chiar dacă povestea asta se duce de râpă, chiar dacă am să rămân un mediocru toată viaţa mea, n-am să te mai las să suferi tu pentru problemele mele..

— Dar n-ai...

— Ba am. Am fost atât de ocupat să-mi smulg părul din cap cu cariera mea, încât Primul meu Gând n-a mai fost la tine. Hai să facem un copil, bine? Hai să facem trei, unul după altul.

Îl privi fără să spună nimic.

— Un bebeluş, repetă el. Ştii... Uaa, uaaa? Scutece? Uac, uac?

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles că vorbesc serios. Chiar am şi calculat momentul cel mai bun în care putem începe. Luni şi marţi, săptămâna viitoare. Cercuri roşii pe calendar, mă rog frumos.

— Vorbeşti serios cu adevărat, Guy? întrebă ea cu lacrimi în ochi.

— Nu, glumesc, o tachină el. Bineînţeles că vorbesc serios. Rosemary, pentru Dumnezeu, nu plânge, mă auzi? Te rog. O să mă întristeze atât de tare dacă plângi, aşa că isprăveşte chiar acum, ai înţeles?

— Bine. N-am să plâng.

— Am înnebunit cu trandafirii, nu-i aşa? pufni în râs, uitându-se în jurul lui cu ochi strălucitori. Mai e un buchet şi în dormitor.

Capitolul 8

Se duse la capătul Broadway-ului să caute filé de peşte-spadă, iar în partea cealaltă a oraşului cumpără brânză, şi asta nu pentru că n-ar fi putut cumpăra filé-ul şi brânza de undeva din apropiere, ci pentru că în acea dimineaţă aerul era atât de proaspăt şi cerul de un albastru aşa de strălucitor, încât îi venea să alerge în toate colţurile oraşului; avea mersul săltat, aripile hainei îi fluturau, atrăgea privirile tuturor cu drăgălăşenia chipului ei, impresionându-i pe funcţionarii scorţoşi prin felul precis şi priceput cu care-şi formula dorinţele. Era luni, 14 octombrie, ziua în care Papa Paul vizita oraşul, şi evenimentul atât de important pentru toată lumea îi făcea pe oameni să fie mai deschişi, mai comunicativi decât erau în mod obişnuit. Ce frumos că tot oraşul este fericit în ziua când sunt eu atât de fericită, se gândea ea.

Urmări la televizor vizita Papei, în timpul după-amiezii, scoţând televizorul din nişa lui specială în peretele camerei de lucru (care în curând avea să fie camera copilului) şi aşezându-l în aşa fel, încât să-l poată privi din bucătărie unde pregătea peştele şi legumele, şi salata verde. Discursul pe care-l ţinu Papa la sediul Naţiunilor Unite o emoţiona şi spera din tot sufletul ca vorbele lui să aducă o rezolvare în situaţia din Vietnam. „Să se pună pentru totdeauna capăt războiului”, spunea el; oare vorbele astea ale lui nu puneau stavilă până şi celui mai căpos om de stat?

La patru şi jumătate, tocmai când aşeza masa în faţa căminului, sună telefonul.

— Rosemary? Ce faci?

— Bine. Dar tu?

Era Margaret, cea mai mare dintre surori.

— Bine, răspunse Margaret.

— Unde eşti?

— În Omaha.

Nu se împăcaseră niciodată bine una cu alta. Margaret fusese întotdeauna un copil morocănos şi supărăcios; prea adesea o folosise mama lor ca îngrijitoare pentru fraţii şi surorile mai mici. Încât faptul că îi dădea ea telefon era un lucru foarte ciudat; ciudat şi înspăimântător.

— E bine toată lumea? întrebă Rosemary. A murit careva, îi fulgeră prin minte. Cine? Tata? Mama? Brian?

— Da, toată lumea e bine.

— Sigur?

— Da. Dar tu?

— Da. Ţi-am spus doar că da.

— Azi toată ziua am avut un sentiment foarte bizar, poate cel mai bizar din câte am avut vreodată. Şi anume, că ţi s-a întâmplat ceva, Rosemary. Un accident, aşa ceva. Că eşti rănită. În spital.

— Ei, bine, nu-s, spuse Rosemary şi izbucni în râs. Sunt bine, zău că sunt.

— Sentimentul a fost atât de puternic. Eram sigură că ţi s-a întâmplat ceva. Până la urmă Gene a zis că de ce nu te sun, să aflu dacă e ceva.

— El ce face?

— Bine.

— Şi copiii?

— Aaaa, zgârieturile şi vânătăile obişnuite, dar şi ei sunt bine. Ştii că mai am unul pe drum.

— Nu, nu ştiu. E minunat. Şi pe când? Şi noi o să avem unul pe drum în curând.

— Sfârşitul lui martie. Ce face soţul tău, Rosemary?

— Face bine. A primit un rol important într-o piesă nouă la care vor începe în curând repetițiile.

— Auzi, te-ai uitat bine la Papă? întrebă Margaret. Cred că acolo la voi trebuie să fie agitație mare.

— Este. M-am uitat la televizor. Îl vedeți şi voi în Omaha, nu-i aşa?

— Nu l-ai văzut pe viu? Nu te-ai dus să-l vezi în carne şi oase?

— Nu. Nu m-am dus.

— Tu vorbeşti serios?

— Serios.

— Dumnezeule mare şi atotputernic, Rosemary. Ştii că mămica şi tăticu' au vrut să ia avionul ca să vină să-l vadă, numai că n-au putut că o să fie grevă aici şi tăticu' e în Mişcare. Dar sunt destui care au plecat într-acolo: familia Donovan şi Dot şi Sandy Wallingford; şi tu eşti chiar acolo, stai acolo şi n-ai ieşit pe stradă să-l vezi.

— Pentru mine, religia nu mai înseamnă la fel de mult cât a însemnat când eram acasă.

— Mă rog, mormăi Margaret, cred că era inevitabil.

Şi Rosemary îi auzi gândul nerostit: „dacă te-ai măritat cu-n protestant."

— Ei, drăguț din partea ta că m-ai sunat, Margaret. N-ai de ce să te îngrijorezi. N-am fost niciodată mai sănătoasă ori mai fericită.

— Sentimentul ce m-a cuprins a fost atât de puternic, repetă Margaret. Din clipa în care m-am trezit. Asta pentru că m-am obişnuit atât de mult să am grijă de voi, plozii...

— Spune-le tuturor că-i iubesc, bine? Şi spune-i lui Brian să-mi răspundă la scrisoare.

— Aşa am să fac. Rosemary...

— Da?

— Încă mai am sentimentul ăsta. Stai acasă astă-seară, bine?

— Exact asta şi plănuiam să facem, zise Rosemary, aruncând o privire spre masa pe jumătate aranjată.

— Bine, ai grijă de tine.

— Da, şi tu, Margaret.

— Mereu. La revedere.

— La revedere.

Se apucă din nou de pus masa, cuprinsă de o tristeţe plăcută şi de nostalgie, căci îşi aduse aminte de Margaret şi de Brian, şi de ceilalţi copii, de Omaha şi de trecutul dus pentru totdeauna.

Când termină cu treaba, se îmbăie; urmă pudra, parfumul, fardul, rujul; îşi aranjă părul şi se îmbrăcă într-o pijama de casă, din mătase roşie, pe care o primise de la Guy de Crăciun.

Guy veni acasă târziu, după ora şase.

— Mmmmm, mormăi el sărutând-o, arăţi atât de bine că-mi vine să te mănânc. Mâncăm? Ah, la naiba!

— Ce?

— Plăcinta, am uitat-o.

Îi spusese să nu pregătească nici un desert, că o să aducă el ceea ce-i place lui cel mai mult dintotdeauna, plăcinta Horn şi Hardart, cu dovleac.

— Îmi vine să-mi trag palme. Am trecut pe lângă două patiserii, nu una, două!

— Stai liniştit. Putem să mâncăm fructe şi brânză. Oricum ăsta este cel mai bun desert de pe lume, zău că da.

— Nu-i adevărat. Cel mai bun e plăcinta Horn şi Hardart cu dovleac.

Se duse la baie să se spele, iar ea în bucătărie, unde puse în cuptor tava cu ciuperci umplute şi amestecă sosul pentru salată.

În câteva minute, Guy apăru în prag, încheindu-se la gulerul de la cămaşa albastră de catifea. Ochii îi erau luminoşi, iar în gesturile lui era un fel de febrilitate la fel

cum avusese şi când au făcut dragoste prima dată, când ştiuse că în sfârşit avea să se întâmple cu adevărat. Lui Rosemary îi plăcea să-l vadă astfel.

— Amicul tău Papa a cam dat peste cap circulaţia azi.

— Te-ai uitat la televizor? îl întrebă ea. Un reportaj extraordinar de bine făcut.

— Am prins câte ceva la Allan acasă. Paharele-s în freezer?

— Da. A vorbit minunat la Naţiunile Unite. „Să nu mai fie niciodată război", le-a spus.

— Să fie el sănătos. Hei, da' bine mai arată astea!

Ciocniră paharele şi apoi mâncară ciupercile umplute, în living-room. Guy puse ghemotoace de hârtie şi surcele de aprins focul pe grătarul din cămin, apoi două bucăţi mari de cărbune. Scapără un chibrit şi aprinse hârtia. Flacăra se înălţă brusc şi cuprinse aşchiile de lemn. Fumul negru începu să se reverse în afara căminului, în sus spre tavan.

— Mamă, Doamne, zise Guy şi se strecură înăuntrul căminului.

— Zugrăveala, zugrăveala! se isteriză Rosemary.

Guy reuşi să deschidă uşiţa hornului; dată la maximum, instalaţia de aer condiţionat absorbi tot fumul.

— Nimeni, dar absolut nimeni altcineva nu a mai făcut focul în noaptea asta, spuse el.

Rosemary îngenunche în faţa căminului, cu băutura în mână şi fără să-şi poată lua ochii de la cărbunii care ardeau scuipând scântei.

— Nu e grozav? Sper să avem cea mai friguroasă iarnă din ultimii optzeci de ani.

Guy dădu drumul la muzică: Ella Fitzgerald cântând melodii de Cole Porter.

Tocmai ajunseseră la peşte, când sună la uşă.

— Paştele... trânti Guy

Se ridică, izbi şervetul pe masă şi se duse să deschidă. Rosemary ciuli urechile.

Uşa se deschise şi răsună glasul lui Minnie: „Bună, Guy” apoi nişte şoapte greu de înțeles.

Ah, nu, se concentra Rosemary cu gândul. Nu o lăsa să intre, Guy. Nu acum, nu în seara asta.

Guy spuse ceva, apoi din nou Minnie. „ ... în plus. Nu avem nevoie de ele”. Iarăşi Guy şi iar Minnie. Rosemary răsuflă îndelung, după ce-şi ținuse o vreme respirația. Minnie nu părea dornică să intre, slavă Domnului.

Uşa se închise, lanțul zăngăni (Bun!), apoi se auzi zăvorul. (Bun!) Rosemary era numai ochi şi aştepta, iar Guy alunecă pe sub arcadă, zâmbind plin de sine şi ținându-şi mâinile la spate.

— Cine spune că nu există telepatie? întrebă apropiindu-se, şi când ajunse lângă masă, scoase mâinile de la spate, prezentând în palme două cupe albe pline cu cremă.

— Domnul şi doamna vor avea şi desert, până la urmă, imită el vocea lui Minnie, aşezând o cupă lângă paharul de vin al lui Rosemary, iar cealaltă lângă al lui. „Mousse au Chocolat[4]„, sau „şoarece de ciocolată”, cum i-a spus Minnie. Bineînțeles că dacă e de la ea poate fi chiar un şoarece de ciocolată, aşa că mănâncă foarte atent, o sfătui amuzat.

Fericită, Rosemary izbucni în râs.

— Ah, e minunat, exact asta mă gândisem şi eu să fac.

— Vezi? Guy se aşează. „Telepatia”, ce-ți spuneam?

Îşi prinse din nou şervetul la gât şi umplu paharele cu vin.

— M-am temut că vrea să dea năvală şi să stea toată seara, mărturisi Rosemary pescuind morcovii cu furculița.

---

[4] Cremă de ciocolată – în lb. franceză în text (n.ed.).

— Nu, a vrut să ne servească şi pe noi cu şoarecele ei de ciocolată, ca să vedem ce gust are una din specialităţile ei.

— Arată bine.

— Da, aşa mi se pare şi mie.

Cupele erau pline cu o cremă groasă, turnată cu ţugui. A lui Guy avea în vârf o alună rasă, a lui Rosemary o jumătate de nucă.

— Ce drăguţ din partea ei, zău, se induioşă Rosemary. N-ar trebui să mai râdem de ea.

— Bine zici, bine zici.

Crema nu era rea, dar avea un gust uşor de cretă, care-i amintea lui Rosemary de tabla neagră de la şcoală. Guy nu distingea nici un „gust", oricât se străduia, nici cretos şi nici de altul. Rosemary lăsă linguriţa pe farfurie după ce luă două înghiţituri.

— N-o termini? se miră Guy. Ce prostie, draga mea, nu are nici un „gust".

— Ba da, îl contrazise Rosemary.

— Ei, hai şi tu, bufniţa aia bătrână a slugărit o zi întreagă la plita încinsă, mănânc-o...

— Dar nu-mi place, protestă Rosemary.

— E delicioasă.

— Perfect, mănânc-o şi pe a mea.

Guy se încruntă.

— Bun, n-o mânca, dacă nu porţi talismanul pe care ţi l-a dat, nu văd de ce-ai mânca desertul de la ea.

— Da' ce-are a face una cu alta? se zăpăci de tot Rosemary.

— Amândouă sunt exemple de, mă rog, lipsă de bunăvoinţă, asta e tot Acum două minute ziceai că nu trebuie să ne batem joc de ea. Şi asta e o modalitate de a-ţi bate joc de ea, adică să accepţi ceva şi apoi să nu-l foloseşti.

— Vai... făcu Rosemary cu linguriţa în mână. Dacă riscă să se transfoime într-o scenă de proporţii...

Înfipse linguriţa în plin şi introduse în gură o porţie mare.

— Nu riscă să se transforme într-o scenă de proporţii, îşi luă Guy seama. Ascultă, dacă nu poţi într-adevăr să o mănânci, nu mânca.

— Delicioasă, molfăi ea cu gura plină, nu mai simt nici un alt gust. Pune placa pe partea cealaltă.

Guy se ridică şi se duse la picup. Rosemary împături şervetul în poală şi trânti două linguriţe de cremă în el şi, ca să facă treaba bine, încă o jumătate de linguriţă. Mototoli şervetul şi apoi, cu un gest demonstrativ, râcâi pereţii cupei şi linse linguriţa pe când Guy se întorcea la masă.

— Poftim, tăticule, înclină ea cupa spre el. Primesc o stea de aur?

— Chiar şi două. Îmi pare rău că am fost urâcios.

— Ai fost.

— Îmi pare rău. Zâmbi.

Rosemary simţi că se topeşte.

— Te iert. E foarte frumos că ai respect pentru doamnele în vârstă. Înseamnă că la fel o să te porţi şi cu mine când şi eu voi fi bătrână.

Urmă cafeaua şi lichiorul de mentă.

— A sunat Margaret azi după-masă, spuse Rosemary.

— Margaret?

— Sora mea.

— Aaa, da. E în regulă?

— Da. S-a temut că mi s-a întâmplat ceva. Avea un fel de presentiment rău.

— Şi?

— Zice că mai bine n-am ieşi din casă în seara asta.

— La naiba. Şi eu care am rezervat o masă la Nedick's. În Salonul Portocaliu.

— Renunți la ea.

— Cum de ai ieşit tu întreagă la minte dintr-o asemenea familie de trăsniți?

Primul val de amețeală o cuprinse la chiuveta din bucătărie când spăla sub jetul de apă crema de pe şervet. Se clătină o clipă, apoi strânse pleoapele de câteva ori şi se încruntă. Îl auzi pe Guy din birou.

— Încă nu a sosit. Christoase, câtă omenire.

Papa la Stadionul Yankee.

— Vin şi eu imediat, răspunse ea.

Scutură din cap, ca să-l limpezească, împături şervetele şi fața de masă şi le puse deoparte pentru spălat. Puse apoi dopul la chiuvetă, dădu drumul la apă caldă, adăugă puțin detergent şi începu să îngrămădească înăuntru vesela. Le va spăla dimineață. Peste noapte le lasă la înmuiat.

Al doilea val veni când întindea la uscat cârpa de vase. De data asta o ținu ceva mai mult şi camera începu să se învârtă şi picioarele se înmuiară sub ea. Se apucă strâns de marginea chiuvetei.

Când trecu valul, scoase un „Mamă, Doamne” şi făcu socoteala: două cocktailuri şi două pahare de vin (sau au fost trei?) şi o creme de menthe. Ce să se mai mire!

Ajunse cu greu până la pragul biroului şi reuşi să nu se prăbuşească atunci, când o surprinse a treia amețeală, pentru că se ținea de clanță cu o mână şi de uşor cu cealaltă.

— Ce s-a-ntâmplat? sări Guy alarmat în picioare.

— Amețeală, şopti ea, zâmbind.

El închise televizorul şi se apropie de ea, o luă de mână şi îi înconjură talia cu un braț ferm.

— Nu-i de mirare, zise. Atâta băutură. Poate că ai băut şi pe stomacul gol.

O sprijini până în dormitor şi, când ei i se împleticiră picioarele, el o prinse în brațe şi o duse pe sus. O întinse pe

pat, se aşează lângă ea, apucând-o de mână şi mângâindu-i fruntea înduioşat. Ea închise ochii. Patul era o plută care se legăna pe valuri mici, tresăltând alinător.

— Ce frumos, şopti ea.

— Ai nevoie de somn, vorbi Guy fără să-şi întrerupă mângâierea. Un somn bun până mâine dimineață.

— Avem de făcut un copil.

— O să-l facem. Mâine. E timp berechet.

— Pierd slujba de dimineață.

— Dormi. Trage un somn bun. Hai...

— Numai un pui de somn, zise ea şi deja stătea cu un pahar de băutură în mână pe iahtul preşedintelui Kennedy. Senin, soare, briză, zi ideală pentru o croazieră. Studiind o hartă, preşedintele dădea indicații precise şi amănunțite unui ofițer negru.

Guy îi scotea bluza de la pijama.

— De ce mă dezbraci? bolborosi ea.

— Ca să te simți mai relaxată.

— Sunt relaxată.

— Dormi, Ro.

Desfăcu nasturii laterali de la pantaloni şi i-i scoase şi pe aceştia. Deşi ea era adormită şi nu mai avea habar de nimic. Acum nu mai avea nimic pe ea, decât un bikini roşu, dar celelalte femei de pe iaht – Jackie Kennedy, Pat Lawford şi Sarah Churchill – purtau şi ele bikini, aşa că totul era în regulă. Slavă Domnului, preşedintele era în uniforma lui de marină, îşi revenise total de pe urma asasinatului şi arăta mai bine ca oricând. Hutch era şi el pe punte cu brațele încărcate de instrumente meteorologice.

— Vine şi Hutch cu noi? întrebă Rosemary pe preşedinte.

— Numai catolicii, răspunse acesta zâmbind. Aş dori să nu fim legați de asemenea prejudecăți, dar, din păcate, suntem.

— Dar atunci Sarah Churchill? – şi Rosemary se răsuci spre persoana menţionată, numai că Sarah Churchill dispăruse şi în locul ei apăruse întreaga familie: mămica, tăticu′ şi toată lumea, cu soţi, soţii şi copii. Margaret era însărcinată, la fel şi Jane, şi Dodie, şi Ernestine.

Guy îi scotea verigheta de cununie. Se miră de ceea ce făcea el, dar era prea obosită ca să întrebe.

— Dormi, spuse el, şi ea dormi.

Era pentru prima oară că se deschidea publicului Capela Sixtină, şi ea privea cu atenţie tavanul, dintr-un lift nou care-i ducea pe vizitatori orizontal prin capelă, ingăduindu-le astfel să vadă frescele aşa cum le văzuse şi Michelangelo atunci când le-a pictat. Cât erau de măreţe! Îl văzu pe Dumnezeu care-şi întindea degetul spre Adam, dându-i scânteia divină a vieţii, şi văzu dedesubtul unui raft acoperit cu hârtie adezivă, pe când era dusă pe sus prin debaraua de rufărie.

— Încet, încet, spuse Guy, iar un alt bărbat zise:

— Ai ridicat-o prea sus.

— Taifuun! strigă Hutch de pe punte, înconjurat de toate ustensilele meteo. Taifun! A omorât cinci persoane la Londra şi se indreaptă în direcţia noastră!

Şi Rosemary ştia că el avea dreptate. Trebuia să-l avertizeze pe preşedinte. Căci vasul se îndrepta spre dezastru.

Dar preşedintele dispăruse între timp. Toată lumea dispăruse. Puntea era infinită şi pustie, nu se mai zărea decât ofiţerul negru, undeva la o mare depărtare, ţinând cârma neabătut pe aceeaşi direcţie.

Rosemary se îndreptă spre el, dar de cum se apropie de el îşi dădu seama că omul ura întreaga rasă albă, o ura pe ea.

— Mai bine ați coborî sub punte, domnişoară, spuse curtenitor, dar urând-o, neaşteptând nici măcar avertismentul pe care intenționase ea să i-l comunice.

Sub punte era o sală mare de bal unde, intr-o parte, ardea cu furie o biserică, iar în partea cealaltă se afla un bărbat cu barbă neagră care se holba la ea. În mijloc se afla un pat. Într-acolo se îndreptă şi se întinse pe el, şi deodată se trezi înconjurată de bărbați despuiați şi femei despuiate, zece sau doisprezece, şi printre ei se afla şi Guy. Erau toți mai în vârstă, femeile erau groteşti, cu sânii căzuți. Şi Minnie şi prietena ei, Laura-Louise, erau acolo, şi Roman cu o mitră neagră pe cap şi o sutană de mătase. Cu o vergea subțire şi neagră desena tot felul de arabescuri pe trupul ei, scufundând din când în când vârful nuielei într-o ceaşcă plină cu vopsea roşie, pe care i-o întindea un bărbat bronzat şi cu mustață albă. Vârful vergelei se mişca în sus şi-n jos peste pântecul ei şi o gâdila mai jos intre coapse. Bărbații şi femeile din jur, toți dezbrăcați, psalmodiau o incantație monotonă, într-o limbă necunoscută – şi un flaut sau un clarinet îi acompania.

— E trează, vede! şopti Guy lui Minnie.

Guy avea ochii măriți şi era foarte încordat.

— Ea nu vede, spuse Minnie. Dacă a mâncat crema, nici nu vede, nici nu aude. E ca moartă. Acum cântați.

Jackie Kennedy intră în sala de bal îmbrăcată într-o minunată rochie de satin ivoriu brodată cu perle.

— Îmi pare atât de rău să aud că nu te simți bine, spuse apropiindu-se de patul lui Rosemary.

Rosemary îi povesti că o muşcase un şoarece, minimalizând gravitatea faptului pentru ca Jackie să nu se îngrijoreze.

— Mai bine ți-ai lega picioarele, dacă ai convulsii, îi sugeră Jackie.

— Da, cred că ai dreptate, consimți Rosemary. Întotdeauna există riscul să fie turbat. Se uită cu interes cum sanitari îmbrăcați în alb îi legau picioarele şi brațele de cei patru stâlpi ai patului.

— Dacă te deranjează muzica, îi spuse Jackie, spune-mi şi imediat sting televizorul.

— Aaa, nu, te rog să nu-l stingi din pricina mea. Nu mă deranjează deloc. Zău că nu mă deranjează.

Jackie îi zâmbi cald.

— Încearcă să dormi, o îndemnă. Noi te aşteptăm pe punte.

Şi se retrase, foşnind mătăsos din rochia de satin.

Rosemary dormi un timp, apoi intră Guy şi începu să o iubească. O mângâie cu mâinile, o mângâiere lungă, liniştitoare, care începu de la încheieturile mâinilor, alunecă pe brațe, pe sâni, pe pântece şi deveni o gâdilătură voluptuoasă între picioare. Repetă mângâierea excitantă iarăşi şi apoi încă o dată, şi încă o dată, mâinile îi erau fierbinți şi cu unghiile ascuțite, şi apoi, când ea se simți gata, gata, mai-mult-decât-gata, el îşi strecură un braț pe sub fesele ei, o ridică, îşi lipi tăria de coapsele ei, apoi o pătrunse cu forță. Mai mare decât a fost vreodată; dureros minunat de mare. Se întinse deasupra ei, cu cealaltă mână o ținea pe sub umeri, pieptul lui lat îi zdrobea sânii (pentru că urma un bal mascat el era îmbrăcat într-un fel de armură aspră din piele groasă). Brutal, ritmic, îşi împingea în ea noua imensitate. Ea deschise ochii şi se uită în ochii galbeni care o ardeau ca un cuptor, simți miros de sulf şi miasma rădăcinii de tannis, simți o respirație umedă pe buze, auzi gemete lascive şi respirația celor care se uitau la ea.

Acesta nu este vis, se gândi. Este adevărat ce se întâmplă, asta se întâmplă cu adevărat. Ochii ei protestau,

simți în gât nevoia să protesteze, dar ceva îi acoperi fața, înăbuşind-o cu o duhoare dulce.

Membrul imens o pătrundea iar şi iar, trupul în armură se izbea de ea, mereu, mereu, mereu.

Papa intră cu o valiză în mână şi cu o haină pe braț.

— Jackie mi-a spus că ai fost muşcată de şoarece.

— Da, răspunse Rosemary. Din această cauză nu am venit să te văd.

Vorbea cu voce tristă, ca nu cumva el să-şi închipuie că ea tocmai avusese un orgasm.

— Nu e nici o problemă, o linişti Papa. Nu am dori să-ți periclitezi viața pentru noi.

— Sunt iertată, Părinte?

— Absolut.

Îşi întinse mâna pentru ca ea să-i sărute inelul. Piatra era o minge de argint în filigran, mai mică de doi centimetri în diametru; înăuntrul ei, minusculă, şedea în aşteptare Anna Maria Alberghetti.

Rosemary sărută inelul şi Papa ieşi grăbit să prindă avionul.

Capitolul 9

— Hei, e trecut de nouă, spuse Guy zgâlțâind-o de umăr.

Ea îi dău mâna la o parte şi se răsuci pe burtă.

— Cinci minute, murmură cu fața înfundată în pernă.

— Aha, spuse el şi-i dădu părul la o parte. Trebuie să fiu la Dominick la zece.

— Mănâncă în oraş.

— Pe dracu', şi o plesni peste fund prin cearşaf.

Deodată totul îi reveni în minte: visele, băuturile, crema de ciocolată a lui Minnie, Papa, momentul acela îngrozitor

când a ştiut că nu visează. Se răsuci la loc pe spate, se ridică sprijinindu-se în braţe şi se uită la Guy. Îşi aprinsese o ţigară, faţa încă îi era boţită de somn, obrazul neras. El era îmbrăcat în pijama. Ea era goală puşcă.

— Cât e ceasul?

— Nouă şi zece.

— La cât m-am culcat? Se ridică de-a binelea în capul oaselor.

— Pe la opt şi jumătate. Şi nu te-ai culcat, iubito; te-ai prăbuşit de-a binelea. De aici încolo vom bea cocktailuri sau vin nu cocktail şi vin.

— Visele pe care le-am avut, spuse frecându-şi fruntea şi închizând ochii. Preşedintele Kennedy, Papa, Minnie, Roman... Deschise ochii şi văzu zgârieturi pe sânul stâng: două dâre paralele, subţiri ca firul de păr, care se opreau în rozeta sânului. Simţea usturimi pe coapse; se dezveli şi văzu şi alte zgârieturi, şapte sau opt, în toate direcţiile.

— Nu zbiera, o rugă. Le-am dat jos între timp. Şi îşi arătă unghiile frumos tăiate. Rosemary se uită la el fără să priceapă.

— N-am vrut să ratez Noaptea Pruncului, mărturisi Guy.

— Adică ai...

— În timp ce eram... leşinată? El dădu din cap şi zâmbi.

— Chiar a fost simpatic, zise, aşa, ca un fel de necrofilie. Ea îşi întoarse faţa de la el şi trase cu mâinile pătura peste coapse.

— Am visat că cineva mă... viola, şopti. Nu ştiu cine. Cineva... care nu era om.

— Mulţumesc din suflet.

— Erai şi tu acolo, şi Minnie, şi Roman, şi alţi oameni... Era un fel de ceremonie.

— Am încercat să te trezesc, dar dormeai buştean.

Se îndepărtă şi mai mult de el, se ridică şi cobori picioarele de partea cealaltă a patului.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Guy.

— Nimic, răspunse fără să se clintească, fără să se uite la el. Cred că mă simt ciudat pentru că ai făcut-o în timp ce eram leşinată.

— N-am vrut să pierd noaptea.

— Am fi putut-o face acum de dimineaţă sau deseară. Noaptea trecută nu a fost singura secundă potrivită din lună. Şi chiar dacă ar fi fost....

— Am crezut că aşa ai vrut tu, – şi Guy îşi alunecă degetul pe spatele ei.

Ea se feri de atingerea lui.

— Treaba asta trebuia făcută în doi, eu aşa ştiu, nu unul să doarmă şi celălalt să fie treaz. Tăcu o clipă, apoi oftă: Uuuff, poate că-s eu caraghioasă.

Se ridică şi se duse să-şi ia capotul.

— Îmi pare rău că te-am zgâriat. Am băut şi eu puţin cam mult.

Rosemary pregăti micul dejun, apoi, după ce Guy plecă, spălă vasele din chiuvetă şi făcu ordine în bucătărie. Deschise ferestrele în living şi dormitor – mirosul de la focul din noaptea precedentă încă se mai simţea în tot apartamentul – făcu patul şi intră sub duş; rămase mult timp sub jetul de apă, întâi fierbinte, apoi rece. Nu-şi puse casca, încât apa se revărsa peste capul ei, ceea ce şi voia, ca să i se limpezească şi gândurile să i se ordoneze în vreun fel, şi să poată trage o concluzie.

Oare noaptea care trecuse fusese cu adevărat Noaptea Pruncului, aşa cum o numise Guy? Era acum, în clipa asta, însărcinată? Oricât de ciudat părea, nu-i păsa, era nefericită – chiar dacă era o prostie, tot nefericită era. Guy făcuse dragoste cu ea fără ca ea să ştie, făcuse dragoste cu ea ca şi cum ar fi fost un trup fără minte („simpatic, aşa, ca un fel

de necrofîlie") şi nu cum faci cu o fiinţă cu corp şi minte, aşa cum era ea de fapt; şi o mai făcuse şi cu plăcere sălbatică, umplând-o de zgârieturi şi de dureri şi provocându-i un coşmar atât de real şi de intens, încât aproape că putea vedea pe pântecul ei contururile pe care le desenase Roman cu nuieluşa lui muiată în roşu. Furioasă, se frecă apăsat pe tot corpul cu săpun. E adevărat, el a făcut-o pentru cel mai nobil motiv de pe lume, ca să dea naştere unui copil, şi tot atât de adevărat era că băuse şi el la fel de mult ca şi ea; dar ar fi vrut ca, din nici un motiv de pe lume, nici o cantitate de băutură să nu-l fi făcut să o posede astfel, adică să-i posede numai trupul, ignorându-i total sufletul sau fiinţa, sau pe ea întreagă – adică ceea ce se presupune că iubea el la ea. Acum, uitându-se în urmă la săptămânile care trecuseră, simţea prezenţa tulburătoare a unor semnale trecute cu vederea la vremea lor, rămase undeva dincolo de memorie, semne ale slăbirii iubirii pe care o avea el pentru ea, ale unei contradicţii între ce spunea el şi ceea ce simţea în realitate. Era actor, cine putea şti când era sincer actorul în ceea ce trăia el şi când se prefăcea?

Un singur duş nu era de-ajuns ca să spele aceste gânduri, închise apa şi îşi stoarse părul între mâini.

Când ieşi din casă pentru a se duce la cumpărături, sună la familia Castevet şi le dădu înapoi cupele.

— Ţi-a plăcut, drăguţă? o întrebă Minnie. Am avut impresia că am pus prea multă cremă de cacao înăuntru.

— A fost delicioasă. Neapărat să-mi dai reţeta.

— Cu mare bucurie. Te duci la cumpărături? Îmi faci şi mie un mic serviciu, mic de tot? Şase ouă şi o cutie de ness Sanka; îţi plătesc când te întorci. Nu pot să sufăr să ies din casă numai pentru nişte fleacuri, tu nu?

Între ea şi Guy se insinuase o depărtare de care el nu părea să fie conştient. Piesa în care avea să joace începea repetiţiile pe întâi noiembrie – Te ştiu de undeva, cumva?,

aşa se numea – şi îşi petrecea vreme îndelungată studiind rolul şi învăţând să umble cu proteze şi în cârje, aşa cum e indicat în scenariu, după care se ducea în cartierul Highbridge din Bronx, pentru că acolo avea loc acţiunea piesei. Cinau mai mult în compania prietenilor decât numai ei doi; iar, când se întâmpla să fie singuri, conversau, încercând să pară cât mai fireşti, despre mobilă şi despre greva celor din presă care trebuia să ia sfârşit de la o zi la alta. Într-una din zile s-au dus la o avanpremieră cu un muzical; după care, în altă zi, s-au dus la lansarea unui film nou; se duceau la petreceri; la vernisajul unui prieten de-al lor, o expoziţie cu tot felul de construcţii din metal. Guy părea să nu se uite niciodată la ea, ci mereu era cu ochii în vreun scenariu sau la televizor, sau la oricine altcineva. Se culca şi adormea înaintea ei. Într-o seară a lăsat-o singură acasă şi el s-a dus până la familia Castevet, să-l mai asculte pe Roman povestind din istoriile lui din lumea teatrului; ea a stat în faţa televizorului şi s-a uitat la Caraghiosul.

— Nu crezi că ar trebui să vorbim despre asta? îl întrebă a doua zi de dimineaţă.

— Despre ce?

Îl privi; părea cu adevărat că nu ştie la ce se referea.

— Despre felul în care vorbim.

— Ce vrei să spui?

— Despre felul în care nu te uiţi la mine.

— Ce tot spui acolo? mă uit la tine.

— Nu. Nu te uiţi.

— Ba da. Iubito, ce se întâmplă? Care-i problema?

— Nici una. Nu contează.

— Nu, nu spune asta. Ce este? Ce te frământă?

— Nimic.

— Ah, iubito, da, ştiu, am cam fost preocupat în ultima vreme, cu rolul, cârjele, toate chestiile astea, asta e? Ah, mamă, Doamne, Ro, asta este important, înţelegi? Dar nu

înseamnă că nu te iubesc, numai pentru că nu mă holbez pasional la tine tot timpul. Trebuie să mă gândesc şi la lucruri practice.

Stângaci, fermecător, sincer, la fel cum interpreta rolul cowboy-ului în Staţia de autobuz.

— Bine, acceptă Rosemary. Îmi pare rău că te-am necăjit.

— Tu? Tu nu mă poţi necăji nici dacă ai încerca.

Se aplecă peste masă şi o sărută.

Hutch avea o căsuţă lângă Brewster, unde îşi petrecea din când în când sfârşiturile de săptămână. Rosemary îi dădu un telefon şi-l întrebă dacă putea să se ducă şi ea acolo pentru trei-patru zile, poate chiar o săptămână întreagă.

— Guy se pregăteşte pentru rolul ăsta nou, explică ea, şi cred că i-ar fi mai uşor dacă nu s-ar împiedica de mine la tot pasul.

— A ta să fie.

Astfel că Rosemary se duse la el – stătea într-un apartament la colţul lui Lexington Avenue cu Twenty-fourth Street – să ia cheia.

Pe drum se opri puţin la magazinul de delicatese, ţinut de câţiva prieteni ai ei de pe vremea când locuia acolo în cartier. Apoi urcă la Hutch – apartamentul lui era mic, întunecos şi curat ca lacrima, cu o fotografie a lui Winston Churchill pe perete şi o canapea care aparţinuse doamnei de Pompadour. Hutch stătea cu picioarele goale între două măsuţe, fiecare cu câte o maşină de scris şi teancuri de hârtii. Obiceiul lui era să scrie două cărţi deodată, întorcându-se spre a doua când se poticnea la prima, la care se întorcea când se poticnea la a doua.

— Abia aştept să ajung acolo, mărturisi Rosemary, aşezându-se pe sofaua doamnei de Pompadour. Deodată mi-am dat seama, zilele trecute, că n-am fost niciodată singură

de când mă ştiu – adică mai mult de câteva ore. Ideea că aş putea plecă trei sau patru zile e ca o binecuvântare.

— Ai ocazia să stai liniştită şi să te limpezeşti cu tine însăți; de unde vii şi încotro te îndrepți.

— Exact.

— Perfect, acum poți să termini cu zâmbetul ăsta forțat, o ghici Hutch. Te-a pocnit cu o lampă?

— Nu m-a pocnit cu nimic. Are el un rol foarte dificil, un olog care se preface că s-a adaptat infirmității. Trebuie să exerseze cu cârje şi proteze şi bineînțeles că e preocupat şi... şi, mă rog, preocupat.

— Înțeleg. Bun, hai să vorbim despre altceva. News a publicat alaltăieri o minunată trecere în revistă a atrocităților pe care le-am pierdut de când cu greva. De ce nu mi-ai spus că a mai fost o sinucidere acolo la voi, în Casa Fericirii?

— Ce, nu ți-am spus? făcu Rosemary.

— Nu, nu mi-ai spus.

— E vorba de o persoană cunoscută de noi. Fata aceea de care ți-am spus; aia care a fost morfinomană şi-a fost dezintoxicată de Castevet, cei doi care locuiesc pe etaj cu noi. Sunt sigură că ți-am spus.

— Fata care cobora cu tine la subsol.

— Exact.

— N-au prea reuşit s-o dezintoxice, aşa se pare. Locuia cu ei?

— Da. Am ajuns să ne cunoaştem destul de bine de când s-a întâmplat nenorocirea. Guy una-două e acolo să asculte poveşti despre teatru. Tatăl domnului Castevet a fost producător la viața lui, adică pe la începutul secolului.

— Nu mi-aş fi putut închipui că Guy ar manifesta interes față de aşa ceva. Înțeleg că sunt persoane în vârstă?

— El are şaptezeci şi nouă; ea, cred că şaptezeci.

— Au un nume ciudat. Cum se scrie?

Rosemary i-l spuse pe litere.

— N-am mai auzit numele ăsta până acum. Cred că-i franțuzesc.

— O fi, ei în nici un caz nu sunt. El e de aici chiar, iar ea e dintr-un loc numit, crezi sau nu, Bushyhead[5], Oklahoma.

— Mamă, Doamne, să ştii că am să folosesc numele ăsta într-o carte. Numele lor. Chiar şi ştiu unde. Spune-mi cum te-ai gândit să ajungi la cabană? O să ai nevoie de maşină, să ştii.

— Am să închiriez una.

— Ia-o pe-a mea.

— Ah, nu, nu fac una ca asta.

— Ba, te rog s-o faci, insistă Hutch. Eu unul o fâțâi de pe o parte pe alta a străzii, atâta tot. Te rog, m-ai scuti de o grămadă de gânduri şi griji.

— Bine, se înduplecă Rosemary, am să-ți fac o favoare şi-o să iau maşina.

Hutch îi dădu cheile de la maşină şi de la cabană, îi făcu o schiță a drumului şi o listă bătută la maşină cu instrucțiuni legate de pompa de apă, frigider şi de o serie de urgențe care s-ar fi putut ivi. Apoi încălță o pereche de pantofi, îşi luă o haină şi o conduse la locul unde era parcată maşina, un Oldsmobile vechi, albastru deschis.

— Actele maşinii sunt în compartimentul de la bord. Te rog să stai liniştită acolo cât pofteşti tu de mult. N-am nici un plan în viitorul apropiat, nici pentru maşină şi nici pentru căsuță.

— Sunt sigură că n-am să stau mai mult de o săptămână. Guy poate că n-o să fie de acord să stau nici măcar atât.

---

[5] Bushy head – cap stufos (în lb. engleză).

După ce Rosemary se instala pe locul şoferului, Hutch se aplecă în dreptul geamului:

— Am în minte tot felul de sfaturi bune pe care aş putea să ţi le dau, dar am să-mi văd de treaba mea, chiar dacă ar fi să mori din asta.

Rosemary îl sărută pe obraz.

— Îţi mulţumesc. Pentru casă, pentru maşină, pentru tot.

A plecat sâmbătă dimineaţa, pe 16 octombrie, şi a rămas cinci zile la cabană. În primele două nu s-a gândit nici o singură clipă la Guy – o răzbunare pe măsura bucuriei cu care a primit vestea plecării ei. Arăta ea ca cineva care avea nevoie de odihnă bună?

Încă nu se întorsese şi la centrală era o telefonistă nouă, cu o voce de automat, care-i transmise un mesaj; să-l sune a doua zi înainte de opt dimineaţa sau după şase seara.

A doua zi ajunse să vadă lucrurile într-o perspectivă de bun-simţ, realistă. Amândoi erau de vină; el pentru că nu se gândea deloc la ea, era absorbit de fiinţa lui, ea, pentru că nu reuşea să-şi exprime şi să-şi explice nemulţumirea. Nu se putea aştepta ca el să se schimbe, atâta vreme cât ea nu-i arăta că asta dorea de la el. Nu avea altceva de făcut decât să vorbească – nu, ei nu aveau altceva de făcut decât să stea de vorbă, pentru că probabil şi el tăinuia o nemulţumire asemănătoare de care nici ea nu avea de unde să ştie – şi nu se putea ca lucrurile să nu se îndrepte astfel. La fel ca alte atâtea nefericiri, şi a lor începuse prin tăcere, în locul discuţiei cinstite şi deschise.

La şase era în Brewster şi îi telefona, iar el era acolo.

— Te sărut, iubito. Ce faci?

— Bine. Ce faci tu?

— Bine. Mi-e dor de tine.

Rosemary zâmbi receptorului.

— Mie mi-e dor de tine. Vin acasă mâine.

— Bine, grozav. Pe aici s-au petrecut tot felul de lucruri. Repetițiile au fost amânate până în ianuarie.

— Daaa?

— N-au fost în stare să găsească pe cineva potrivit pentru rolul fetiței. Pentru mine înseamnă, totuşi, o pauză, luna viitoare am să interpretez rolul principal într-o comedie serial cu cinci episoade de o jumătate de oră.

— Aşa deci?

— Pur şi simplu mi-a picat în poală, Ro. Şi zău că pare bun. Compania ABC apreciază ideea. Se numeşte Greenwich Village; filmările se vor face acolo, iar eu am rolul unui mare scriitor. Rolul principal, cum îți ziceam.

— Dar asta e grozav, Guy!

— Allan spune că, deodată, am devenit foarte bine cotat.

— Minunat!

— Ascultă, trebuie să fac duş şi să mă rad; mă ia la o vizionare la care va fi şi Stanley Kubrick. Tu când ajungi?

— Pe la prânz, poate mai devreme.

— Te aştept. Te iubesc.

— Te iubesc!

Îl sună apoi pe Hutch, care nu era acasă, aşa că îi lăsă un mesaj la centrală că se întoarce cu maşina a doua zi după-masă.

A doua zi curăță cabana, închise totul şi porni spre oraş. Traficul pe autostrada Saw Mill River era strangulat de un accident cu trei maşini, încât se făcuse ora unu când parcă maşina în stația de autobuz, cu roțile din față pe trotuar, în dreptul blocului Bramford. Luă valiza şi se repezi în casă.

Guy nu a coborât cu liftul, i-a spus liftierul, dar, e adevărat, între unsprezece şi un sfert şi douăsprezece el unul a lipsit de la postul său.

Guy însă era sus. Pe picup – albumul No Strings. Rosematy deschise gura să-l strige, dar el era deja în pragul dormitorului, îmbrăcat în cămaşă curată şi cu cravata pusă, dând să se ducă la bucătărie cu o ceaşcă de cafea goală în mână.

Se sărutară, pătimaş şi însetaţi, el neputând să o înconjure decât cu un braţ, din pricina ceştii de cafea.

— Te-ai distrat? o întrebă.

— Teribil. Îngrozitor. Mi-a fost atât de dor de tine.

— Cum te simţi?

— Bine. Cum a fost cu Stanley Kubrick?

— Nu s-a arătat, găinarul. Se sărutară din nou.

Îşi aduse valiza în dormitor şi o deschise pe pat. El aduse două ceşti de cafea, îi dădu şi ei una şi se aşează pe comodă, uitându-se la ea cum despachetează. Rosemary îi povesti despre pădurile galbene şi roşii, despre nopţile liniştite; el îi dădu amănunte despre Greenwich Vdlage. Cine mai juca, cine erau producătorii, scenarişţii, regizorii.

— Chiar eşti bine? o iscodi el când ea închise fermoarul de la valijoară.

Rosemary nu pricepu întrebarea.

— Ciclul, făcu el. Trebuia să vină marţi.

— Zău?

El dădu din cap.

— Ei, nu sunt decât două zile, zise ea indiferentă, de parcă inima nu-i bătea să-i sară-n gât, să-i spargă pieptul. Poate că-i din cauză că am schimbat apa sau de la ce am mâncat.

— Până acum nu ţi-a întârziat niciodată, îi atrase el atenţia.

— Poate vine în seara asta. Sau mâine.

— Punem pariu?

— Da.

— Pe două'ş cinci de cenţi?

— În regulă.

— Ai să pierzi, Ro.

— Taci. Mă faci să mă treacă toate năduşelile. N-au trecut decât două zile. Cu siguranță o să vină în seara asta.

Capitolul 10

Nu veni în seara aceea şi nici a doua zi. Şi nici a treia zi, şi nici după aceea. Rosemary se mişca încet, umbla cât mai uşor cu putință, ca nu cumva să disloce ceva care probabil se prinsese înăuntrul ei.

Să-i spună lui Guy? Nu, asta mai putea aştepta.

Totul mai putea aştepta.

Făcea curățenie, gătea şi tot timpul respira cu mare grijă, într-o dimineață a sunat Laura-Louise la uşă şi a rugat-o să voteze cu Buckley. Ea îi spuse că aşa va face, numai ca să scape de vecină.

— Dă-mi cei douăzeci şi cinci de cenți, i-a cerut Guy.

— Taci din gură, şi i-a dat un ghiont.

Şi-a fixat o consultație cu un medic ginecolog pentru ziua de marți, douăzeci şi opt octombrie, şi s-a dus la consult. Numele lui era doctorul Hill. I-a fost recomandat de o prietenă, Elise Dunstan, care a fost pacienta lui la două sarcini şi băga mâna-n foc pentru competența lui. Cabinetul era pe West Seventy-second Street.

Doctorul era mai tânăr decât se aşteptase Rosemary – de vârsta lui Guy, poate chiar mai tânăr – şi semăna puțin cu doctorul Kildare, cel cu emisiunile de la televizor. Îi plăcea de el. Îi puse întrebările domol, cu interes, apoi o examină şi o trimise la laborator pe Sixtieth Street, unde asistenta îi luă sânge din brațul drept.

A doua zi, la trei şi jumătate, doctorul îi dădu telefon.

— Doamna Woodhouse?

— Doctorul Hill?

— Chiar el. Felicitări.

— Adevărat?

— Adevărat.

Rosemary se aşează pe marginea patului, zâmbind. Adevărat, adevărat, adevărat, adevărat, adevărat, adevărat, adevărat.

— Alo? Mai sunteţi la aparat?

— Şi acum ce urmează? dori ea să ştie.

— Nu prea multe. Veniţi să mă vedeţi luna viitoare. Şi cumpăraţi pastilele acelea, Natalin, şi începeţi să le luaţi. Una pe zi. Şi trebuie să completaţi nişte formulare pe care am să vi le trimit prin poştă – sunt pentru spital; e bine să asigurăm rezervarea unui pat cât de curând cu putinţă.

— Când ar urma să fie?

— Dacă aţi avut ultimul ciclu pe douăzeci şi unu septembrie, calculă el, inseamnă iunie douăzeci şi opt.

— Pare atât de mult până atunci.

— Şi este. Aaa, da, încă un lucru, doamnă Woodhouse. Laboratorul mai doreşte o probă de sânge. Aţi putea trece mâine sau luni pe acolo, să v-o ia?

— Da, bineînţeles. Dar pentru ce? întrebă ea nedumerită.

— Sora nu v-a luat cât ar fi trebuit să vă ia.

— Dar... sunt însărcinată, nu-i aşa?

— Da, acel test l-am făcut, o asigură el, dar în general eu cer să se facă şi alte teste – glicemia şi altele – şi sora n-a ştiut asta şi a luat doar pentru unul singur. Nu aveţi de ce vă îngrijora. Sunteţi însărcinată, vă dau cuvântul meu.

— În regulă. Mă duc din nou mâine dimineaţă.

— Mai ţineţi minte cum să ajungeţi?

— Da, am păstrat adresa.

— Vă expediez prin poştă formularele şi ne revedem – în ultima săptămână din noiembrie.

A rămas pe douăzeci noiembrie, la ora unu la prânz, şi Rosemary închise telefonul cu sentimentul că ceva nu era în regulă: asistenta de la laborator îi lăsase impresia că ştia exact ce avea de făcut, iar felul dezinvolt în care vorbise despre ea doctorul Hill fusese cam nefiresc. Oare se temeau că făcuseră o greşeală? – lamele cu proba de sânge fuseseră puse aiurea şi etichetate greşit? – şi deci exista posibilitatea ca ea să nu fie însărcinată? Dar oare ar mai fî vorbit atât de deschis doctorul Hill şi ar fi fost atât de categoric în cele afirmate?

Încercă să alunge asemenea gânduri. Bineînțeles că era însărcinată, nu se putea să nu fie, când ciclul îi întârziase atât de mult. Se duse la bucătărie, unde avea atârnat calendarul de perete, şi în pătrățelul pentru ziua următoare scrise Lab, iar în pătrățelul pentru 29 noiembrie scrise Doctorul HILL -1:00.

Când Guy veni acasă, ea îl întâmpină fără nici o vorbă, dar cu o monedă de douăzeci şi cinci de cenți pe care i-o lipi în palmă.

— Pen'ce? întrebă, apoi pricepu. Oh, iubito, grozav! Grozav! – şi o prinse de umeri şi o sărută de două ori şi încă o dată, a treia oară.

— Nu-i aşa că-i grozav?

— Ba aşa-i. Sunt atât de fericit.

— Tăticule.

— Mămico.

— Guy, ascultă. Îl privi deodată cu un aer grav: Hai să fie ăsta un nou început pentru noi, bine? Un nou fel de sinceritate, adică să vorbim mai mult unul cu altul. Pentru că nu am fost deschişi unul față de celălalt. Ai fost atât de absorbit de piesa aia şi rolul tău principal şi copleşit de felul în care s-au întors lucrurile pentru tine – nu vreau să spun că n-ar trebui să fii aşa; ar fi nefiresc să nu fii. Dar din pricina asta m-am dus acolo, la căsuța aia. Ca să mă

lămuresc în mintea mea ce nu mergea între noi, Guy. Şi asta a fost şi încă mai este: nu suntem deschişi unul faţă de celălalt. Şi din partea mea. Din partea mea la fel de mult ca şi a ta.

— Aşa este, recunoscu el, apucând-o cu mâinile de umeri şi uitându-se foarte sincer în ochii ei. Aşa este. Şi eu am simţit acelaşi lucru. Dar bănuiesc că nu la fel de mult ca tine. Sunt atât de afurisit de egocentric, Ro. Asta e toată problema. Cred că din pricina asta am şi profesia asta trăsnită şi imbecilă pe care o am. Dar tu ştii că eu te iubesc, nu-i aşa? Te iubesc, Ro. De acum încolo am să încerc să o dovedesc mai limpede, jur pe Dumnezeul meu că aşa am să fac. Am să fiu cât se poate de deschis...

— Este şi vina mea la fel...

— Pe dracu'. E a mea. Eu şi egocentrismul meu. Ai răbdare cu mine, Ro, bine? Am să încerc să mă port mai ca lumea.

— Ah, Guy, suspină ea copleşită de remuşcări şi de dragoste, şi de iertare şi răspunse cu patimă înfocatelor lui sărutări.

— Frumos se mai poartă părinţii, şopti el.

Ea râse. Cu ochii plini de lacrimi.

— Mamă, iubito, ştii ce-aş vrea să fac?

— Ce?

— Să le spunem lui Minnie şi Roman. Ridică o mână: Ştiu, ştiu, ar trebui să păstrăm secretul în mare taină. Dar le-am spus că ne străduim şi ei s-au arătat atât de încântaţi şi, cum să-ţi spun, cu nişte persoane de vârsta lor, – îşi desfăcu braţele şi-şi luă o mutră jalnică –, dacă aşteptăm prea mult, s-ar putea să nu mai afle niciodată.

— Spune-le, acceptă ea copleşită de iubire pentru el. O sărută pe nas.

— Mă-ntorc în două minute, spuse şi porni glonţ spre uşă.

Uitându-se în urma lui, Rosemary înțelese că Minnie şi Roman deveniseră foarte importanți pentru el. Şi nu era de mirare; mama lui nu era decât o moară stricată care nu se auzea decât pe sine, iar tații – nici unul dintre ei nu i-a fost cu adevărat tată. Familia Castevet răspundea unei nevoi din el, o nevoie de care, poate, el însuşi nu era măcar conştient. Nu putea decât să fie recunoscător, iar pe viitor avea să aibă gânduri mai îngăduitoare la adresa lor.

În baie se stropi cu apă rece pe ochi, îşi aranja părul şi se rujă.

— Eşti însărcinată, spuse imaginii din oglindă. (Dar laboratorul mai voia o probă de sânge. Pentru ce?)

Când ieşea din baie, ei intrau în casă: Minnie în capot, Roman cu o sticlă de vin pe care o ținea cu ambele mâini, iar Guy în urma lor, îmbujorat şi zâmbitor.

— Ei, asta poate fi numită o veste bună! Fe-li-ci-tări! şi Minnie se repezi la Rosemary, o apucă de umeri şi îi aplică un sărut pătimaş şi zgomotos pe obraz.

— Tot ce-ți doreşti tu, Rosemary, spuse Roman, lipindu-şi buzele de celălalt obraz. N-avem cuvinte să-ți spunem cât de bucuroşi suntem. N-avem şampanie la indemână, dar ăsta e un Saint Julien din 196l şi cred că va fi foarte potrivit pentru un toast. Rosemary le mulțumi.

— Şi pe când, drăguță? întrebă Minnie.

— Pe douăzeci şi opt iunie.

— O să fie atât de emoționant până atunci, se agită ea.

— O să facem noi toate cumpărăturile în locul tău, se oferi Roman.

— Ah, nu-i nevoie, zău.

Guy aduse pahare şi tirbuşon, iar Roman puse şi el mâna lângă a lui Guy la răsucitul tirbuşonului. Minnie o luă pe Rosemary de cot şi împreună se duseră în living.

— Ascultă, drăguță, ai un doctor bun? o intrebă Minnie.

— Da, unul foarte bun.

— Unul dintre cei mai buni obstetricieni din New York ne este prieten apropiat. Abe Sapirstein. Evreu. El moşeşte toţi nou-născuţii din înalta Societate şi o să te moşească şi pe tine dacă-l rugăm noi. Şi o face ieftin, asta ca să-l scutesc pe Guy de cheltuială din banii ăia atât de trudiţi.

— Abe Sapirstein? strigă Roman din partea cealaltă a camerei. E unul dintre cei mai buni obstetricieni din ţară, Rosemary. Ai auzit de el, cred?

— Am senzaţia că da, răspunse Rosemary, amintindu-şi că citise numele într-un articol de ziar.

— Eu am auzit, sări Guy. N-a fost el la rubrica celebrităţi acum câţiva ani?

— Ba da, confirmă Roman. Este unul dintre cei mai buni obstetricieni din ţară.

— Ro? se întoarse Guy spre soţia lui.

— Şi cum rămâne cu doctorul Hill? întrebă ea.

— Nu-ţi face griji, găsesc eu ce să-i spun, o linişti Guy. Doar mă cunoşti.

Rosemary se gândi la doctorul Hill, atât de tânăr, cu laboratorul lui, care voia să-i mai ia sânge pentru că asistenta o zbârcise, sau tehnicianul o zbârcise, sau cineva o zbârcise, pricinuindu-i ei probleme şi griji suplimentare.

Minnie se indârji:

— N-am să te las să te duci la nici un doctor Hill de care n-a auzit nimeni! Ai să primeşti ce este mai bun, tânără doamnă, şi altul mai bun ca Abe Sapirstein nu există!

Rosemary zâmbi recunoscătoare, în semn că s-a decis.

— Dacă sunteţi siguri că o să mă primească... S-ar putea să fie foarte ocupat.

— O să te primească. Îl sun chiar acum. Unde-i telefonul?

— În dormitor, spuse Guy.

Minnie se duse în dormitor. Roman turnă vin în pahare.

— E un om sclipitor, îl asigură el, are toată sensibilitatea rasei lui mult prea-chinuite. Le întinse paharele, lui Rosemary şi Guy. S-o aşteptăm pe Minnie.

Rămaseră nemişcaţi, fiecare cu un pahar plin de vin în mână, Roman ţinându-l şi pe al lui Minnie.

— Aşază-te, iubito, o rugă Guy pe Rosemary dar ea clătină din cap şi rămase în picioare.

— Abe? se auzi Minnie în dormitor. Aici Minnie. Ascultă, o prietenă bună de-a noastră a aflat azi că e însărcinată. Da, nu-i aşa? Acum sunt la ea acasă. I-am spus că ai fi bucuros să ai grijă de ea şi că n-ai s-o taxezi cu preţurile tale din Înalta Societate. Tăcu puţin, apoi din nou. O clipă numai, – şi strigă: Rosemary? Poţi să te duci mâine la unsprezece?

— Da, e foarte bine, strigă Rosemary la rândul ei.

— Vezi? zâmbi Roman.

— E bine la unsprezece, Abe, se auzi doar vocea lui Minnie. Da. Şi tu. Nu, câtuşi de puţin. Să sperăm, să sperăm. La revedere. Reveni în cameră.

— Gata, s-a aranjat. Îţi scriu adresa înainte să plecăm. Are cabinet pe Seventy-ninth Street colţ cu Park Avenue.

— Mulţumesc din suflet, Minnie, spuse Guy.

— Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc, spuse Rosemary. La amândoi.

Minnie luă paharul din mâna lui Roman.

— E simplu, spuse. Numai să faci ceea ce-ţi spune Abe. Şi să ai un prunc sănătos; asta e toată mulţumirea pe care o aşteptăm de la voi.

Roman ridică paharul.

— Pentru un prunc sănătos, toastă el.

— Aşa să fie, spuse Guy şi băură cu toţii: Guy, Minnie, Rosemary, Roman.

— Mmmm, se linse Guy pe buze, delicios.

— Nu-i aşa? se împăună Roman. Şi nici nu e scump.

— Ah, ah, suspină Minnie, de-abia aştept să-i dau Laurei-Louise vestea.

— Nu, te rog, sări Rosemary. Nu spune nimănui. Încă nu. E prea devreme.

— Are dreptate, o susţinu Guy. E destulă vreme să răspândim vestea cea bună.

— Vrea cineva brânză şi uscăţele? întrebă Rosemary.

— Tu aşază-te, iubito, îi spuse Guy. Aduc eu.

În acea noapte, Rosemary era prea surescitată din pricina bucuriei şi a stării de perplexitate ca să poată adormi repede. Înăuntrul ei, sub palmele care stăteau la pândă pe pântecele ei, un ou minuscul fusese fecundat de o sămânţă minusculă. Oh, miracol, va creşte şi se va transforma într-un Andrew sau Susan!

(De „Andrew" era foarte sigură; „Susan" mai urma să fie discutat cu Guy). Oare ce era Andrew-sau-Susan acum, un punct cât vârful unui ac? Nu, cu siguranţă era mai mult decât atât; la urma urmei, era în luna a doua, nu-i aşa? Da, aşa era. Probabil că a ajuns la primul stadiu de mormoloc. Va trebui să găsească o carte, o broşură care să-i arate cu exactitate ce se petrece în fiecare lună. Cu siguranţă că doctorul Sapirstein va şti ce să-i recomande.

Se auzi o maşină de pompieri undeva aproape, iar dincolo de perete patul lui Minnie şi Roman scârţâi.

Erau prea multe primejdii care o pândeau în lunile următoare; incendii, obiecte ce puteau să cadă, maşini scăpate de sub control; primejdii care nu fuseseră niciodată primejdii înainte, dar acum erau, acum când Andrew-sau-Susan era început şi dăruit cu viaţă. (Da, viaţă!). O să renunţe la ţigara pe care o fuma când şi când. O să-l întrebe pe doctorul Sapirstein dacă nu cumva îi dăunau cocktailurile.

Dacă ar putea să se mai roage! Ce bine ar fi să poată ţine un crucifix în mână şi să ştie că urechea Domnului e aplecată spre ea; să-L întrebe cum să treacă mai uşor cele opt luni ce-i stăteau înainte; să nu facă pojar, Te rog, să nu trebuiască să ia medicamentele astea noi, care-ar putea să aibă efecte asemănătoare Thalidomidei[6]. Te rog, opt luni bune, fără accidente şi boli, numai fier şi lapte, şi soare.

Deodată işi aminti de talisman, de mingea cu rădăcină de tannis; şi putea să pară sau nu o nebunie, dar şi-o dori – nu, simţi nevoia – să o poarte în jurul gâtului. Se strecură jos din pat, ţopăi în vârful picioarelor până la măsuţa de toaletă şi scoase bijuteria din cutia Louis Sherry şi o dezveli din folia de staniol. Mirosul rădăcinii de tannis se schimbase; era încă puternic, dar nu mai era respingător. Îşi petrecu lănţişorul peste cap.

Cu sfera legănându-se uşor între sâni, se întoarse tot pe vârfuri înapoi în pat. Se acoperi cu pătura, închise ochii, îşi înfundă capul în pernă. Respiră adânc şi curând adormi cu mâinile pe pântece ocrotind embrionul pitit acolo.

Capitolul 11

Acum se simţea plină de viaţă; trebăluia, trăia, în sfârşit, ea însăşi, întreagă. Făcea tot ceea ce făcuse şi înainte – gătea, curăţa, călca, făcea paturile, cumpărăturile, ducea rufele la spălătoria din subsol, se ducea la orele de sculptură – dar acum totul se desfăşura pe fondul unei stări noi, senine, ştiind că Andrew-sau-Susan (sau Melinda) era

[6] Medicament care, luat de femeile însărcinate, s-a dovedit a avea efecte deformante asupra fătului (n.ed).

în fiecare zi tot mai mare decât cu o zi înainte, cu fiecare zi mai bine definit şi aproape de desăvârşire.

Doctorul Sapirstein era minunat; un bărbat înalt, bronzat, cu părul alb şi o mustață albă, zburlită (îl mai văzuse ea înainte, dar nu-şi amintea unde; poate totuşi la rubrica Celebrități) care, în ciuda scaunelor Mies van der Rohe şi a meselor de marmură rece, care se găseau în sala de aşteptare, inspira încredere şi avea un fel foarte direct şi de modă veche de a se purta cu pacientele.

— Nu citi nici o carte, asta te rog, îi spuse. Fiecare sarcină este altfel, şi o carte care-ți spune ce ai să simți în a treia săptămână a celei de-a treia luni nu face altceva decât să te neliniştească. Nici o sarcină nu este exact aşa cum este descrisă în cărți. Şi nu asculta nici de prietene. Experiențele lor au fost foarte diferite de ceea ce trăieşti tu şi, cu siguranță, vor fi convinse că sarcinile lor au fost absolut normale, iar a ta este anormală.

Îl întrebă despre multivitaminele pe care i le prescrisese doctorul Hill.

— Nu, fără pastile de nici un fel, îi răspunse el. Minnie Castevet are multe plante şi un mixer; am s-o pun să-ți facă o băutură zilnică, mult mai proaspătă, mai sigură şi mai bogată în vitamine decât orice pastilă de pe piață. Şi încă ceva: nu te feri să-ți satisfaci poftele. În ziua de azi există ideea că femeile însărcinate îşi inventează pofte pentru că ele aşa ştiu, că asta se aşteaptă din partea lor. Eu nu sunt de părerea asta. Eu zic aşa, că dacă ai chef de saramură în toiul nopții, fă-l pe sărmanu' bărbatu-tău să se ducă şi să-ți facă rost de unde-o şti, exact aşa ca în bancurile vechi. Orice vrei, fă în aşa fel, încât să-ți satisfaci pofta. Ai să fii surprinsă de bizareriile pe care o să ți le ceară corpul în lunile care vor urma. Şi, orice întrebare ai, sună-mă, indiferent că e zi sau noapte. Sună-mă pe mine, nu pe mama sau pe mătuşa Cutare. De aceea sunt eu aici.

Trebuia să se ducă la cabinet o dată pe săptămână, ceea ce însemna o supraveghere mult mai atentă a pacientei decât aceea pe care o oferea doctorul Hill, şi i se asigura pat la Doctors Hospital, fără să trebuiască să mai completeze nici un fel de formular.

Totul era cum nu se poate mai bine, mai luminos, mai minunat. Îşi tăie părul à la Vidai Sasson, isprăvi obligaţiile la dentist, votă în ziua alegerilor (Lindsay în postul de primar) şi se duse în satul Greenwich ca să urmărească şi ea câteva filmări în aer liber pentru serialul în care juca Guy. Între filmări – Guy trebuia să alerge cu un cărucior de cârnaţi pe strada Sullivan la vale – ea se lăsa pe vine ca să stea de vorbă cu nişte plozi de prin partea locului, şi de câte ori zărea o femeie însărcinată, zâmbea, un surâs ce spunea şi eu.

Descoperi că sarea, chiar şl numai câteva firicele, făcea mâncarea imposibil de înghiţit.

— Este foarte normal, o linişti doctorul Sapirstein la cea de a doua vizită. Când organismul tău o să aibă nevoie de ea, o să-ţi dispară şi aversiunea. Până atunci, evident, fără sare. Nu-ţi nesocoti aversiunile şi, tot aşa, nici poftele.

Pofte, în schimb, nu avea. De fapt, apetitul îi scăzuse. La micul dejun se mulţumea cu cafea şi pâine prăjită, la cină o legumă şi o bucată mică de carne în sânge. În fiecare dimineaţă la ora unsprezece, Minnie sosea cu ceva care arăta ca un sirop de fistic cu lapte, îndoit cu apă. Era acru la gust şi rece.

— Ce-i în asta? întreba Rosemary.

— Urechiuşe şi gheruţe, şi codiţe de căţel, zâmbea Minnie.

Rosemary izbucnea în râs.

— În regulă, dar dacă vrem o fetiţă?

— Chiar vrei?

— Cum să spun, bineînțeles că o să ne bucurăm de orice ar fi, dar ar fi frumos dacă primul ar fi băiat.

— Bun, atunci asta va fi.

Rosemary golea paharul până la fund, apoi întreba:

— Acum serios, ce-i înăuntru?

— Ou crud, gelatină, ierburi...

— Rădăcină de tannis?

— Şi din asta şi din altele...

Minnie aducea băutura în fiecare zi în acelaşi pahar, unul mare cu dungi verzi şi albastre, aştepta în picioare până isprăvea Rosemary de băut.

Într-una din zile, Rosemary intră în vorbă la lift cu Phyllis Kapp, mama micii Lisa. Concluzia a fost o invitație la prânz pentru ea şi Guy, duminica următoare, dar când îl anunță pe Guy, el respinse categoric propunerea. După toate probabilitățile, îi explică el, urma să aibă filmări duminica dimineață, iar dacă nu erau filmări, oricum avea nevoie de ziua aceea de odihnă şi studiu. Era o perioadă în care nu prea ieşeau în lume. Guy anulase o ieşire la teatru şi cină, stabilită cu săptămâni înainte împreună cu Jimmy şi Tiger Haenigsen, şi tot el o rugase pe Rosemary să-l contramandeze pe Hutch de la cina la care-i invitase, din pricina filmărilor, care durau mai mult decât fusese programat.

În realitate, se dovedi că nici măcar nu era atât de neinspirat refuzul lui, pentru că pe Rosemary o cuprinseseră nişte dureri abdominale de o violență alarmantă. Îi telefonă doctorului Sapirstein, iar el îi spuse să meargă imediat la cabinet. O consultă, însă nu descoperi nimic îngrijorător, durerile veneau dintr-o foarte firească lărgire a articulațiilor bazinului, îi explică el. Or să dispară intr-o zi sau două, iar până atunci să ia cea mai banală aspirină.

— Mă temeam să nu fie cumva sarcină extrauterină, respiră uşurată Rosemary. .

— Extrauterină? repetă întrebător Sapirstein şi o cercetă cu o privire sceptică.

Rosemary se îmbujoră.

— Parcă altfel ne-a fost vorba, să nu citeşti cărți, Rosemary.

— Mi-a sărit în ochi la farmacie.

— Şi n-a făcut altceva decât să te sperie. Vrei, te rog, să te duci acasă şi s-o arunci la gunoi?

— Vreau. Promit.

— Durerile or să te lase în două zile. Auzi, sarcină extrauterină, pufni el.

Dar durerile nu încetară după două zile; ba deveniră şi mai ascuțite, şi tot mai profunde, de parcă ceva din interiorul ei era sugrumat cu o sârmă care o strângea tot mai tare, parcă să o taie în două. Țineau o oră, o lăsau câteva minute, dar numai cât să-şi adune puterile şi să o atace şi mai violent. Aspirinele nu prea aveau efect şi se temea să ia o doză mai mare. Şi când, într-un târziu, reuşea să ațipească, somnul îi aducea vise chinuitoare în care se lupta cu păianjeni uriaşi care o încolțiseră în baie sau trăgeau cu disperare de tufele pitice care prinseseră rădăcini în mijlocul covorului din living. Se trezea epuizată, asaltată de dureri şi mai atroce.

— Se întâmplă uneori, spuse doctorul Sapirstein. Dar de-acum or să se sfârşească, dacă nu azi, mâine. Eşti sigură că n-ai mințit în privința vârstei pe care o ai? De obicei, asemenea dificultăți apar la femei mai în vârstă, cu articulații mai puțin flexibile.

— Ah, sărăcuța de tine, o căina Minnie când îi aduse licoarea. Nu te inspăimânta, drăguță. O nepoată de-a mea din Toledo a avut exact aceleaşi dureri şi mai ştiu două

femei care au pățit la fel. Şi toate au avut naşteri într-adevăr uşoare şi au prunci frumoşi şi sănătoşi.

— Mulțumesc, oftă Rosemary.

— Adică ce vrei să spui, bătu femeia în retragere. E adevărat ce-ți zic, adevărul adevărat! Dumnezeu mi-e martor că aşa e, Rosemary!

Fața i se pătă, i se scofâlci, se umbri; arăta îngrozitor; Guy însă era de altă părere.

— Ce tot spui acolo? Arăți minunat. Tunsoarea asta e îngrozitoare, dacă vrei să ştii adevărul, iubito. Asta e cea mai mare greşeală pe care ai făcut-o în toată viața ta.

Durerea se instală ca o permanență, fără nici o clipă de răgaz. Se obişnui să o îndure şi să trăiască împreună cu ea, dormind câteva ceasuri noaptea şi luând câte o aspirină chiar dacă doctorul Sapirstein îi îngăduia două. Nici vorbă de ieşit la plimbare cu Joan sau Elise, de ore de sculptură sau de cumpărături. Comanda cumpărăturile prin telefon şi rămânea închisă în casă, cosând perdele pentru camera copilului şi începând, în sfârşit, să citească Decăderea şi prăbuşirea Imperiului Roman. Uneori Minnie şi Roman treceau după-amiezele să stea nițel la taclale şi să vadă dacă nu era nevoie de câte ceva. Odată, Laura-Louise îi aduse o tavă cu pâine de secară. Încă nu aflase că Rosemary era însărcinată.

— Ah, zău că-mi place cum te-ai tuns, Rosemary. Arăți atât de drăguță şi de modernă.

O surprinse ştirea că Rosemary nu se simțea prea bine.

După terminarea filmărilor la serialul său, Guy avea în sfârşit ocazia să stea mai mult acasă cu Rosemary. Întrerupsese orele de studiu de dicție cu Dominick şi nu-şi mai petrecea după-amiezele cu audiții şi vizionări. Avea două spoturi publicitare bune, gata terminate – pentru Pall Mall şi Texaco – iar repetițiile pentru Te ştiu de undeva, cumva? fuseseră fixate definitiv pentru mijlocul lui ianuarie.

Astfel că putea să o ajute pe Rosemary la curățenie; jucau împreună scrabble pe un dolar partida; răspundea la telefon, iar când o căuta cineva pe Rosemary, găsea de fiecare dată o scuză plauzibilă.

Ea plănuise să organizeze un dineu de Thanksgiving[7] pentru câțiva prieteni care, la fel ca ei, nu îşi aveau familiile în preajmă; dar durerea constantă şi îngrijorarea permanentă pentru Andrew-sau-Melinda o hotărî până la urmă să renunțe; în schimb se duseră ei doi la Minnie şi Roman.

Capitolul 12

Într-o după-amiază de decembrie, în timp ce Guy era plecat cu filmările la reclama pentru Pall Mall, sună la telefon Hutch.

— Sunt la colț, la City Center, iau bilete la Marcel Marceau. Ați vrea să veniți, tu şi Guy, vineri seară?

— Nu cred, Hutch, răspunse Rosemary. În ultima vreme nu m-am simțit prea bine. Şi Guy are de lucru la două reclame săptămâna asta.

— Dar cu tine ce e?

— Nimic special. N-am fost în apele mele, atâta.

— Pot să urc pentru câteva minute?

— Ah, cum să nu; m-aş bucura să te văd.

Rosemary închise telefonul, se aruncă în pantaloni şi trase un pulover larg pe deasupra, se rujă şi îşi perie părul. Durerea se ascuți – făcând-o să se chircească o clipă, cu

---

[7] Ziua Recunoştinței sau Thanksgiving Day, aşa cum este cunoscută la americani, este sărbătoarea recoltei şi cea care marchează sfârşitul toamnei. Se sărbătoreşte în ultima joi a lunii noiembrie (n.t.).

ochii închişi şi fălcile încleştate – apoi reveni la intensitatea normală şi ea respiră uşurată, şi continuă să se perie.

Când o zări, Hutch se holbă şi exclamă:

— Doamne, Dumnezeule!

— Tunsura Vidal Sasson, foarte la modă, explică ea.

— Ce ţi s-a întâmplat, nu de păr e vorba.

— Arăt chiar atât de rău?

Îi luă haina şi pălăria şi le agăţă în cui, întinzându-şi buzele.

— Vai de mine, da' se poate, făcu Hutch, ridicându-se. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

— Ne mai întâlnim noi, sunt sigur. Nu te mai deranja, Rosemary.

— Nu mă deranjez câtuşi de puţin.

Îl însoţi până la uşa de la intrare. Şi urechea dreaptă îi era găurită, observă ea, iar pe gât avea multe cicatrici mici, ca un stol îndepărtat de păsări în plin zbor.

— Mulţumesc că ai trecut pe aici.

— Nici o problemă. Îmi place prietenul tău, domnul Hutchins; pare un om inteligent.

— Şi este, spuse Rosemary, deschizând uşa.

— Mă bucur că l-am cunoscut.

Zâmbi, îi făcu semn cu mâna şi porni spre apartamentul lui. Îl găsi pe Hutch lângă bibliotecă.

— E minunată camera asta, spuse el. Ai aranjat-o splendid.

— Mulţumesc, am lucrat la ea până să mă apuce durerile. Roman are urechile găurite. Acum am observat

— Urechi găurite şi ochi sfredelitori. Cu ce s-a ocupat înainte de a intra în vârsta a treia?

— Cu de toate. Şi a fost peste tot în lume. Efectiv peste tot.

— Prostii; nimeni n-a putut merge peste tot până acum. Dar de ce a sunat, dacă nu sunt prea indiscret?

— Voia să ştie dacă nu am nevoie de ceva din oraş. Telefonul interior nu funcţionează. Sunt nişte vecini extraordinari. Ar veni să-mi facă până şi curăţenia, dacă i-aş lăsa.

— Ea cum este?

Rosemary i-o descrise, apoi adăugă:

— Guy s-a legat foarte tare de ei. Cred că a ajuns să-i considere ca pe nişte părinţi.

— Şi tu?

— N-aş prea putea să-ţi spun. Uneori sunt atât de recunoscătoare că-mi vine să-i sărut, alteori am un sentiment de sufocare, parcă-s prea prietenoşi, prea îndatoritori. Dar cum aş putea să mă plâng? Mai ţii minte când n-am avut lumină?

— Cum să uit? Doar eram în lift.

— Nu.

— Ba da. Cinci ore în întuneric deplin cu trei femei şi un reacţionar nenorocit, toţi convinşi că a căzut Bomba.

— Groaznic.

— Ce spuneai tu?

— Eram aici cu Guy şi nici n-au trecut două minute de când se stinsese lumina şi Minnie era la uşă cu un pumn de lumânări. Arătă spre cămin: Poţi să reproşezi ceva unor vecini ca ei?

— Nu, bineînţeles că nu, acceptă Hutch şi se uită la etajera căminului. Alea sunt lumânările?

Două sfeşnice din cositor stăteau între un bol de sticlă plin cu pietre şlefuite şi un microscop din alamă: în sfeşnice erau înfipte capete de lumânări negre, de şapte-opt centimetri înălţime, brăzdate de dâre de ceară scursă.

— Ce-a mai rămas din ele. A adus atunci să ne ajungă pentru o lună. Dar de ce întrebi?

— Aşa au fost, negre, de la bun început?

— Da, de ce?

— Întrebam şi eu aşa. Se întoarse spre ea şi zâmbi: îmi oferi o cafea şi poate îmi mai spui multe despre doamna Castevet. Unde-şi creşte ierburile alea ale ei? În cutii, lângă fereastră?

Stăteau în bucătărie, dacă trecuseră zece minute, cu ceştile de cafea în faţă, când uşa de la intrare se descuie şi în casă năvăli Guy.

— Hei, ce surpriză, zise şi veni să dea mâna cu Hutch inainte ca acesta să apuce să se ridice. Cum o mai duci, Hutch? Mă bucur să te văd.

Îşi puse cealaltă mână pe capul lui Rosemary şi se aplecă să o sărute pe obraz şi pe buze. Tu ce faci, iubito?

Nu se demachiase, obrazul îi era încă portocaliu, ochii rimelaţi, din care pricină păreau foarte mari.

— Tu eşti surpriza, spuse Rosemary. Ce s-a întâmplat?

— Ah, s-au oprit la mijlocul filmării ca să rescrie nu ştiu ce, imbecilii. O luăm de la capăt mâine dimineaţă. Rămâneţi pe loc, nimeni nu mişcă: numai să scap de haina asta.

Se duse la debara.

— Vrei cafea? strigă după el Rosemary.

— Mi-ar plăcea o ceaşcă!

Se ridică şi turnă într-o ceaşcă, apoi umplu la loc ceştile lui Hutch şi a ei. Hutch trăgea din pipă gânditor, cu privirile pierdute în gol. Guy veni în bucătărie cu braţele pline de pachete de Pall Mall.

— Pradă, zise şi le trânti pe masă. Hutch?

— Nu, mulţumesc.

Guy desfăcu un pachet, îl lovi de câteva ori şi scoase o ţigară.

Făcu semn cu ochiul către Rosemary, care se aşează la loc pe scaun.

— Aud că e cazul să te felicit, zise Hutch.

— Aha, se lumină Guy, ți-a spus Rosemary. E minunat, nu-i aşa? Suntem încântați. Bineînțeles că mă ia cu fiori la gândul că am să fiu un tată degenerat, dar Rosemary o să fie o mamă extraordinară, aşa că o să compenseze.

— Pe când? întrebă Hutch.

Rosemary îi spuse data, iar pe Guy îl informă că doctorul Sapirstein moşise pe doi dintre nepoții lui Hutch.

— L-am cunoscut pe vecinul vostru, Roman Castevet, zise Hutch.

— Serios? făcu Guy. Nostim bătrân, nu-i aşa? Ştie câteva povestiri interesante despre Otis Skinner şi Modjeska. E-nnebunit după teatru bătrânu'.

— Ai observat că are urechile găurite? îl întrebă Rosemary.

— Glumeşti, zise sceptic Guy.

— Ba deloc. Le-am văzut eu.

Îşi băură cafeaua discutând despre cariera lui Guy, care înainta cu paşi repezi, şi despre o excursie pe care Hutch avea de gând s-o facă la primăvară în Grecia şi Turcia.

— E o ruşine că ne-am văzut aşa de rar în ultima vreme, spuse Guy când Hutch se ridică cerându-şi scuze că trebuia să plece. Eu sunt atât de ocupat, Ro în starea în care se află, n-am mai apucat să vedem chiar pe nimeni.

— Poate că în curând o să putem să luăm masa împreună într-o seară, sugeră Hutch.

O idee pe care Guy o primi cu entuziasm şi se duse să-i aducă haina.

— Să nu uiți să cauți rădăcina asta de tannis, îşi aminti Rosemary.

— N-am să uit. Iar tu spune-i doctorului Sapirstein să-şi controleze cântarul; tot nu m-ai convins că n-ai slăbit mai mult de trei kilograme.

— Nu fi caraghios, îl mustră Rosemary. Cântarele doctorilor sunt întotdeauna reglate la gram.

Guy ținea în mâini o haină.

— Asta nu-i a mea, cu siguranță, zise, cred că e a ta.

— Că bine zici, făcu Hutch. Se întoarse şi îşi vâri mâinile în mâneci. V-ați gândit deja la nume? întrebă. Sau e încă prea devreme?

— Andrew sau Douglas, dacă e băiat, răspunse Rosemary. Melinda sau Sarah, dacă este fată.

— Sarah? se miră Guy. Dar ce s-a întâmplat cu Susan?

Îi dădu lui Hutch pălăria.

Rosemary îşi întinse obrazul la sărutat.

— Sper să-ți treacă durerile cât mai repede, îi ură Hutch.

— O să... zâmbi ea. Nu-ți face griji.

— E o stare destul de frecventă, zise Guy.

Hutch se scotoci prin buzunare.

— Mai e vreun obiect ca acesta pe undeva prin jur? şi le arătă o mănuşă cu marginea din blană maronie, apoi cotrobăi din nou prin buzunare.

Rosemary se uită în jur, pe podea, iar Guy se duse la debara, de unde luase haina, şi se uită şi acolo pe jos, până sus pe rafturi.

— N-o văd, Hutch.

— Deranj inutil, se scuză el. Probabil că am lăsat-o la City Center. Mă opresc în drum acolo. Hai să luăm masa împreună, bine?

— Hotărât, spuse Guy.

— Săptămâna viitoare, de pildă, sugeră Rosemary. Se uitară în urma lui până dădu primul colț al coridorului, apoi intrară la loc în casă şi închiseră uşa.

— Ce surpriză drăguță, spuse Guy. Era de multă vreme aici?

— Nu prea. Ia ghiceşte ce mi-a spus.

— Ce?

— Că arăt îngrozitor.

— Bunul şi bătrânul Hutch, care seamănă numai voie bună peste tot pe unde trece.

Rosemary se uită întrebătoare la el.

— Adică e un cârcotaş profesionist, iubito. Ia adu-ți aminte cum a încercat să ne otrăvească mutarea aici, ei?

— Nu este un cârcotaş profesionist, îl contrazise Rosemary, ducându-se în bucătărie să curețe masa.

Guy se rezemă de tocul uşii.

— Atunci este cu siguranță un amator foarte priceput. Câteva minute mai târziu îşi puse haina şi ieşi să cumpere un ziar.

Telefonul sună la zece şi jumătate în acea seară, când Rosemary era de mult în pat să citească, iar Guy, în camera de lucru, se uita la televizor. El răspunse la telefon şi un minut mai târziu aduse aparatul în dormitor.

— Hutch vrea să-ți vorbească, spuse punând telefonul pe pat şi aplecându-se ca să-l bage în priză. I-am spus că te-ai culcat deja, dar a zis că nu suportă amânare.

Rosemary luă receptorul.

— Hutch?

— Bună seara, Rosemary. Spune-mi, draga mea, ieşi mâine pe undeva sau stai acasă?

— Păi, în ultima vreme n-am prea ieşit, răspunse uitându-se la Guy, dar pot să ies. De ce?

Guy o privea încruntat şi atent.

— Trebuie să-ți vorbesc despre ceva. Poți să te întâlneşti cu mine mâine dimineață la unsprezece, în față la blocul Seagram?

— Da, dacă ții tu. Dar ce s-a întâmplat? Nu-mi poți spune acum?

— Aş prefera să nu-ţi spun la telefon. Nu este nimic teribil de important, aşa că nu-ţi face gânduri. Luăm masa impreună, dacă vrei.

— Ar fi grozav..

— Bun. Atunci la unsprezece în faţă la Seagram.

— S-a făcut. Ţi-ai găsit mănuşa?

— Nu, nu era acolo, dar tot era timpul să-mi iau o pereche nouă. Noapte bună, Rosemary. Somn uşor.

— Şi ţie. Noapte bună.

Închise.

— Ce voia? întrebă Guy.

— Să mă întâlnesc cu el mâine dimineaţă. Vrea să discute ceva cu mine.

— Şi nu ţi-a spus despre ce?

— Nu.

Guy clătină din cap zâmbind.

— Am senzaţia că i s-au urcat la cap poveştile alea de aventuri. Unde te întâlneşti cu el?

— La unsprezece, în faţă la Seagram.

Guy scoase telefonul din priză şi îl duse înapoi în camera de lucru; reveni însă în dormitor aproape imediat.

— Tu eşti aia însărcinată şi eu sunt cel ce pofteşte, zise înfigând din nou telefonul în priză şi punându-l pe noptieră. Ies să-mi cumpăr un cornet de îngheţată. Vrei şi tu unul?

— Da.

— Vanilie?

— Grozav.

— Mă întorc cât pot de repede.

După ce plecă el, Rosemary se rezemă de pernă, uitându-se în gol şi cu cartea în poală. Oare despre ce voia Hutch să-i vorbească? Nimic prea important, spusese. Dar ceva nelipsit de importanţă tot nu era, altfel nu ar fi convocat-o în stilul în care a făcut-o. Oare despre Joan era

vorba? sau despre una dintre fetele cu care locuise împreună o vreme?

În depărtare auzi o sonerie, la apartamentul Castevet, un clinchet scurt. Probabil Guy, să-i întrebe dacă nu voiau şi ei îngheţată sau un ziar de dimineaţă. Ce drăguţ din partea lui.

Durerea se ascuţi în pântecele ei.

Capitolul 13

A doua zi dimineaţa, Rosemary o sună pe Minnie prin interfon şi o rugă să nu aducă băutura la unsprezece; ieşea acum din casă şi nu avea să se întoarcă până-n prânz.

— Bine, nici o problemă, drăguţă, spuse Minnie. Nu-ţi face griji. Nu trebuie s-o iei la oră fixă; numai aşa s-o iei la un moment dat, asta-i tot. Du-te în oraş. E o zi frumoasă şi aerul curat îţi va face bine. Sună-mă când te întorci şi ţi-o aduc atunci.

Într-adevăr era o zi frumoasă; însorită, rece, senină şi înviorătoare. Rosemary mergea încet, gata să zâmbească, de parcă nu purta în fiinţa ei acea durere. Moşi Crăciun de la Armata Salvării te întâmpinau pe la toate colţurile, scuturându-şi clopoţeii şi fluturându-şi costumaţia care nu ducea pe nimeni de nas. Vitrinele magazinelor erau împodobite pentru Crăciun; Park Avenue avea pe mijloc şirul de brazi.

Ajunse la Clădirea Seagram la unsprezece fără un sfert şi, pentru că încă era devreme şi Hutch, fireşte, nu se zărea nicăieri, se aşeză pe zidul scund ce mărginea curtea clădirii spre stradă; soarele îi scălda toată faţa, iar ea stătea şi asculta încântată bocănitul grăbit de tocuri şi frânturile de conversaţie, maşinile şi camionetele, şi bâzâitul elicopterelor pe deasupra capetelor. Rochia pe care o purta pe sub haină

era strânsă peste pântecele ei; poate că, după-masă, ar trebui să intre la Bloomingdale's şi să se uite la rochiile pentru femei însărcinate. Era bucuroasă că Hutch o făcuse să iasă din casă (dar oare despre ce voia să-i vorbească?); durerea, chiar dacă era permanentă, nu era o scuză ca să se închidă în casă aşa cum se închisese până acum. De acum încolo se va lupta cu durerea asta, se va lupta cu ajutorul soarelui şi al aerului, şi al activităţii, nu se va mai lăsa pradă ei în atmosfera depresivă de acasă şi copleşită de dădăcelile bine intenţionate ale lui Minnie, Guy şi Roman. Durere, piei! îşi spuse în gând: Nu te mai vreau! Dar durerea nu se lăsa dusă.

La unsprezece fără cinci se duse şi se instală în apropierea uşilor mari de sticlă ale clădirii, mai pe margine, ca să nu încurce circulaţia intensă din dreptul lor. Probabil că Hutch va ieşi de acolo, îşi zise, o fi avut o întâlnire matinală înăuntru; altfel de ce ar fi ales acest punct de întâlnire în locul unuia mai apropiat de casa lor? Scrută feţele care ieşeau, la un moment dat îl zări, dar descoperi că se înşelase, apoi văzu un individ cu care se întâlnise de câteva ori înainte de a-l cunoaşte pe Guy şi iar făcu o confuzie. Se uita, ridicându-se din când în când pe vârfuri; nu era îngrijorată, căci ştia că, dacă ea nu îl zărea pe Hutch, o va zări el pe ea.

La unsprezece şi cinci el nu apăruse încă, nici după alte cinci minute. La şi un sfert, intră în clădire ca să se uite la lista locatarilor, doar, doar o găsi vreun nume pe care-l menţionase el cândva şi la care ar fi putut eventual întreba despre soarta lui. Dar lista se dovedi a fi mult prea vastă şi cu prea multe nume ca să-i poată fi de folos; îşi plimbă rapid ochii peste coloanele lungi de nume, dar nu zări nici unul cunoscut, aşa că ieşi din nou afară.

Se înapoie la locul ei de pe zidul scund, de data asta urmărind faţada clădirii, şi doar din când în când

aruncându-şi ochii spre treptele lungi care duceau până la intrare. Bărbaţi şi femei se întâlneau cu alţi bărbaţi şi alte femei, dar nicăieri nu se ivea nici un semn de la Hutch care întârzia rareori la întâlniri sau chiar niciodată.

La unsprezece şi patruzeci de minute, Rosemary intră inapoi în clădire şi, îndrumată de către omul de ordine, ajunse jos la subsol – acolo, la capătul unui coridor mărginit de birouri, se găsea un hol foarte plăcut, cu scaune moderne, negre, o pictură murală abstractă şi o cabină telefonică, singura, de oţel inoxidabil. Înăuntru se găsea o negresă, care însă isprăvi repede şi ieşi cu un zâmbet prietenos pe buze. Rosemary se strecură înăuntru şi formă numărul de acasă. După cinci apeluri, răspunse centrala; nu era nici un mesaj pentru Rosemary, singurul mesaj – pentru Guy – era de la unul Rudy Horn, în nici un caz de la domnul Hutchins. Mai avea o fisă, pe care o folosi ca să telefoneze la Hutch acasă, socotind că centralista lui trebuia să ştie pe unde umbla sau dacă era vreun mesaj lăsat pentru ea. De la primul apel răspunse un glas de femeie, îngrijorat.

— Da?

— Casa Edward Hutchins? întrebă Rosemary.

— Da. Cine e, vă rog?

Glasul părea al unei femei între două vârste – în jur de patruzeci de ani.

— Mă numesc Rosemary Woodhouse. Aveam o întâlnire la ora unsprezece cu domnul Hutchins şi încă nu a apărut. Aveţi vreo idee dacă mai vine sau nu?

Câteva momente de tăcere, apoi alte câteva.

— Alo? chemă Rosemary.

— Hutch mi-a vorbit despre tine, Rosemary, spuse femeia. Mă numesc Grace Cardiff. Sunt o prietenă de-a lui. S-a îmbolnăvit astă-noapte sau mai precis, azi-dimineaţâ.

Rosemary simţi cum i se opreşte inima în piept.

— Îmbolnăvit?

— Da. Este în comă profundă la ora de față. Doctorii n-au putut încă afla care este pricina. Se află la spitalul St. Vincent.

— Vai, este îngrozitor, îngăimă Rosemary. Doar am vorbit cu el aseară, pe la zece şi jumătate şi după glas totul părea să fie bine.

— Iar eu am vorbit puțin mai târziu şi nici mie nu mi s-a părut să fie ceva rău. Şi azi-dimineață a venit femeia de serviciu, care-i curăță în casă, şi l-a găsit leşinat pe covor în dormitor.

— Şi nu se ştie de la ce?

— Încă nu. De fapt, de-abia au trecut câteva ore, sunt sigură că se vor lămuri curând. Şi după aceea îl vor putea trata. Deocamdată nu reacționează la nici un stimul.

— Ce îngrozitor, suspină Rosemary. Dar n-a mai avut niciodată asemenea stări?

— Niciodată, spuse Grace Cardiff. Eu mă întorc acum la spital şi poate-mi dai un număr de telefon la care să te pot suna şi să-ți spun dacă a intervenit vreo schimbare.

— Da, mulțumesc.

Şi Rosemary îi dădu numărul de telefon de acasă, şi o întrebă dacă nu putea ajuta cu ceva.

— Nu cred. Le-am sunat pe fetele lui şi cam asta este tot ce cred că trebuia făcut, cel puțin până-şi vine în simțiri. Dacă se mai iveşte ceva, te voi anunța.

Rosemary ieşi din blocul Seagram, traversă curtea, coborî treptele, o luă spre nord, spre întretăierea cu Fifty-third Street Traversă Park Avenue şi porni încet spre Madison, tot întrebându-se în sinea ei dacă Hutch va trăi sau va muri, iar dacă va muri – dacă ea (cât egoism!) va mai găsi pe cineva pe care să poată conta atât de total şi de necondiționat. Gândul i se opri şi la Grace Cardiff, a cărei voce sugera o femeie cu părul argintiu şi atrăgătoare; oare

ea şi Hutch aveau o relaţie din aceea calmă, de-a doua tinereţe? Spera să fie aşa. Poate că această trecere pe lângă moarte – căci asta va fi, doar o trecere pe lângă moarte, nu moartea însăşi, nu putea să fie moartea însăşi – poate că această trecere îi va îndemna pe amândoi să se căsătorească şi în cele din urmă se va dovedi că a fost, în realitate, o binecuvântare. Poate. Poate.

Traversă Madison şi, undeva între Madison şi Fifth, se trezi că se uită într-o vitrină; în lumina reflectorului era expusă o iesle mică în jurul căreia, modelate din porţelan fin, se aflau Maria şi Pruncul, şi Iosif, Magii şi păstori, şi animalele din staul. Zâmbi la vederea acelei scene pline de atâta gingăşie, grea de înţelesuri şi emoţii care supravieţuiseră agnosticismului din sufletul ei; şi apoi văzu în geamul vitrinei, precum un văl ridicat în faţa Naşterii Domnului, propria ei reflecţie zâmbitoare, cu obrajii scheletici şi ochii încercănaţi cu negru, care-i alarmaseră atât pe Hutch ieri şi acum o inspăimântau şi pe ea.

— Ei poftim, asta este ceea ce numesc eu lungul braţ al coincidenţei! exclamă Minnie şi se apropie zâmbitoare spre ea; era îmbrăcată într-o haină din imitaţie de piele, albă, cu pălărie roşie şi ochelari atârnaţi de lanţ în jurul gâtului. Îmi spuneam, „Cât e Rosemary plecată, pot să ies şi eu în oraş şi să fac ultimele cumpărături de Crăciun”. Şi poftim, iată-te şi iată-mă-s! Parc-am fi ca oamenii care merg în aceleaşi locuri şi fac aceleaşi lucruri. Dar ce s-a întâmplat? Arăţi atât de tristă şi de abătută!

— Am auzit nişte veşti proaste, spuse Rosemary. Un prieten de-al meu este foarte grav bolnav. E în spital.

— Ei, nu mai spune. Cine?

— Se numeşte Edward Hutchins.

— Cel cu care a făcut Roman cunoştinţă ieri? Păi, da' mi-a vorbit o ora-ntreagă despre cât de inteligent şi de drăguţ om este! Ce păcat, zău! Dar ce-l supără?

Rosemary îi spuse ce ştia.

— Măiculiță, făcu Minnie, sper să nu pățească aşa cum a pățit săraca Lily Gardenia! Şi doctorii habar nu au de ce se-ntâmplă? Măcar recunosc, tot e ceva; de obicei nu ştiu cum s-ascundă ceea ce nu ştiu şi atunci se înecă în formule latineşti de neînțeles. Dacă s-ar folosi banii cheltuiți cu trimiterea astronauților pe acolo, pe sus, pe unde-i trimit, pe cercetări medicale aici pe pământ, am duce-o cu toții ceva mai bine, asta e părerea mea. Te simți bine, Rosemary?

— Mă doare ceva mai tare.

— Sărăcuța de tine. Ştii ce cred? Cred c-ar trebui să mergem acasă acum, ce spui?

— Nu, nu, trebuie să-ți termini târguielile de Crăciun.

— Ei, la naiba, spuse Minnie, mai am două săptămâni întregi pentru treaba asta. Astupă-ți urechile.

Îşi ridică mâna la gură şi, suflând intr-un fluier mic fixat la o brățară, scoase un sunet asurzitor şi ascuțit. Un taxi viră brusc şi se opri în fața lor.

— Ei, ce zici de asemenea serviciu? întrebă cu mândrie. Şi-ncă ce maşină mare şi frumos colorată!

La scurtă vreme după aceea, Rosemary se afla din nou în apartamentul ei. Îşi bea licoarea acră şi rece din paharul în dungi albastre-şi-verzi, în timp ce Minnie o privea aprobator.

Capitolul 14

Carnea o mânca în mod obişnuit în sânge; acum însă o prefera aproape crudă – prăjită numai atât cât să-i topească răceala frigiderului şi să-i închidă înăuntru sucurile.

Săptămânile dinainte de Sărbători şi toată perioada Sărbătorilor au fost îngrozitoare. Durerea devenise mai

puternică, atât de mistuitoare, încât Rosemary se închise în ea însăşi – îngropând în adâncul fiinţei ei până şi amintirea vremurilor când se simţea bine – astfel încât a renunţat să mai reacţioneze în vreun fel, a renunţat să mai pomenească de durere în faţa doctorului Sapirstein, o lăsa la o parte până şi în gândurile ei. Până acum, durerea fusese în interiorul ei; de acum, ea însăşi era în interiorul durerii: durerea era vremea din jurul ei, era timpul, era lumea întreagă. Toropită şi vlăguită, a început să doarmă mai mult şi să mănânce mai mult – mai multă carne aproape crudă.

Făcea tot ceea ce trebuia făcut: gătea, deretica, a trimis chiar şi felicitări de Crăciun familiei – n-avea nici un chef să dea telefoane – şi a pus bani în plicuri pentru liftieri, portari, paznici şi pentru domnul Miklas. Răsfoia revistele şi ziarele şi încerca să fie cât de cât interesată de studenţii care dădeau foc ordinelor de recrutare şi de pericolul declanşării unei greve generale în oraş, dar nu reuşea: toate acestea erau ştiri dintr-o lume imaginară: nimic altceva nu mai era real în afara universului ei de durere. Guy a cumpărat cadourile de Crăciun pentru Minnie şi Roman; pentru ei înşişi, s-au înţeles să nu-şi cumpere nimic. Minnie şi Roman le-au dăruit suporturi de pahare.

De câteva ori s-au dus să vadă filme la cinematografele din apropiere, dar cea mai mare parte a serilor şi le petreceau în casă sau se duceau după colţ, la Minnie şi Roman, unde au mai cunoscut câteva cupluri pe nume Fountain şi Gilmore, şi Wees, o femeie pe nume doamna Sabatini, care venea de fiecare dată cu pisica, şi doctorul Shand, dentistul pensionar care făcuse lanţul de la talismanul cu tannis. Toţi erau oameni în vârstă, care se purtau cu Rosemary cu bunătate şi grijă, dându-şi seama, aşa se părea, că nu se simţea prea bine. Laura-Louise era şi ea acolo, şi uneori doctorul Sapirstein venea şi el. Roman era o gazdă plină de energie, umplea paharele şi lansa tot

felul de subiecte inedite de conversație. De Anul Nou a propus un toast – „Pentru 1966, Anul Unu” – care a uimit-o pe Rosemary, deşi toți ceilalți păreau să înțeleagă aceste cuvinte şi să fie de acord cu ele. Ea, în schimb, simțea că-i scapă un anumit cod literar sau politic, poate – nu că i-ar fi păsat prea mult de asta. De obicei, ei doi plecau primii şi Guy se îngrijea de ea până o vedea culcată în pat, apoi se întorcea. El era favoritul femeilor care i se învârteau toate în jur şi râdeau în hohote la glumele lui.

Starea lui Hutch nu s-a schimbat – aceeaşi comă profundă şi derutantă. Grace Cardiff suna în fiecare săptămână. „Nici o schimbare”, zicea, „încă nu ştie nimeni nimic. S-ar putea trezi mâine dimineață sau starea s-ar putea înrăutăți şi el să nu se mai trezească niciodată”.

De două ori s-a dus şi Rosemary la spital, la St. Vincent, ca să stea lângă patul lui Hutch şi să privească neputincioasă la ochii închişi, la respirația abia ghicită. A doua oară, la începutul lui ianuarie, a dat acolo peste una din fiicele lui, Doris, care şedea lângă fereastră şi croşeta. Rosemary o cunoscuse cu un an în urmă, la Hutch acasă; era o femeie scundă, plăcută la fire, trecută de treizeci de ani, căsătorită cu un psihanalist de origine suedeză. Din nefericire, arăta ca un Hutch cu perucă.

Doris nu o recunoscu pe Rosemary şi, când Rosemary îi spuse cum o cheamă şi cine este, Doris îi ceru scuze destul de încurcată.

— Nu te scuza, o rugă Rosemary, zâmbind. Ştiu, arăt îngrozitor.

— Nu, nu te-ai schimbat deloc, încercă Doris să o dreagă. Eu sunt de vină că uit chipurile oamenilor. Îi uit şi pe propriii mei copii cum arată, crede-mă.

Femeia puse deoparte lucrul de mână, iar Rosemary trase un scaun lângă ea şi se aşeză. Discutară despre starea

lui Hutch şi o urmăriră pe soră care veni să schimbe flaconul cu perfuzie.

— Avem un obstetrician comun, spuse Rosemary după ce sora ieşi din salon. Astfel că discuţia se orienta spre sarcina lui Rosemary şi priceperea, şi ştiinţa desăvârşite ale doctorului Sapirstein. Pe Doris o surprinse faptul că Rosemary se ducea la el în fiecare săptămână.

— Pe mine mă consulta o singură dată pe lună, spuse. Până spre sfârşit, adică. Apoi tot la două săptămâni şi abia după asta în fiecare săptămână, dar numai în ultima lună. Şi cred că aşa este normal.

Rosemary nu ştia ce să spună şi pe chipul lui Doris se aşternu din nou o expresie abătută.

— Dar probabil, zise ea, fiecare sarcină îşi are propriile sale legi, şi zâmbi sperând astfel să îndrepte lipsa de tact de care dăduse dovadă.

— Aşa mi-a spus şi el, şi Rosemary îşi plecă privirile.

În acea seară îi spuse lui Guy că pe Doris doctorul Sapirstein o consultase numai o dată pe lună.

— Ceva nu este în regulă cu mine. Şi el a ştiut asta încă de la început.

— Nu fi caraghioasă. Ţi-ar fi spus. Şi, chiar dacă nu ţi-ar fi spus ţie, mi-ar fi spus mie.

— Şi ţi-a zis? Ţie ţi-a zis ceva?

— Absolut nimic, Ro. Jur pe Dumnezeu.

— Atunci de ce trebuie să merg în fiecare săptămână?

— Poate că aşa procedează el acum. Sau poate că se ocupă de tine mai cu atenţie, pentru că eşti prietena lui Minnie şi a lui Roman.

— Nu.

— Ei, atunci eu nu ştiu; întreabă-l pe el. Poate că-i place mai mult să te consulte pe tine decât pe ea.

Două zile mai târziu îl întrebă pe doctorul Sapirstein.

— Rosemary, Rosemary, o mustră acesta; ce ți-am spus eu despre taclalele cu prietenele? Nu ți-am spus că fiecare sarcină este diferită?

— Dar, dar...

— Deci şi consultația trebuie să fie diferită. Doris Allert a mai avut două sarcini înainte să vină la mine şi nu au fost nici un fel de complicații înainte. Deci nu a avut nevoie de o atenție deosebită pe care o necesită orice primă sarcină.

— Şi întotdeauna le consulți săptămânal pe femeile aflate la prima sarcină?

— Încerc, uneori nu pot. Cu tine nu este nimic rău, Rosemary. Durerea va înceta foarte curând.

— De-o vreme mănânc carnea crudă. Numai puțin încălzită.

— Altceva ieşit din comun?

— Nu, spuse şocată; chiar nu era de ajuns atât?

— Mănâncă orice-ți pofteşte inima. Ți-am spus că or să te apuce pofte ciudate. Am cunoscut femei care pofteau să mănânce hârtie. Şi nu te mai îngrijora. Nu obişnuiesc să ascund față de pacientele mele problemele pe care le au; mi-ar complica prea mult existența. Priceput?

Ea dădu din cap.-

— Salută-i pe Minnie şi pe Roman din partea mea. Şi pe Guy.

Începu să citească al doilea volum din Declinul şi Căderea şi se apucă să-i tricoteze lui Guy un fular roşu-cu-portocaliu pe care să-l poarte la repetiții. Greva transporturilor a venit şi a trecut aproape fără ca ea să o simtă, deoarece stăteau mai mult în casă. Târziu, după-masa, şedeau la fereastră şi se uitau la mulțimile care se mişcau încet jos, pe stradă.

— Umblați, țărani ce sunteți, murmura Guy. Umblați! Spre case, spre case, şi grăbiți-vă să ajungeți!

La câtva timp după ce i-a spus doctorului Sapirstein despre carnea aproape crudă pe care o mânca, se trezi într-o bună zi că rodea o inimă de pui, crudă, şi din care picura sângele – în bucătărie la patru şi jumătate dimineaţa. Ochiul îi fu atras de o mişcare reflectată în suprafaţa lucioasă a aparatului de prăjit pâine şi se descoperi pe sine şi mâna în care ţinea bucata de inimă pe care încă nu o mâncase şi din care sângele se scurgea roşu pe degete. După o clipă se duse şi aruncă inima la gunoi, dădu drumul la apă şi îşi clăti mâna. Şi, în timp ce apa încă mai curgea, se aplecă peste marginea chiuvetei şi vomită.

Când termină, bău un pahar cu apă, îşi spălă faţa şi mâinile şi curăţă cu spray interiorul chiuvetei. Închise apa, se şterse şi rămase o vreme pe gânduri; apoi luă o foaie de hârtie, un creion, se aşeză la masă şi începu să scrie.

Câteva minute inainte de ora şapte Guy intră în bucătărie îmbrăcat în pijama. O găsi cu cartea de bucate deschisă pe masă în faţa ei, copiind o reţetă.

— Ce dracu' faci aici?

Rosemary ridică privirile spre el.

— Alcătuiesc meniul, răspunse. Pentru o petrecere. Dăm o petrecere pe douăzeci şi unu ianuarie. De sâmbătă într-o săptămână.

Căută printre foile de hârtie de pe masă şi culese una.

— Îi invităm pe Elise Dunstan cu bărbatul, citi ea, pe Joan cu cineva, Jimmy şi Tiger, Allan cu cineva, Lou şi Claudia, cei doi Chen, familia Wandell, Dee Bertillon cu cineva, doar dacă nu ai ceva împotriva lui, apoi Mike şi Pedro, Bob şi Thea Goodman, familia Kapp – şi arătă în direcţia apartamentului unde locuiau cei doi – şi Doris şi Alex Allert, dacă vor veni. Adică fata lui Hutch.

— Ştiu.

Puse hârtia jos.

— Minnie şi Roman nu sunt invitaţi, spuse. Nici Laura-Louise. Nici Fountain, Gilmore, Wees. Nici doctorul Sapirstein. Aceasta va fi o petrecere foarte specială. Trebuie să ai sub şaizeci de ani ca să ai voie să participi.

— Uau, făcu Guy. N-aş crede că am să mă descurc.

— Ba ai să te descurci, îl asigură Rosemary. Tu ai să te ocupi de bar.

— Măi să fie. Chiar crezi că e o idee bună?

— Cred că este cea mai bună idee pe care am avut-o în ultimele luni.

— Nu crezi că ar trebui mai întâi să-l întrebi pe doctorul Sapirstein?

— De ce? Nu fac altceva decât să dau o petrecere; nu am de gând să traversez înot Canalul Mânecii sau să urc muntele Annapurna.

Guy se duse la chiuvetă şi dădu drumul la apă. Puse un pahar sub jet.

— Eu am să fiu deja în repetiţii, ştii doar. Începem pe şaptesprezece.

— Dar tu nu ai de făcut nimic. Numai să vii acasă şi să fii fermecător.

— Şi să servesc la bar.

Guy închise robinetul, duse paharul la buze şi bău.

— O să angajăm un barman, spuse Rosemary. Cel pe care l-au avut şi Joan şi Dick. Şi când ai să vrei să te culci, am să-i dau pe toţi afară.

Guy se întoarse şi se uită la ea.

— Vreau să-i văd, spuse ea categoric. Nu pe Minnie şi Roman. M-am săturat de Minnie şi Roman.

El îşi întoarse privirile de la ea, apoi le cobori spre podea şi iar le ridică spre ea.

— Şi cu durerea? întrebă el.

— Nu ţi-am spus? zâmbi ea ironic. O să treacă într-o zi sau două. Aşa mi-a spus doctorul Sapirstein.

Toată lumea putea să vină, în afară de familia Allert, din cauza stării lui Hutch, şi familia Chen, care pleca la Londra ca să facă nişte fotografii lui Charlie Chaplin. Barmanul nu era liber, dar ştia el pe altcineva care putea să vină. Rosemary duse la curățătorie o rochie de gazdă, largă, din catifea maro, îşi fixă oră la coafor şi comandă vinul şi lichiorul, şi cuburile de gheață, şi toate ingredientele pentru o salată de fructe mare, o rețetă chiliană numită chupe.

Joia dinaintea petrecerii, ca de obicei dimineața, Minnie veni cu băutura în timp ce Rosemary alegea crabi şi cozi de homari.

— Interesant ce faci tu aici, spuse Minnie, aruncând o privire spre bucătărie. Ce-i asta?

Rosemary îi spuse stând în pragul uşii cu paharul în mână.

— Le pun la congelator şi le gătesc apoi sâmbătă seara. Avem câțiva musafiri.

— Aha, te simți destul de bine ca să te distrezi? întrebă Minnie.

— Da, mă simt. Sunt nişte prieteni de-ai noştri pe care nu i-am văzut de multă vreme. Nici măcar nu ştiu că sunt însărcinată.

— Voi fi foarte bucuroasă să te ajut, dacă vrei, se oferi Minnie. La spălatul vaselor, de pildă.

— Mulțumesc, eşti foarte drăguță, dar zău că mă pot descurca şi singură. O să fie hrană rece, aşa că multe nu-s de făcut.

— Aş putea să te ajut cu garderoba.

— Nu, crede-mă, Minnie, oricum faci destul pentru mine şi aşa, zău.

— Mă rog, se resemnă Minnie, dacă te răzgândeşti, anunță-mă. Acum bea-ți băutura.,

Rosemary se uită la paharul pe care-l ținea în mână.

— Nu prea am chef acum, spuse şi ridică privirile. Nu chiar în clipa asta. O s-o beau puțin mai încolo şi-ți aduc paharul.

— Nu-i bine s-o laşi să stea.

— N-o las mult, nici o grijă. Du-te acum. Îți aduc paharul mai încolo.

— Aştept să-l bei. ca să te scutesc de un drum.

— Nici pomeneală, Minnie, mă enervez foarte tare atunci când se uită cineva la mine în timp ce gătesc. Ies oricum mai târziu, aşa că, vreau nu vreau, tot pe la voi prin față trec.

— Ieşi?

— Mă duc la cumpărături. Hai, fugi. Eşti mult prea drăguță cu mine, zău aşa.

Minnie bătu în retragere.

— Nu aştepta prea mult cu băutura, o avertiză ea. Îşi pierd vitaminele efectul.

Rosemary închise uşa. Reveni în bucătărie şi preț de o clipă rămase nemişcată cu paharul în mână, apoi se duse la chiuvetă şi turnă lichidul într-o spirală verde pal exact în canalul de scurgere.

Isprăvi chupe fredonând un cântec şi simțindu-se foarte mulțumită de sine. Când termină de aranjat şi de acoperit castronul, îl puse în freezer, apoi îşi pregăti o băutură din lapte, smântână, un ou, zahăr şi sirop de cireşe. Le amestecă bine într-un vas acoperit şi apoi îşi turnă un pahar, o licoare roşiatică şi îmbietoare.

— Țin-te bine, David-sau-Amanda, spuse ducând paharul la buze şi sorbind încântată.

Capitolul 15

La nouă şi jumătate, părea că nimeni nu avea să vină. Guy puse încă o bucată de cărbune pe foc, scormoni jăraticul cu vătraiul, apoi se scutură pe mâini şi se şterse cu o batistă; Rosemary veni dinspre bucătărie şi rămase nemişcată în mijlocul camerei, cu durerea ei şi cu părul bine aranjat şi îmbrăcată în catifeaua maro; iar barmanul, instalat lângă uşa dinspre dormitor, îşi făcea de lucru cu feliile de lămâie şi şervețelele, cu paharele şi sticlele. Era un italian pe nume Renato, cu aerul unui tânăr prosper care lăsa impresia că se ocupa de baruri numai în timpul liber şi că avea de gând să plece dacă se plictisea mai mult decât se plictisea deja.

Apoi veniră cei doi Wendel – Ted şi Carole – şi, după un minut, Elise Dunstan cu soțul ei Hugh, care şchiopăta. Şi mai apoi Allan Stone, agentul lui Guy, impreună cu un manechin – o negresă pe nume Rain Morgan – şi Jimmy cu Tiger, şi Lou şi Claudia Comfort cu fratele Claudiei, Scott.

Guy punea hainele pe pat, în dormitor; Renato pregătea băuturile, cu mişcări rapide şi un aer ceva mai puțin plictisit. Rosemary arăta în dreapta şi în stânga şi rostea numee: „Jimmy, Tiger, Rain, Allan, Elise, Hugh, Carole, Ted – Claudia şi Lou, şi Scott."

Bob şi Thea Goodman aduseră încă un cuplu cu ei, pe Peggy şi Stan Keeles.

— Bineînțeles că nu-i nici o problemă, îi asigură Rosemary, nu fiți caraghioşi, cu cât mai mulți, cu atât mai vesel! Soții Kapp veniră fără paltoane.

— Ce călătorie! exclamă domnul Kapp („Bernard", îl prezentă Rosemary). Un autobuz, trei trenuri şi un feribot! Am plecat de acasă acum cinci ore!

— Pot să arunc o privire în jur? întrebă Claudia. Dacă şi restul este la fel de frumos ca aici, mă spânzur.

Mike şi Pedro veniră cu braţele pline de flori, trandafiri mari şi roşii. Pedro îşi apropie obrazul de-al lui Rosemary şi îi susură la ureche:

— Spune-i să-ţi dea de mâncare, iubito; arăţi ca o scoabă.

— Phyllis, Bernard, Peggy, Stan, Thea, Bob, Lou, Scott, Carole... continuă Rosemary cu prezentările.

Duse trandafirii la bucătărie. Elise veni după ea cu un pahar în mână şi o ţigară falsă cu care-şi înşela pofta de fumat.

— Ce norocoasă eşti, zise, este cel mai grozav apartament pe care l-am văzut vreodată. Uite şi la bucătăria asta! Dar tu te simţi bine, Rosie? Pari cam obosită.

— Mulţumesc pentru aluzie, spuse Rosemary. Deocamdată nu mă simt bine, dar o să mă simt. Sunt însărcinată.

— Ei, pe naiba! Ce grozavi Pe când?

— Pe douăzeci şi opt iunie. Vineri intru în luna a cincea.

— Ce grozav! repetă Elise. Cum îţi place doctorul Hill? Nu ţi se pare cel mai fermecător bărbat din Vest?

— Ba da, însă eu nu la el mă duc, răspunse Rosemary.

— Nu se poate!

— Am pe unul care se numeşte doctorul Sapirstein, unul mai în vârstă.

— Dar de ce? Nu poate fi mai bun decât Hill!

— E destul de cunoscut şi e prieten cu nişte prieteni de-ai noştri, explică Rosemary. Guy îşi vârî capul pe uşă.

— Felicitări, Tăticule, spuse Elise.

— Mulţumesc. Io n-am mare merit. Vrei să duc castronul, Ro?

— Da, te rog. Ia uită-te la trandafirii ăştia! Mike şi Pedro mi i-au adus.

Guy luă un platou cu uscăţele şi un castron plin cu un sos roşu pal.

— Vrei să-l iei pe celălalt? o rugă el pe Elise.

— Da' cum să nu, – şi îl luă pe al doilea, şi ieşi după el.

— Vin şi eu într-o clipă, strigă Rosemary.

Dee Bertillon veni cu Portia Haynes, o actriţă, iar Joan telefonă ca să spună că ea şi prietenul ei au rămas prinşi la o altă petrecere şi mai întârzie vreo jumătate de oră.

— Afurisită de secretoasă ce eşti! strigă Tiger şi o prinse pe Rosemary de braţ şi o sărută.

— Cine-i însărcinată pe aici? strigă altcineva şi atunci un glas spuse:

— Rosemary este.

Pe marmura căminului puse una din vazele cu flori, „Felicitări", din partea lui Rain Morgan, „înţeleg că eşti însărcinată" – iar pe cealaltă o aşeză în dormitor, pe masa de toaletă. Când reveni în living, Renato o aştepta cu un whisky cu apă.

— Primele băuturi le pregătesc tari, explică el, ca să-i fac pe toţi fericiţi. Apoi le înmoi, ca să-i ţin în formă.

Mike îşi agita braţele peste capetele celorlaţi şi mişca buzele în semn de Felicitări. Ea schiţă un Mulţumesc şi zâmbi.

— Surorile Trench au locuit aici, spuse careva; iar Bernard Kapp adăugă:

— Şi Adrian Marcato şi Keith Kennedy.

— Şi Pearl Ames, spuse Phyllis Kapp.

— Surorile Trent? întrebă Jimmy.

— Trench, repetă Phyllis. Mâncau copii mici.

— Şi nu îi mâncau din ochi, spuse Pedro; ci îi mâncau de-a binelea.

Rosemary închise ochii şi îşi ţinu răsuflarea simţind cum se încrâncena în ea durerea. Poate că din cauza băuturii; o puse pe masă.

— Te simți bine? o întrebă Claudia.

— Da, bine, spuse şi zâmbi. Am avut o crampă, atât.

Guy stătea de vorbă cu Tiger şi Portia Haynes, şi Dee.

— Prea devreme să spun ceva acum, zicea el; abia repetăm de şase zile. E mult mai bine când se joacă pe scenă decât când se citeşte la masă.

— Oricum nu poate ieşi mai rău decât textul, spuse Tiger. Da' ia zi, ce s-a întâmplat cu tipul celălalt? E tot orb?

— Nu ştiu, spuse Guy.

— Donald Baumgart? întrebă Portia. Dar tu ştii cine este tipu', Tiger, e ăla cu care trăieşte Zoe Piper.

— Ei, na, el este? se miră Tiger. Băi, da' nu credeam că-i cineva cunoscut.

— Acuma scrie o piesă, spuse Portia. Grozavă. Cel puțin primele două scene sunt grozave. O mânie din aia arzătoare cum scria Osborne înainte să înceapă să se ia în serios.

— Tot orb e? întrebă Rosemary.

— Aa, da, spuse Porția. Dar ne-au dat speranțe. Săracu' trece prin iad, încercând să se adapteze. Dar uite că piesa asta grozavă de aici iese. El dictează şi Zoe scrie.

Sosi şi Joan. Partenerul ei avea peste cincizeci de ani. Joan o luă pe Rosemary de braț şi o trase deoparte, privind-o de-a dreptul speriată.

— Ce-ai pățit? o întrebă. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse Rosemary. Sunt însărcinată, atâta tot.

Era în bucătărie cu Tiger, amesteca salata, când veniră Joan şi Claudia şi închiseră uşa în urma lor.

— Cum ziceai că se numeşte medicul ăla al tău? o întrebă Elise.

— Sapirstein, răspunse Rosemary.

— Şi el este satisfăcut de starea ta? întrebă Joan. Rosemary dădu din cap.

— Claudia mi-a spus că ai avut o crampă mai adineaori.

— Am o durere, recunoscu ea. Dar o să-mi treacă repede, nu este anormală.

— Ce fel de durere? întrebă Tiger.

— O... o durere. O durere ascuțită, asta e tot. Din pricină că mi se lărgeşte pelvisul şi încheieturile îmi sunt puțin înțepenite.

— Rosie, spuse Elise, eu am avut asta – de două ori – dar niciodată n-au fost mai mult de câteva zile de dureri ca de ciclu, o durere prin toată zona.

— Ce să spun, nici tu nu semeni cu mine, nici eu nu semăn cu tine.

Zicând acestea, Rosemary prinse câteva frunze de salată între două linguri de lemn şi le lăsă din nou să cadă înapoi în castron.

— Fiecare sarcină este altfel, mai zise.

— Da' nici chiar aşa, nu se lăsă Joan. Arăți ca Miss Lagăr de Concentrare 1966. Eşti sigură că doctorul ăla ştie ce face?

Rosemary începu să plângă, mută şi învinsă, ținând mai departe lingurile de salată. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Ah, Dumnezeule, oftă Joan şi se uită la Tiger, cerându-i ajutor din priviri.

Tiger o prinse pe Rosemary de umăr.

— Şşşşt, ah, şşşşt, Rosemary, nu plânge. Gata, gata.

— E bine, spuse Elise. E cel mai bun lucru. Las-o. A fost încordată toată seara ca o ca-nu-ştiu-ce.

Rosemary plângea şi dungi negre se scurgeau pe obrajii ei la vale. Elise o aşează pe un scaun; Tiger îi luă lingurile din mâini şi împinse castronul în partea celalată a mesei.

Uşa dădu să se deschidă, însă Joan se repezi într-acolo şi se propti în ea, blocând-o. Era Guy.

— Hei, lăsați-mă să intru, strigă el.

— Regret, spuse Joan, numai fetele au voie.

— Lasă-mă să vorbesc cu Rosemary.

— Nu poate, e ocupată.

— Ascultă, am de spălat pahare.

— Foloseşte baia, îi sugeră ea.

Împinse cu umărul în uşă până auzi clanța pocnind, apoi se lăsă cu toată greutatea pe ea.

— La dracu', deschide, strigă el de afară.

Rosemary nu se oprea din plâns, stătea cu capul plecat, iar umerii îi tresăltau, mâinile zăceau nemişcate în poală. Îngenuncheată lângă ea, Elise îi şterse obrajii cu capătul unui prosop, Tiger îi mângâie părul şi încercă să-i potolească tremurul umerilor.

Lacrimile se mai potoliră.

— Doare atât de tare, suspină ea. Îşi ridică fața spre ele. Şi mi-e aşa de frică să nu cumva să moară copilul.

— Îți dă ceva pentru asta? întrebă Elise. Ți-a dat vreun medicament, ți-a recomandat vreun tratament?

— Nimic, nimic.

— Când au început? întrebă Tiger.

Rosemary suspină.

— Când a început durerea, Rosie? repetă Elise.

— Înainte de Thanksgiving. Noiembrie.

— În noiembrie? căscă Elise ochii mari.

— Ceee? exclamă şi Joan de la uşă.

— Ai dureri din noiembrie, şi el nu face nimic pentru tine?

— Spune că or să se oprească.

— A mai chemat vreun doctor care să te examineze? întrebă Joan. Rosemary clătină din cap.

— E un medic foarte bun, zise în timp ce Elise îi ştergea lacrimile de pe obraji. E un tip foarte cunoscut. A fost şi în Topul Personalităților.

— Ascultă, Rosemary, mie mi se pare mai degrabă un descreierat sadic, spuse Tiger.

Iar Elise:

— Durerile astea sunt un avertisment că ceva nu e în regulă, îmi pare rău că te înspăimânt, Rosemary, dar du-te să te vadă şi doctorul Hill. Mai du-te la cineva pe lângă...

— Pe lângă nebunul ăla, termină Tiger fraza.

— Nu poate fi întreg la minte dacă te lasă să suferi în halul ăsta, continuă Elise.

— Nu vreau să avortez, scânci Rosemary.

Dezlipindu-şi spatele de uşă, Joan se aplecă în faţă şi şopti:

— Nimeni nu-ţi spune să avortezi! Numai să te duci să mai ceri şi părerea altui doctor, asta e tot.

Rosemary luă prosopul de la Elise şi îl apăsă pe fiecare ochi în parte.

— Mi-a zis că aşa o să se intâmple, spuse uitându-se la urmele lăsate de rimel pe prosop. Că prietenele mele or să spună că sarcinile lor au fost normale şi a mea este anormală.

— Ce vrei să spui? nu se dumiri Tiger.

Rosemary se uită la ea.

— Mi-a zis să nu ascult la ce spun prietenele.

— Ştii ce, mai bine ascultai! Ce sfat aiuristic poate să-ţi dea şi doctorul ăsta?!

— Noi nu-ţi spunem altceva decât să te duci să mai vezi un doctor, repetă Elise. Nu cred că vreun doctor cu reputaţie ar putea să se opună la asemenea sfat, dacă vrea cu adevărat să-şi ajute pacientul şi să-i pună capăt frământărilor.

— Fă asta, o îmboldi Joan. Luni dimineaţă la prima oră.

— Aşa voi face, consimţi Rosemary.

— Promiţi? insistă Elise. Rosemary dădu din cap.

— Promit.

Le zâmbi lui Elise, Tiger şi Joan.

— Mă simt mult mai bine. Mulţumesc.

— Acum arăţi mult mai rău, spuse Tiger şi îşi deschise geanta. Fă-ţi ochii, aranjează-te puţin.

Şi aşează pe masă farduri de toate felurile şi mărimile, precum şi două tuburi lungi şi unul scurt.

— Uită-te cum mi-am pătat rochia, zise Rosemary.

— O cârpă umedă, şi Elise luă prosopul şi se duse cu el la chiuvetă.

— Pâinea cu usturoi, îşi aminti Rosemary.

— O bag în cuptor sau o scot? întrebă Joan.

— Pune-o înăuntru, zise şi arătă cu peria de rimel spre două bucăţi mari, învelite în folie de aluminiu şi puse pe frigider. Tiger se apucă să amestece salata, Elise să şteargă rochia lui Rosemary.

— Data următoare când îţi programezi să plângi, nu te mai îmbrăca în catifea, îi sugeră ea.

În clipa aceea intră Guy şi se uită la ele.

— Facem schimb de secrete ale frumuseţii, explică Tiger. Vrei şi tu?

— Te simţi bine? o întrebă el pe Rosemary.

— Da, bine, spuse ea şi zâmbi.

— S-a stropit niţel cu sos de salată, explică Elize.

— Crezi că personalul de la bucătărie ar putea primi ceva de băut? îl întrebă Joan.

Chupe a fost un adevărat succes, la fel şi salata („Lacrimile i-au dat gustul ăsta deosebit”, i-a şoptit Tiger.)

Renato era mulţumit de vin, deschidea sticlele cu gesturi de scamator şi-l servea solemn.

Scott, fratele Claudiei, stătea în camera de lucru, cu o farfurie pe genunchi.

— Se numeşte Altizer şi stă la... Atlanta, cred, povestea el. Şi spune că moartea lui Dumnezeu este un fapt istoric

petrecut chiar acum, în zilele noastre. Că Dumnezeu a murit în adevăratul înțeles al cuvântului.

Soții Kapp şi Rain Morgan, şi Bon Goodman şedeau şi-l ascultau şi mâncau.

De la una din ferestrele livingului se auzi glasul lui Jimmy.

— Hei, a început să ningă!

Stan Keeler începu să spună bancuri poloneze deşucheate şi Rosemary izbucnea la fiecare în hohote răsunătoare.

— Fii atentă cu băutura, susură Guy lângă urechea ei. Ea se răsuci spre el şi, arătându-i paharul, zise printre hohote:

— E numai bere de ghimbir.

Partenerul trecut de cincizeci de ani al lui Joan şedea pe podea lângă scaunul ei şi vorbea cu toată seriozitatea, mângâindu-i în acelaşi timp genunchii, gambele şi gleznele. Elise vorbea cu Pedros, el dădea din cap, fără să-i scape din ochi pe Allan şi Mike aflați în partea cealaltă a camerei. Claudia citea în palmă.

Nu prea mai aveau whisky, aveau în schimb alte băuturi. Rosemary servi cafeaua, goli scrumierele şi clăti paharele. Tiger şi Carole Wendell îi dădură o mână de ajutor.

Mai târziu, se aşează pe pervazul uneia din ferestrele boltite, împreună cu Hugh Dunstan, sorbind amândoi cafeaua şi uitându-se la fulgii de zăpadă uriaşi şi umezi care se revărsau pe jos, o adevărată armată infinită, şi din când în când unul rebel lovea un romb de geam, alunecând pe el şi topindu-se.

— În fiecare an, îmi jur că părăsesc oraşul ăsta, mărturisi Hugh Dunstan, să plec departe de fărădelegi şi vacarm, şi de tot ce mai înseamnă el. Şi în fiecare an ninge sau New Yorker ține un festival Bogart şi uite-mă aici.

Rosemary zâmbi, uitându-se mai departe la fulgii de zăpadă.

— Din pricina asta mi-am dorit acest apartament, zise ea, ca să pot şedea aici şi să mă pot uita cum ninge şi-n cămin să ardă focul.

Hugh o privi.

— Pun pariu că încă mai citeşti Dickens.

— Bineînțeles, recunoscu ea. Nimeni nu termină niciodată de citit Dickens.

Guy apăru lângă ea.

— Bob şi Thea pleacă, o informă el.

La ora două toată lumea plecase, rămăseseră singuri în living, cu paharele murdare şi şervețelele folosite şi peste tot scrumiere care se revărsau de pline ce erau („Nu uita”, îi şoptise Elise la plecare. Nu prea avea cum să uite.)

— Singurul lucru care ne mai rămâne de făcut este să ne mutăm, zise Guy.

— Guy.

— Da?

— Luni dimineață mă duc la doctorul Hill. El o privi în tăcere.

— Vreau să mă examineze. Doctorul Sapirstein ori minte, ori este... nu ştiu, nu e în toate mințile. Aşa cum am eu durerea asta este un semn că ceva nu merge ca lumea.

— Rosemary!

— Şi nu mai beau băutura lui Minnie. Vreau vitamine în pastile, aşa ca toată lumea. De trei zile nu o mai beau. I-am zis s-o lase aici şi am aruncat-o.

— Ce-ai...

— În schimb mi-am făcut eu altceva.

Guy îşi strânse la un loc toată uluiala şi mânia şi, arătând cu mâna peste umăr spre bucătărie, țipă:

— Asta-ți spuneau vrăjitoarele astea acolo? Asta ți-au băgat în cap? Să schimbi doctorul?

— Sunt prietenele mele, le apără ea, să nu le faci vrăjitoare.

— Ba sunt o adunătură de vrăjitoare cam sărace cu duhul, care ar trebui să-şi vadă dracului de treburile lor neghioabe.

— Nu mi-au zis decât atât, să mă mai consulte un medic.

— Ai cel mai bun medic din New York, Rosemary. Ştii ce este doctorul Hill? E un Gică Prostu', ăsta e doctoru' Hill al tău.

— M-am săturat să tot aud cât este de grozav doctorul Sapirstein, izbucni ea în plâns, când mă chinuie durerea asta încă din noiembrie şi el nu-mi face altceva decât să-mi repete că o să se oprească.

— Ba n-ai să schimbi doctorul, se răsti Guy. O să trebuiască să-l plătim şi pe Hill pe deasupra. Nici să nu mai aud aşa ceva.

— Nu vreau să schimb; nu vreau decât să mă consulte şi doctorul Hill, să-mi spună şi el ce crede.

— N-am să te las. Nu... e corect faţă de Sapirstein.

— Nu e corect... Ce tot vorbeşti acolo? Da' faţă de mine e corect?

— Vrei şi o altă opinie? Perfect. Spune-i lui Sapirstein; lasă-l pe el să decidă cine va fi celălalt doctor. Măcar atâta respect să ai faţă de o somitate în acest domeniu.

— Eu îl vreau pe doctorul Hill. Dacă nu plăteşti tu, plătesc eu...

Tăcu brusc şi rămase nemişcată, ca paralizată, aproape că nici nu mai respira. O lacrimă se prelinse pe linia curbă a obrazului spre colţul gurii.

— Ro?

Durerea se oprise. Dispăruse. Ca un claxon de maşină blocat multă vreme şi deodată deblocat. Ca orice lucru care se opreşte şi dispare odată pentru totdeauna şi nu se va mai

întoarce niciodată, slavă Domnului. Dusă, gata, isprăvită şi, oh, cât de bine se putea simți acum, după ce-şi recăpătase respirația!

— Ro?

Îngrijorat, Guy făcu un pas spre ea.

— S-a oprit. Durerea.

— S-a oprit? nu-i veni lui Guy să creadă.

— Exact în această clipă. Reuşi să-i zâmbească. S-a oprit, pur şi simplu.

Rosemary închise ochii şi trase adânc aer în piept, şi mai adânc, şi încă o dată, atât de adânc cum n-a mai putut ea respira de secole şi milenii. Dinainte de Thanksgiving.

Când deschise ochii, îl surprinse pe Guy uitându-se la ea la fel de îngrijorat.

— Ce ai pus în băutura pe care ți-ai făcut-o? intrebă.

Simți cum i se opreşte inima în loc. A omorât pruncul. Cu vişinata. Sau cu oul care nu era proaspăt. Sau cu amândouă la un loc. Pruncul a murit, durerea s-a oprit. Durerea era însuşi pruncul şi ea l-a omorât cu aroganța ei.

— Un ou, şopti ea. Lapte, frişca. Zahăr. Clipi, îşi şterse obrazul, se uită la el. Vişinată, mai zise, încercând să nu-i sugereze că ar fi putut fi ceva toxic.

— Câtă vişinată?

Ceva mişcă în ea.

— Multă?

Din nou, acolo unde până în acea clipă nimic nu mişcase vreodată. O apăsare mică, o pulsație. Chicoti.

— Rosemary, pentru numele lui Dumnezeu, cât?

— E viu, spuse şi chicoti din nou. Mişcă. E viu, nu e mort. Mişcă.

Se uită în jos la pântecul ei de catifea maronie, îşi puse mâinile pe el şi apăsă uşor. Acum se mişcă două... două mâini sau două picioare; unul aici, unul acolo.

Întinse mâna spre Guy, fără să se mai uite la el; pocni din degete, semn că îi voia mâna. El se apropie şi i-o dădu. Ea i-o puse pe pântec, într-o parte, şi o ţinu acolo. Mişcarea nu se lăsă aşteptată.

— Simţi? îl întrebă privindu-l. Uite, iar! Simţi?

El îşi retrase repede mâna şi păli.

— Da, da. Simt.

— Nu ai de ce te teme, râse ea. N-o să te muşte.

— E minunat.

— Nu-i aşa că este? îşi puse iar palmele pe pântec şi se uită la el. E viu. Izbeşte. E acolo înăuntru.

— Să adun din mizerie, spuse Guy şi se aplecă să ia o scrumieră. Şi un pahar, şi încă un pahar.

— E în regulă, David-sau-Amanda, vorbi Rosemary, ţi-ai anunţat prezenţa, acum fii bun şi potoleşte-te şi mămica o să ajute la dereticat. Râse. Dumnezeule, e atât de activ! Asta înseamnă că e băiat, nu-i aşa? Bun, în regulă, uşurel, numai uşurel. Mai ai încă cinci luni, aşa că fă economie de energie. Râse: Vorbeşte-i Guy; îi eşti tată. Spune-i să nu fie atât de nerăbdător.

Şi râdea, râdea şi plângea în acelaşi timp cu amândouă mâinile strânse pe pântec.

Capitolul 16

Pe cât de rău fusese înainte, pe atât de bine era acum. Odată cu încetarea durerilor s-a întors şi somnul, somn lung de zece ore, neîntrerupt de vise; şi laolaltă cu somnul s-a întors şi foamea, pofta de carne gătită, nu crudă, de ouă, legume, brânză şi fructe şi lapte. În câteva zile doar, faţa ca de cadavru a lui Rosemary şi-a pierdut ascuţimile şi s-a acoperit iarăşi cu carne; în câteva săptămâni doar,

Rosemary arăta ca orice altă femeie însărcinată; luminoasă, cu o mină sănătoasă, mândră, mai drăguță ca oricând.

Când primea băutura lui Minnie, o bea fără să piardă o clipă, şi o bea până la ultimul strop rece, căutând să alunge astfel amintirea sentimentului de vinovăție (Am-ucis-copilul).

Alături de băutură apărea acum şi o prăjitură, cu o umplutură albă, dulce şi cremoasă, un fel de marțipan; şi pe aceasta o mânca fără să stea pe gânduri, atât din pricină că-i plăcea foarte mult gustul ca de bomboană, cât şi pentru că era foarte hotărâtă să devină cea mai conştiincioasă viitoare mamă din lume.

Doctorul Sapirstein ar fi putut să-şi dea aere atunci, când a aflat de încetarea durerii, dar n-a făcut-o. N-a spus decât atât: „Era şi timpul", şi şi-a pus stetoscopul pe pântecul de-acum proeminent al lui Rosemary. Ascultându-l pe fătul care se mişca, trăda, în schimb, o emoție neobişnuită pentru un om care a supravegheat sute şi sute de sarcini. Tocmai această emoție atât de vie, de parcă ar fi fost pentru prima oară simțită, constituia deosebirea intre un obstetrician mare şi unul bun, îşi spuse Rosemary. A început să-şi cumpere rochii de sarcină, o rochie neagră din două piese, un costum bej, o rochie roşie cu puncte mari albe. Două săptămâni după petrecerea pe care au dat-o, ea şi Guy au fost invitați la o petrecere dată de Lou şi Claudia Comfort.

— Nu pot să mă obişnuiesc cu schimbarea asta din tine! i-a spus Claudia ținând-o de amândouă mâinile. Arăți schimbată cu o sută optzeci de grade, Rosemary! Ce să spun, de o mie de ori mai bine!

Iar din partea cealaltă a holului au auzit-o pe doamna Gould:

— Să ştii că am fost cu adevărat îngrijorate din pricina ta, cum arătai acum două săptămâni; erai suptă, ne-ai

băgat în sperieți. Dar acum arăți de parcă ai fi alta, zău că da. Şi Arthur a observat schimbarea, şi el mi-a spus acelaşi lucru ieri-seară.

— Mă simt mult mai bine, le-a spus ea. Unele sarcini încep rău şi până la urmă iese foarte bine, şi sunt altele care sunt tocmai invers. Eu una sunt bucuroasă că ce a fost rău a fost la început şi că am isprăvit cu asta.

Acum simțea tot felul de dureri mărunte care fuseseră eclipsate de durerea cea mare – o dureau muşchii spatelui, sânii care se umflau – dar aceste neplăceri erau descrise ca normale în cărțulia aceea pe care doctorul Sapirstein o pusese să o arunce la coş; şi chiar aşa le şi simțea normale şi, mai degrabă, îi sporeau decât îi diminuau starea de bine. Sarea îi făcea rău, dar, la urma urmelor, ce era sarea?

După ce a schimbat de două ori regizorul şi de trei ori titlul, spectacolul lui Guy a avut în fine premiera în Philadelphia, la mijlocul lui februarie. Doctorul Sapirstein nu i-a dat voie lui Rosemary să se ducă împreună cu Guy în turneul cu reprezentații de probă, astfel că în după-masa premierei, ea şi Minnie, şi Roman s-au dus cu maşina la Philadelphia, împreună cu Jimmy şi Tiger, toți înghesuiți în Packard-ul antic şi de demult al lui Jimmy. Drumul n-a fost vesel. Rosemary şi Jimmy, şi Tiger văzuseră o repetiție fără decoruri înainte ca trupa să plece din New York şi se indoiau foarte tare de succesul ei. Tot ce puteau să spere era ca Guy să se remarce şi să fie lăudat de unul sau mai mulți critici, speranță pe care Roman o încuraja cu povestiri despre mari actori care au fost remarcați în piese mai puțin prestigioase sau chiar de mâna a doua.

În ciuda decorului, a costumelor şi a luminilor, piesa tot anostă şi greoaie rămânea; petrecerea care a urmat s-a fărâmițat curând în mici grupuri tăcute şi posomorâte. Mama lui Guy, care venise taman de la Montreal, o ținea una şi bună – în micul lor grup – că fiul ei era superb şi că

piesa era superbă. Mică, blondă, vioaie, îşi ciripea convingerea în faţa lui Rosemary şi a lui Allan Stone, şi a lui Jimmy şi Tiger şi a lui Guy însuşi, şi a lui Minnie şi Roman. Minnie şi Roman zâmbeau senini; ceilalţi stăteau doar cu chipurile îngrijorate. Rosemary credea că Guy era mai mult decât superb, dar la fel crezuse şi când l-a văzut în Luther şi în Nimeni nu iubeşte un albatros şi în nici unul din roluri nu atrăsese atenţia criticii.

După miezul nopţii au apărut două cronici; nu erau favorabile piesei, în schimb îl lăudau şi îl ridicau în slăvi pe Guy, una dintre ele acordându-i chiar două paragrafe întregi. A treia cronică, apărută în dimineaţa următoare, avea titlul O performanţă uluitoare într-un nou spectacol dramatic şi vorbea despre Guy ca despre „un tânăr actor practic necunoscut, de o inconfundabilă forţă dramatică” şi care „avea să fie curând solicitat pentru roluri mai mari şi mai importante”.

Astfel că întoarcerea la New York a fost mult mai fericită decât drumul spre Philadelphia.

Rosemary avea multe de făcut cât era plecat Guy. În sfârşit, putea să comande tapetul alb-cu-galben pentru camera copilului şi leagănul, dulapul şi băiţa. Trebuiau scrise scrisori de mult amânate, anunţată familia despre toate noutăţile; trebuiau cumpărate hăinuţe pentru copilaş, haine pentru mamă; trebuiau luate hotărâri despre cum va suna anunţul naşterii şi dacă va hrăni copilul la sân sau artificial, şi numele, numele, numele. Andrew sau Douglas, sau David; Amanda sau Jenny, sau Hope.

Şi mai trebuiau făcute exerciţii, dimineaţa şi seara, ca să aibă o naştere fără dureri. În privinţa asta era foarte decisă şi doctorul Sapirstein îi ţinea isonul cu toată inima, îi va da anestezic numai dacă, în ultima clipă, va cere ea. Întinsă pe podea, îşi ridica picioarele drept în sus şi le ţinea aşa cât număra până la zece; exersa respiraţia profundă şi

scurtă, imaginându-şi în tot acest timp acel moment binecuvântat când, scăldată în sudoare şi triumfătoare, avea să-l vadă pe cum-i-o-fi-numele ieşind centimetru cu centimetru din trupul ei care îl ajuta să iasă împingându-l afară.

Îşi petrecea toate serile la Minnie şi Roman, în afară de una când s-a dus la Kapp, şi alta la Hugh şi Elise Dunstan. („Încă nu ai o bonă?" a întrebat-o Elise. „Ar trebui să te îngrijeşti mai de mult să-ți faci rost de una; te pomeneşti că nu mai găseşti pe nimeni liber acum". Dar, când i-a spus doctorului Sapirstein despre această problemă, a doua zi, el a anunțat-o că i-a şi găsit o bonă, dispusă să stea cu ea cât pofteşte după ce năştea. „Cum, nu i-a spus despre asta? Domnişoara Fitzpatrick; una dintre cele mai bune".)

Guy telefona tot a doua sau a treia seară după spectacol. Îi povestea lui Rosemary despre schimbările care aveau loc şi despre aplauzele şi entuziasmul cu care a fost copleşit după rolul din Variety; ea îi spunea despre miss Fitzpatrick şi tapet, şi despre botoşeii cu forme total aiurea pe care-i tricota Laura-Louise.

Piesa căzu după cincisprezece reprezentații şi Guy se întoarse acasă, dar plecă după două zile în California, unde trebuia să filmeze o probă pentru Warner Brothers. După care se întoarse de-a binelea; pentru sezonul următor avea de ales între două roluri minunate şi avea şi de filmat la treisprezece episoade din serialul de televiziune Greenwich Village. Warner Brothers îi propuse un angajament, dar Allan îl refuză.

Copilul se zvârcolea ca un drac. Rosemary îi spuse să se astâmpere, altfel o să-i întoarcă loviturile.

Soțul surorii ei, Margaret, telefona anunțând naşterea unui băiețel în greutate de opt livre, Kevin-Michael; puțin mai târziu, primiră prin poştă un anunț adorabil: un bebe incredibil de roz, care-şi spunea singur numele, data

naşterii, greutatea şi înălțimea. („Şi mai ce? Grupa sanguină?” zise Guy.) Rosemary hotărî că ei se vor mulțumi cu anunțuri simple, gravate, numai cu prenumele copilului, numele lor şi data. Şi va fi Andrew John sau Jennifer Susan. Hotărât. Şi alăptare la sân, nu din cutie.

Televizorul l-au mutat în living, iar restul mobilei din camera de lucru au împărțit-o pe la prietenii care puteau să se folosească de ea în vreun fel. Tapetul era exact ceea ce trebuia şi a fost lipit imediat pe pereți; leagănul, dulapul şi băița au fost şi ele aduse şi aranjate în cameră, întâi într-un fel şi apoi în alt fel. În dulap, Rosemary a aranjat scutecele şi pantalonaşii de protecție, şi cămăşuțele – atât de mici, încât a bufnit-o râsul atunci când a desfăcut una şi s-a uitat la ea.

— Andrew John Woodhouse, spuse,potoleşte-te! Mai ai două luni pline.

Au sărbătorit al doilea an de căsătorie şi cei treizeci şi trei de ani ai lui Guy; au mai dat o petrecere – o cină cu masă întinsă de data asta, cu familia Dunstan, Chen şi Jimmy cu Tiger; s-au dus să vadă Morgan şi o avanpremieră cu Mame.

Rosemary se umfla mai mult şi mai mult, sânii i se ridicau tot mai sus deasupra pântecului tot mai proeminent, tare ca o tobă şi cu buricul întins mereu, tresăltând şi înghiontind după cum se mişca pruncul dinăuntru. Îşi continua exercițiile, dimineața şi seara, ridicându-şi picioarele, şezând pe călcâie, respirație scurtă, respirație lungă.

La sfârşitul lui mai, când a intrat în luna a noua, şi-a împachetat o valijoară cu lucrurile de care avea să aibă nevoie la spital – cămăşi de noapte, sutiene pentru alăptat, un capot nou, din mătase vătuită şi altele – şi a pus-o la îndemână la uşa dormitorului.

Vineri, 3 iunie, Hutch a murit pe patul de spital la St. Vincent. Axel Allert, ginerele său, a sunat-o pe Rosemary sâmbătă dimineața şi i-a dat ştirea. Marți dimineața urma să fie slujba religioasă, la orele unsprezece – i-a mai spus el – la Centrul de Cultură Etică de pe West Sixth-Fourth Street.

Rosemary a izbucnit în plâns, din pricină că Hutch murise, dar şi pentru că în ultimele luni îl dăduse uitării aproape cu desăvârşire şi acum avea sentimentul că-i grăbise moartea. O mai sunase Grace Cardiff o dată sau de două ori, iar o dată o sunase ea pe Doris Allert; dar nu s-a dus să-l vadă pe Hutch, nu văzuse rostul unui asemenea gest, când el zăcea împietrit în coma aceea, iar ea, revenită printre cei sănătoşi, nu simțise nici un îndemn să se afle lângă cineva bolnav, ca şi când ea şi pruncul ar fi fost expuşi unui pericol prin simpla apropiere de bolnav.

Auzind vestea, lui Guy i s-a scurs tot sângele din obraji şi fața i-a devenit pământie, şi multe ore a rămas tăcut şi retras în sine. Pe Rosemary a surprins-o intensitatea reacției lui. S-a dus singură la înmormântare; Guy filma, nu putea să lipsească, iar Joan se scuza, dar avea gripă. Erau vreo cincizeci de oameni, într-o sală frumos aranjată. Serviciul divin începu imediat după ora unsprezece şi ținu puțin. Axel Allert spuse câteva cuvinte, apoi vorbi un alt bărbat care se părea că-l cunoscuse pe Hutch de multă vreme. La sfârşit Rosemary o luă şi ea în direcția în care mergeau toți, spre ieşire, unde prezentă condoleanțe familiei Allert şi celeilalte fiice a lui Hutch, Edna, şi soțului acesteia. O femeie îi întinse brațul:

— Scuză-mă, eşti Rosemary, nu-i aşa? – o femeie îmbrăcată elegant, abia trecută de cincizeci de ani, cu păr fumuriu şi un chip minunat de frumos. Eu sunt Grace Cardiff.

Rosemary îi dădu mâna şi o salută, şi-i mulţumi pentru că i-a telefonat.

— Voiam să pun la poştă acest plic ieri-seară, spuse Grace Cardiff, arătându-i un pachet învelit în hârtie maro, de mărimea unei cărţi, şi apoi mi-am dat seama că, probabil, am să te văd aici în această dimineaţă.

Îi dădu pachetul; Rosemary se uită la adresa de pe hârtie, unde era scris numele ei şi adresa lui Grace Cardiff, în caz de retur.

— Ce-i aici? întrebă.

— O carte pe care Hutch a vrut neapărat să ţi-o dea ţie; şi a accentuat acest lucru în mod deosebit. Rosemary o privi nedumerită.

— Înainte să moară a fost conştient câteva minute, explică Grace Cardiff. Eu nu am fost de faţă, dar el a rugat-o pe o infirmieră să-mi spună mie să-ţi dau cartea care se afla pe biroul lui. Se pare că pe asta o citea în noaptea când a căzut. A insistat foarte mult, i-a spus infirmierei de două sau trei ori şi i-a cerut să promită că n-o s-o uite. Iar eu trebuie să-ţi spun că „numele este o anagramă”.

— Numele cărţii?

— Aşa se pare. Delira, deci e greu de precizat ce-a vrut să spună. Parcă s-a luptat să iasă din comă, şi apoi a murit din pricina efortului pe care l-a făcut. Întâi a crezut că e dimineaţa următoare serii când a căzut în comă şi a zis că avea întâlnire cu tine la unsprezece...

— Da, aveam întâlnire.

— Apoi şi-a dat seama ce s-a întâmplat şi i-a spus infirmierei că trebuie neapărat să-ţi dau cartea asta. A repetat de câteva ori şi după aia, gata.

Grace Cardiff zâmbi de parcă ar fi fost o conversaţie plăcută.

— E o carte englezească, despre vrăjitorie, spuse.

Uitându-se nesigură la pachet, Rosemary spuse:

— Nu îmi pot închipui de ce a vrut să mi-o dea mie..

— De ce, de ne-ce, ia-o. Şi numele este o anagramă. Bietul Hutch. Îi plăcea să facă din orice o mare aventură, nu-i aşa?

Ieşiră împreună din sală, apoi din clădire, până pe trotuar.

— Eu merg spre centru; pot să te las undeva? intrebă Grace Cardiff.

— Nu, mulțumesc, eu o iau spre partea cealaltă şi traversez.

Merseră până la colț. Ceilalți participanți la serviciul funerar opreau taxiuri; unul opri chiar lângă ele şi cei doi bărbați care îi făcuseră semn i-l oferiră lui Rosemary. Ea încercă să refuze, dar când cei doi insistară, ea o invită pe Grace Cardiff să îl ia. Nici ea nu-l voia.

— Nici nu încape discuție, zise. Profită cât poți de minunata situație în care te afli. Pe când aştepți să naşti?

— Douăzeci şi opt iunie, spuse Rosemary şi, mulțumind celor doi bărbați, urcă în maşină. Nu prea i-a fost uşor, pentru că taxiul era din cele mici.

— Noroc, îi ură Grace Cardiff, închizând portiera.

— Mulțumesc şi mulțumesc pentru carte. Către şofer spuse: Bramford, te rog.

Prin geamul coborât îi zâmbi lui Grace Cardiff în timp ce maşina o lua din loc.

Capitolul 17

Se gândi să desfacă pachetul chiar acolo în maşină, dar era un taxi înzestrat de către şofer cu tot felul de scrumiere suplimentare şi oglinzi, şi afişe, scrise de mână, rugând clienții să păstreze curățenia şi să fie civilizați, iar sfoara şi hârtia ar fi provocat un deranj mult prea mare. Aşa că întâi

ajunse acasă, se descălță, îşi scoase rochia şi centura şi se vârî în papuci şi-ntr-o rochie de casă.

Soneria de la uşă sună; se duse să deschidă cu pachetul încă nedesfăcut în mână; în prag stătea Minnie cu băutura şi prăjiturica albă.

— Te-am auzit venind. N-a ținut mult.

— A fost frumos, spuse Rosemary luând paharul. Ginerele lui şi încă un domn au zis câteva cuvinte despre el, cum a fost şi de ce o să ne fie dor de el tuturor şi cu asta basta.

Luă câteva înghițituri din lichidul verde pal şi străveziu.

— Aşa ni se şi pare decent să se petreacă ceremoniile astea, spuse Minnie. Văd că ai primit deja poşta.

— Nu, l-am primit de la cineva, spuse Rosemary şi luă încă o înghițitură, hotărând să nu intre în detaliile lui cine şi de ce l-a primit şi despre toată povestea cu revenirea lui Hutch la luciditate.

— Dă-l incoa, îl țin eu, se oferi Minnie şi luă pachetul, iar Rosemary îi mulțumi pentru că acum putea mânca şi prăjitura.

— O carte, întrebă Minnie, cântărind în mână pachetul.

— Mmmhh. Doamna voia să-l pună la poştă, apoi şi-a dat seama că o să ne întâlnim la înmormântare.

Minnie citi adresa expeditorului.

— Aha, cunosc această casă. Acolo a locuit familia Gilmore înainte să se mute unde stau acum.

— Serios?

— Am fost acolo de multe ori. „Grace”. E unul din numele mele favorite. O prietenă de-a ta?

— Da, spuse Rosemary – îi venea mai uşor să spună aşa decât să explice şi chiar că nu avea nici o importanță. Termină prăjitura şi băutura şi luă pachetul din mâna lui Minnie, dându-i în schimb paharul.

— Mulțumesc, spuse zâmbind.

— Auzi, Roman se duce la curățătorie; ai ceva de dat sau de scos?

— Nu, nimic, mulțumesc. Ne vedem mai încolo?

— Cum să nu. Ce-ar fi să tragi un pui de somn?

— Cred că asta am să şi fac. Pa.

Închise uşa şi se duse în bucătărie. Cu un cuțit tăie sfoara, apoi desfăcu hârtia. Cartea dinăuntru se chema Toți sunt vrăjitori, de J.R. Hanslet. O carte cu coperți negre, nicidecum nouă, cu litere aurite, dar şterse de vreme. Pe pagina dintre copertă şi pagina de titlu se găsea semnătura lui Hutch, şi notarea Torquay, 1934, dedesubt. În josul coperții interioare, o semnătură imprimată, J. Waghorn & fiul, librărie.

Frunzărind paginile, Rosemary se duse cu cartea în living. Din loc în loc erau fotografii cu persoane din epoca victoriană, cu un aspect foarte respectabil, iar în text multe sublinieri de-ale lui Hutch şi însemnări marginale pe care le recunoştea din alte cărți pe care i le dăduse în perioada Higgins-Eliza[8] a prieteniei lor. Una dintre frazele subliniate suna aşa: „ciuperca pe care ei o numesc Piperul Diavolului”.

Se aşează pe bancheta de sub fereastră şi parcurse tabla de materii. Numele lui Adrian Marcato îi sări în ochi; era titlul celui de al patrulea capitol. Mai erau câteva capitole care se ocupau de alți oameni – toți, conform titlului cărții, vrăjitori: Gilles de Rais, Jane Wenham, Aleister Crowley, Thomas Weir. Capitolele finale erau Practici vrăjitoreşti şi Vrăjitorie şi Satanism.

Deschizând la capitolul patru, Rosemary se uită rapid peste cele douăzeci de pagini: Marcato se născuse în Glasgow, în 1846, fusese adus curând după aceea la New York (subliniat) şi murise pe insula Corfu în 1922. Se vorbea

---

[8] Personajele principale din piesa lui G.B.Shaw, „Pygmalion” (n. trad.).

despre incidentul din ’18, când proclamase că a reuşit să-l cheme pe pământ pe Satana, şi atunci mulţimea a încercat să-l atace în faţa blocului Bramford (şi nu în hol, aşa cum spusese Hutch), apoi întâmplări asemănătoare din Stockholm în 1896 şi din Paris 1899. Fotografia îl reprezenta în picioare, cu o barbă neagră şi priviri hipnotice; privindu-l, Rosemary avu impresia fugitivă că-l cunoaşte bine de undeva. Pe pagina cealaltă era o fotografie mai puţin protocolară, înfăţişându-l aşezat la o masă într-o cafenea pariziană, cu soţia lui, Hessia, şi fiul Steven (subliniat).

Oare din pricina asta dorise Hutch să-i dea cartea? Ca să citească amănunte despre viaţa lui Adrian Marcato? Dar de ce? Oare n-o avertizase încă de la bun început, şi apoi a recunoscut că temerile lui nu erau justificate? Frunzări mai departe cartea şi se opri la ultima pagină, ca să mai citească nişte sublinieri. „Rămâne de neînlăturat o realitate”, zicea acolo, „că indiferent dacă noi credem sau nu, ei cred, fără nici o îndoială.” Şi câteva pagini mai încolo: „credinţa universală în puterea sângelui proaspăt”. Şi „înconjurat de lumânări care, nu mai e nevoie s-o spunem, sunt toate negre”.

Lumânările negre pe care le-a adus Minnie în seara când fusese pană de curent. Hutch rămăsese uluit când le-a văzut şi începuse să o întrebe despre Minnie şi Roman. Ăsta era înţelesul cărţii: că ei doi erau vrăjitori? Minnie cu ierburile ei şi cu talismanele cu tannis, iar Roman cu ochii lui sfredelitori. Dar nu existau vrăjitori nu-i aşa? În nici un caz în realitate.

Îşi aminti de cealaltă parte a mesajului lui Hutch, că adică numele cărţii era o anagramă. Toţi sunt vrăjitori. Încercă să amestece în cap literele, să le aranjeze într-un nou înţeles, revelator. Nu reuşea; prea multe combinaţii cu înţelesuri diferite, ca să le poată urmări pe toate. Avea

nevoie de hârtie şi creion. Sau, mai degrabă, de jocul scrabble.

Îl luă din dormitor şi, aşezându-se înapoi pe banchetă, puse tabla pe genunchi şi scoase din săculeţ literele ce formau titlul cărţii. Pruncul, care stătuse liniştit toată dimineaţa, începu să i se agite în pântec. Ai să fii un jucător de scrabble înnăscut, îi spuse ea, zâmbind. Încă un ghiont.

— Hei, ia-o-ncet!

Cu titlul aranjat pe tablă, Toţi sunt vrăjitori începu să mişte literele şi să le amestece, apoi se uită să vadă ce putea altceva compune din ele. Găsi Sorţi trăi juni şi, după câteva minute de rearanjare Ion vrăji tunsori. Dintre ele nici una nu părea să aibă vreun înţeles. Mai erau şi Vini strănuţi, Voi trăiţi sunt, dar nici acestea nu erau anagrame adevărate, căci nu foloseau toate literele din cuvintele iniţiale. Ce prostie. Cum putea oare titlul cărţii să conţină un mesaj anagramat numai şi numai pentru ea? Hutch delirase; aşa spunea Grace Cardiff, da? Pierdere de vreme. Tot ţin jir sări Soţi jur vor Toto.

Dar poate că era vorba de numele autorului, nu al cărţii, poate acolo era anagrama. Poate că J.R. Hanslet era doar un pseudonim literar; nu suna deloc a nume adevărat, acum că stătea şi se gândea la el.

Scoase alte litere.

Pruncul izbi.

J.R. Hanslet devenea Jan Shrelt sau J.H.Snartle.

Asta chiar că avea sens.

Săracu' Hutch.

Puse literele inapoi în săculeţ.

Cartea, care zăcea lângă cutia de scrabble, se deschise singură la fotografia lui Adrian Marcato şi a soţiei, şi a fiului său. Probabil că Hutch apăsase mai tare cotorul în acest loc, ţinând-o bine deschisă în timp ce a subliniat „Steven”.

Pruncul stătea nemişcat în ea.

Rosemary îşi luă din nou tabla pe genunchi şi scoase din săculeţ literele pentru Steven Marcato. Când numele se înşirui în faţa ochilor ei, se uită la el preţ de câteva secunde, apoi începu să mişte literele. Fără să facă efort sau mişcări în plus, numele se transformă aproape imediat în Roman Castevet.

Şi din nou Steven Marcato.

Şi iar Roman Castevet.

Pruncul se mişcă încetişor.

Citi capitolul despre Adrian Marcato şi pe cel numit Practici vrăjitoreşti, apoi se duse la bucătărie şi mâncă puţină salată de ton şi salată verde, şi roşii, gândindu-se la tot ceea ce citise.

Tocmai începea capitolul Vrăjitorie şi Satanism când auzi cheia în broască şi uşa de la intrare se propti în lanţ. Soneria ţârâi, dar ea ajunsese deja acolo, să vadă cine venise. Era Guy.

— Ce-i cu lanţul ăsta? o întrebă după ce intră.

Ea nu spuse nimic, încuie la loc uşa şi puse lanţul.

— Care-i problema?

Avea în braţe un buchet de margarete şi o cutie de bomboane de la Bronzini.

— Îţi zic în cameră, spuse ea după ce el o sărută şi-i dădu florile.

— Ţi-e bine?

— Da, şi se duse în bucătărie.

— Cum a fost la înmormântare?

— Frumos. Şi scurt.

— Am cumpărat cămaşa pe care am văzut-o în The New Yorker. Guy se duse în dormitor. Să-ţi zic una bună, strigă el de acolo. Zi senină şi Zgârie-norul nu se mai joacă.

Ea puse florile într-o cană albastră şi le duse în living. Guy veni cu cămaşa, să i-o arate. Da, era frumoasă, spuse Rosemary, apoi îl întrebă:

— Tu ştii cine e Roman cu adevărat?

Guy se uită la ea, clipi, se încruntă.

— Cum adică, iubito? E Roman.

— Este fiul lui Adrian Marcato. Omul ăla care a spus că l-a evocat pe Satan şi a fost atacat jos în stradă de mulţimea furioasă. Roman este fiul lui, Steven. „Roman Castevet" este „Steven Marcato", numai că literele sunt aranjate altfel – o anagramă.

— Cine ţi-a spus?

— Hutch.

Şi Rosemary îi povesti despre Toţi sunt vrăjitori şi despre mesajul lui Hutch. Îi arătă cartea, iar el puse deoparte cămaşa şi luă cartea, şi se uită la ea, se uită la titlu şi la cuprins şi apoi o răsfoi încet, cercetând fiecare pagină.

— Uite-l aici când avea treisprezece ani, i-l arătă Rosemary. Uite, îi vezi ochii?

— Se poate să fie o simplă coincidenţă.

— Şi o altă coincidenţa că locuieşte aici? În aceeaşi casă în care a fost crescut şi Steven Marcato? Rosemary clătină din cap. Se potrivesc şi datele, continuă ea. Steven Marcato s-a născut în august, 1886, deci înseamnă că ar avea şaptezeci şi nouă de ani. Adică vârsta lui Roman. Nu-mi vorbi de coincidenţă.

— Da, presupun că nu este, acceptă Guy, trecând repede peste alte câteva pagini. Cred şi eu că e Steven Marcato. Săracu' moşulică. Nu-i de mirare că-şi schimonoseşte numele în halul ăsta cu-n tată nebun ca al lui.

Rosemary se uită şovăitoare ia Guy.

— Tu nu crezi că şi el... este la fel ca şi tatăl lui?

— Cum adică? făcu Guy. Un vrăjitor. Un slujitor al Satanei?

Ea dădu din cap.

— Ro. Tu glumeşti! tu chiar glumeşti... Izbucni în râs şi-i dădu cartea înapoi. Ah, Ro, iubito, dă-o-ncolo.

— Este o religie. O religie inițiată care a fost... uitată într-un colț.

— Bun, dar astăzi?

— Tatăl lui a fost un martir al acestei religii. El aşa trebuie că-l vede. Ştii unde a murit Adrian Marcato? Într-un grajd. Pe insula Corfu. Unde o mai fi şi aia. Pentru că nu l-au lăsat în nici un hotel. Zău. „Nu avem camere în han". Şi a murit în grajd. Iar el a fost acolo. Roman. Crezi că a renunțat, după toate astea?

— Iubito, suntem în 1966.

— Cartea asta a fost publicată în 1933; pe atunci erau soboruri în Europa – aşa le spuneau ei adunărilor, congregațiilor: soboruri – în Europa, în America de Nord şi de Sud, în Australia; crezi că s-au stins cu toții în treizeci şi trei de ani? Au un sobor şi aici, Minnie şi Roman, Laura-Louise şi familiile Fountain, Gilmore şi Wess; petrecerile cu flaut şi incantațiile alea, alea sunt sabaturi sau esbaturi sau ce-or-fi!

— Iubito, nu te agita. Hai să...

— Citeşte ce fac, Guy, îl indemnă ea, ținând cartea deschisă sub nasul lui şi împungând pagina cu degetul. Folosesc sânge în ritualurile lor, pentru că sângele are o putere, şi sângele care are cea mai mare putere este sângele de prunc, al unui prunc care n-a fost botezat, şi nu se mulțumesc numai cu sângele, folosesc şi carnea!

— Pentru Dumnezeu, Rosemary!

— De ce au fost atât de prietenoşi cu noi?

— Pentru că sunt oameni prietenoşi! Ce-ți închipui că sunt, maniaci?

— Da. Da. Maniaci, care îşi închipuie că au puteri magice, care-şi închipuie că sunt cu adevărat vrăjitori din poveste, care împlinesc tot felul de ritualuri trăsnite şi tot

felul de practici pentru că sunt nebuni şi maniaci! şi bolnavi!

— Iubito...

— Lumânările alea negre pe care ni le-a adus Minnie erau de la slujba neagră! De aici a prins Hutch firul. Şi livingul lor n-are mobilă în mijloc, ca să aibă loc.

— Iubito, sunt oameni bătrâni şi au şi ei o mână de prieteni vechi, şi doctorul Shand vine câteodată la ei cu magnetofonul. Lumânări negre poți să-ți cumperi oricând pofteşti de la articole de fierărie din colț şi poți să-ți cumperi şi din cele roşii, verzi şi albastre. Iar livingul lor este gol la mijloc pentru că Minnie nu se pricepe să-şi aranjeze casa cu gust. Tatăl lui Roman a fost țicnit, aşa e; dar ăsta nu-i motiv să crezi că şi el este.

— Nu mai pun ei piciorul în apartamentul ăsta niciodată. Nici unul dintre ei. Nici Laura-Louise, nici ceilalți. Şi nu se apropie de copil nici la cincisprezece paşi.

— Faptul că Roman şi-a schimbat numele dovedeşte că el nu este la fel ca tatăl său. Dacă ar fi, ar fi şi mândru de tatăl său şi ar fi păstrat numele.

— Şi l-a păstrat, insistă Rosemary. L-a răsucit, dar nu l-a schimbat de-adevăratelea cu altul. Şi astfel poate să stea la hotel fără necazuri. Se depărtă de Guy şi se duse la fereastră unde lăsase tabla de scrabble. Nu-i mai las să intre niciodată. Şi după ce o să crească puțin şi copilul, vreau să subînchiriem apartamentul şi să ne mutăm. Nu vreau să fie în preajma noastră. Hutch a avut dreptate; n-ar fi trebuit niciodată să ne mutăm aici.

Se uită pe geam afară, ținând cartea strâns cu ambele mâini şi tremurând toată.

Guy se uită la ea câteva clipe.

— Şi doctorul Sapirstein, este şi el în soborul ăsta?

Rosemary se întoarse spre el.

— La urma urmei, continuă el, au existat şi doctori maniaci, nu-i aşa? Probabil că marea lui ambiţie este să-şi facă vizitele la bolnavi călare pe mătură.

Rosemary se răsuci din nou spre fereastră şi faţa ei era foarte gravă.

— Nu, nu cred că face parte dintre ei. E... mult prea inteligent.

— Unde mai pui că e şi evreu, spuse Guy şi izbucni în râs. Ei, mă bucur că ai eliminat pe cineva din campania ta maccarthistă de denigrare. Poftim, vânătoarea de vrăjitoare! Şi vina prin asociere.

— Eu nu spun că ei sunt cu adevărat vrăjitori. Ştiu că nu au puteri cu adevărat. Dar există oameni care cred în asta, chiar dacă noi nu credem; aşa cum crede şi familia mea că Dumnezeu le aude rugile şi că anafura este de fapt trupul lui Christos. Minnie şi Roman cred în religia lor, cred şi o şi practică, ştiu eu că fac asta; şi nu am de gând să pun în pericol viaţa copilului meu.

— N-o să închiriem şi n-o să ne mutăm, spuse Guy.

— Ba da, spuse Rosemary hotărât, întorcându-se spre el.

Guy îşi luă cămaşa de unde o pusese.

— O să mai vorbim despre asta mai târziu.

— Te-a mințit, strigă Rosemary. Tatăl lui nu a fost nici un fel de producător. N-a avut nimic în comun cu teatrul.

— În regulă, deci e-un trombonist, acceptă Guy, dar cine nu este? şi se duse în dormitor.

Rosemary se aşează lângă tabla de scrabble. Închise tabla, apoi, după câteva clipe, deschise cartea şi începu din nou să citească ultimul capitol, Vrăjitorie şi Satanism.

Guy reveni în încăpere fără cămaşă.

— Nu cred că e bine să mai citeşti din cartea asta, spuse.

— Vreau să citesc numai capitolul ăsta de la sfârşit.

— Nu astăzi, iubito, – şi Guy se apropie de ea; te-ai enervat şi aşa prea tare. Nu-ți face bine nici ție, nici copilului.

Întinse mâna spre ea şi aşteptă ca Rosemary să-i dea cartea.

— Nu sunt deloc enervată, protestă ea.

— Tremuri toată. De cinci minute tremuri toată. Hai, dă-mi-o. Ai s-o citeşti mâine.

— Guy...

— Nu, vorbesc serios. Hai, dă-mi-o.

— Uufff, oftă ea şi i-o dădu.

El se duse la bibliotecă, se întinse şi o puse pe raftul cel mai de sus, deasupra celor două Rapoarte Kinsey.

— Ai s-o citeşti mâine. Azi te-ai agitat şi te-ai emoționat prea tare cu înmormântarea şi toate celelalte.

Capitolul 18

Doctorul Sapirstein era uluit.

— Fantastic. Absolut fantastic. Cum ziceai că se numea, „Machado”?

— Marcato, corectă Rosemary.

— Fantastic, repetă el. Habar n-am avut. Cred că odată mi-a spus că tatăl lui a fost importator de cafea. Da, mi-amintesc cum îmi povestea de soiurile de cafea şi modul în care se macină boabele.

— Iar lui Guy i-a spus că a fost producător de piese de teatru.

Doctorul Sapirstein clătină din cap.

— Nu-i de mirare că-i este ruşine de adevăr. Şi nu e de mirare că tu eşti neliniştită de faptul că ai descoperit adevărul. Sunt cum se poate mai sigur că Roman nu are nici una din credințele bizare ale tatălui său, dar pot

înțelege pe deplin cât de tulburată poți să fii tu, avându-l de vecin.

— Nu mai vreau să mai am în nici un fel de-a face cu el sau cu Minnie. Poate că par nedreaptă, dar nu vreau să risc câtuşi de puțin dacă e vorba de viața copilului meu.

— Absolut, făcu doctorul Sapirstein. Orice mamă ar gândi la fel ca tine.

Rosemary se aplecă în față.

— Există cea mai mică şansă ca Minnie să fi pus ceva dăunător în băutură sau în prăjiturelele alea?

Doctorul Sapirstein izbucni în hohote.

— Iartă-mă, draga mea, n-am vrut să râd, dar este o femeie bătrână şi atât de bună şi are atâta grijă de binele copilului... Nu, nici să nu te gândeşti că ți-a dat ceva dăunător. Mi-aş fi dat seama din starea ta, ori din aceea a copilului.

— Am sunat-o la interfon şi i-am spus că nu mă simt bine. Nu vreau să mai primesc nimic de la ea.

— Nici nu trebuie. Îți pot da eu nişte pastile care pot fi tocmai potrivite pentru săptămânile astea din urmă. Într-un fel acesta poate fi răspunsul la problema lui Minnie şi a lui Roman.

— Adică?

— Ei vor să plece, explică doctorul Sapirstein, şi chiar destul de repede. Roman nu se prea simte bine, ştii. De fapt, şi asta rămâne intre noi, nu mai are mai mult de o lună sau două de trăit. Şi vrea să mai viziteze o dată câteva din oraşele lui preferate, şi ei îşi făceau griji că poate o să te superi că pleacă taman în ajunul naşterii, ca să zic aşa. Mi-au vorbit despre asta acum două seri, voiau să ştie ce cred eu despre felul cum ai să reacționezi tu. Nu vor să te supere şi să-ți spună adevăratul motiv al călătoriei.

— Îmi pare rău să aud că Roman nu se simte bine.

— Dar te bucură că pleacă? zâmbi doctorul Sapirstein. Iată o reacție perfect rezonabilă, dacă luăm în considerație toate aspectele. Ce-ar fi să facem aşa, Rosemary: am să le spun că te-am luat pe departe şi nu eşti deloc supărată la ideea că ar putea pleca – spuneau că pleacă duminică – continui ca şi până acum, fără să-i dai de înțeles lui Roman că i-ai descoperit adevărata identitate. Sunt sigur că ar fi tare stânjenit şi nefericit dacă ar afla, şi nu mi se pare tocmai frumos să-l supărăm când nu mai trebuie să-l vezi decât trei sau patru zile.

Rosemary rămase pe gânduri o vreme.

— Sunteți sigur că pleacă duminică?

— Ştiu că asta vor.

Rosemary cumpăni câteva momente.

— Bine; fac ce-am făcut şi până acum, dar numai până duminică.

— Dacă vrei, spuse doctorul Sapirstein, îți pot trimite pastilele chiar mâine de dimineață; roag-o pe Minnie să lase băutura şi prăjitura şi aruncă-le, şi ia în schimb pastila.

— Bună idee. Am să fiu mai mulțumită aşa.

— Ăsta-i lucrul principal în acest moment, să fii fericită.

Rosemary zâmbi.

— Dacă-i băiat, zise, s-ar putea să-l botez Abraham Sapirstein Woodhouse.

— Doamne fereşte, sări doctorul Sapirstein.

Când află noutățile, Guy se arătă la fel de încântat ca şi Rosemary.

— Îmi pare rău că Roman e pe ultima sută de metri, dar, pentru binele tău, mă bucur că pleacă. Sunt sigur că ai să te simți mult mai relaxată de-acum.

— Ah, da, suspină ea. Deja mă simt mai bine, numai şi pentru că ştiu că pleacă.

Se pare că doctorul Sapirstein n-a pierdut vremea şi i-a spus lui Minnie şi Roman chiar în aceeaşi zi despre reacţia lui Rosemary la vestea plecării lor, căci seara Minnie şi Roman trecură pe la ei să îi anunţe că plecau în Europa.

— Duminică dimineaţa la zece, spuse Roman. Zburăm direct la Paris, unde vom sta o săptămână sau două, apoi plecăm spre Zürich, Veneţia şi în cel mai minunat oraş din lume, Dubrovnik, în Iugoslavia.

— Mă-mbolnăvesc de invidie, spuse Guy.

— Înţeleg că vestea mea nu cade ca un buzdugan din cer, nu-i aşa, draga mea? se întoarse Roman spre Rosemary, şi ochii cufundaţi îi aruncară o privire complice.

— Doctorul Sapirstein mi-a zis ceva, cum că ai vrea să pleci, răspunse Rosemary.

— Ne-ar fi plăcut să stăm până se naşte copilul, zise şi Minnie...

— Ar fi o prostie, acum că s-a şi încălzit atât de tare aici.

— O să vă trimitem tot felul de fotografii şi cărţi poştale.

— Când îl apucă pe Roman cheful de hălăduială, explică Minnie, nimic nu-l mai poate ţine.

— Aşa e, aşa e, confirmă Roman. După ce am călătorit o viaţă întreagă, pur şi simplu mi-e imposibil să stau într-un singur oraş mai mult de un an; şi uite că au trecut paisprezece luni de când ne-am întors din Japonia şi Filipine.

Le spuse apoi despre farmecul aparte al Dubrovnikului şi despre cel al Madridului şi al insulei Skye. Rosemary se uita atent la el, încercând să-şi dea seama cine era în realitate, un flecar amabil şi bătrân sau fiul nebun al nebunului său tată.

A doua zi, Minnie nu protestă în nici un fel când i se ceru să lase prăjitura şi băutura acolo, tocmai pleca spre

centru cu o listă lungă de cumpărături pentru drum. Rosemary se oferi să-i ducă la curățătorie o rochie şi să cumpere pastă de dinți. Când aruncă băntura şi prăjitura şi luă pastila trimisă de doctorul Sapirstein, se simți puțin ridicolă. Dar numai foarte puțin.

Sâmbătă dimineața, Minnie îi zise:

— Ştii, nu-i aşa, cine a fost tatăl lui Roman.

Surprinsă, Rosemary dădu din cap.

— Mi-am dat seama după felul în care te-ai răcit față de noi, spuse Minnie. Ah, draga mea, nu trebuie să-ți ceri scuze; nu eşti nici prima şi nu vei fi nici ultima persoană. Nu pot să te condamn.

Ah, îmi vine să-l omor pe nebunul ăla bătrân, dacă n-ar fi mort deja! El a fost năpasta în existența bietului Roman! Din pricina asta îi şi place să călătorească; întotdeauna vrea să plece dintr-un loc înainte ca oamenii să descopere cine este. Nu-i da de înțeles că ştii, bine? Ține atât de mult la tine şi la Guy, că i s-ar rupe inima. Vreau să aibă o călătorie cu adevărat fericită, fără tristeți, pentru că nu par să mai vină multe. Călătorii, vreau să spun. Am să vă dau vouă tot ce se poate strica în frigider, bine? Trimite-l pe Guy mai încolo, o să-i dau tot ce am pe-acolo.

Sâmbătă seara, Laura-Louise dădu o petrecere de rămas bun în micul şi întunecosul ei apartament care mirosea a tannis, la etajul doisprezece. Au venit familiile Wees şi Gilmore, şi doamna Sabatini cu pisica ei Flash, şi doctorul Shand. (Oare de unde a ştiut Guy că doctorul Shand aducea un magnetofon? se întrebă Rosemary. Şi că era un magnetofon şi nu un flaut sau un clarinet? Trebuia neapărat să-l întrebe.) Roman le spuse tuturor despre itinerariul pe care intenționau să-l urmeze trezind o reacție de surpriză din partea doamnei Sabatini, care nu putea crede că nu se opreau şi la Roma şi Florența. Laura-Louise îi servi cu prăjituri de casă şi cu un punch de fructe uşor

alcoolizat. Conversația se orienta asupra tornadelor şi a drepturilor civile. Ascultându-i pe aceşti oameni care semănau atât de mult cu unchii şi mătuşile ei din Omaha, Rosemary aproape că renunță la convingerea ei că făceau parte dintr-o congregație de vrăjitori şi vrăjitoare. Mărunțelul domn Wees, care era numai urechi la ce spunea Guy despre Martin Luther King; oare putea acest bătrânel firav, chiar şi numai în vis, să-şi închipuie că putea să farmece şi să vrăjească pe cineva? Şi bătrânele astea dizgrațioase, Laura-Louise şi Minnie şi Helen Wees, oare chiar puteau să țopăie în pielea goală în orgii fals religioase? (Dar, oare nu le văzuse exact aşa pe toate, nu le văzuse goale? Nu, nu, acela a fost un vis, un vis sălbatic pe care-l avusese cu multă, foarte multă vreme în urmă.)

Soții Fountain au dat telefon să le ureze lui Minnie şi lui Roman drum bun, la fel şi doctorul Sapirstein şi încă doi sau trei ale căror nume Rosemary nu le cunoştea. Laura-Louise scoase la iveală un cadou pentru care toți puseseră mână de la mână să-l cumpere, un radio-tranzistor într-o valijoară din piele de porc, iar Roman îl acceptă cu o cuvântare plină de elocință şi cu vocea întretăiată. Ştie că va muri, îşi zise Rosemary şi chiar îi părea rău pentru el.

Guy insistă să le dea o mână de ajutor a doua zi dimineața, în ciuda protestelor lui Roman; îşi puse ceasul să sune la opt-treizeci, şi când soneria țârâi, sări din pat direct în pantaloni şi în maiou şi fugi la uşa apartamentului lor. Rosemary se duse şi ea, îmbrăcată în rochia ei stacojie. Multe nu erau de cărat; două valize şi o cutie pentru pălării. Minnie mai avea un aparat foto, iar Roman noul radio.

— Cine are nevoie de mai mult de o valiză, spuse Roman închizând uşa de două ori, este un turist, nu un adevărat călător.

Pe trotuar, în timp ce portarul fluieră după un taxi, Roman verifică biletele, paşapoartele, cecurile de călătorie şi valuta franceză. Minnie o luă pe Rosemary pe după umeri.

— Indiferent unde vom fi, îi zise ea, gândurile noastre vor fi alături de tine în fiecare minut, draga mea, până vei fi din nou fericită şi subțire, şi băieţelul tău cel dulce, sau fetița, în siguranță şi sănătos în brațele tale.

— Mulțumesc, spuse Rosemary şi o sărută pe Minnie pe obraz, îți mulțumesc pentru tot.

— Să-l pui pe Guy să ne trimită fotografii, ai înțeles? mai zise Minnie şi o sărută la rândul ei.

— Nici o grijă, nici o grijă, o asigură Rosemary.

Minnie se întoarse spre Guy. Roman o apucă pe Rosemary de mână.

— Nu-ți urez noroc, zise, pentru că nu o să ai nevoie de el. Ai să ai o viață foarte, foarte fericită. Ea îl sărută.

— Călătorie minunată vă urez şi să vă întoarceți sănătoşi.

— Poate, spuse el zâmbind. Dar s-ar putea să rămân mai mult la Dubrovnik, sau în Pescara, sau poate Mallorca. Vom vedea, vom vedea...

— Să vă întoarceți, insistă Rosemary şi simți că, de fapt, dorea asta. Îl mai sărută o dată.

Apăru un taxi. Guy şi portarul aranjară valizele lângă şofer. Minnie îşi strânse umerii şi se vârî înăuntru gemând, transpirând toată la subsuori şi pătându-şi rochia albă. Roman se înghesui lângă ea, pe banchetă.

— Aeroportul Kennedy, dădu el adresa. Biroul agenției TWA.

Alte urări de drum bun şi sărutări prin ferestrele coborâte şi apoi Rosemary şi Guy rămaseră pe loc ca să le facă semn cu mâna, iar taxiul se depărtă şi prinse viteză, cu mâini neînmănuşate şi altele înmănuşate în alb fluturând de o parte şi de alta a maşinii. Rosemary se simți mai puțin

fericită decât îşi închipuise că va fi. În aceeaşi după-masă, căută cartea Toți sunt vrăjitori, ca să recitească nişte pasaje din ea şi, cine ştie, poate i se va părea mai caraghioasă şi mai prostească. Dar cartea dispăruse. Nu era sus pe raft şi nici în altă parte unde ar fi putut să dea de ea. Îl întrebă pe Guy, iar el îi răspunse că o aruncase la gunoi joi dimineața.

— Îmi pare rău, iubito, dar pur şi simplu n-am vrut să citeşti un rând în plus din tâmpenia aia care te-a tulburat atâta.

Rosemary îl privi surprinsă şi iritată.

— Guy, Hutch mi-a dat cartea aceea. El mi-a lăsat-o mie.

— La asta nu m-am gândit. Nu am vrut să te mai superi din pricina ei. Îmi pare rău.

— Dar ai făcut un lucru groaznic.

— Îmi pare rău. Nu m-am gândit la Hutch.

— Chiar dacă nu mi-ar fi dat-o el, nu arunci cărțile care aparțin altcuiva. Am dreptul să citesc ce vreau, dacă am chef.

— Îmi pare rău.

S-a frământat toată ziua din pricina asta. În plus, uitase şi ce dorise să-l mai întrebe. Alt motiv de frământare.

Îşi aminti abia seara, când se întorceau de la La Scala, un restaurant destul de aproape de casa lor.

— Cum de-ai ştiut că doctorul Shand aduce magnetofonul? îl întrebă ea.

Guy nu pricepu imediat.

— Deunăzi, când citeam cartea şi ne certam din pricina ei; ai spus că doctorul Shand aduce magnetofonul. De unde ai ştiut?

— Aha, se dumiri Guy. El mi-a spus. Demult. Şi eu am zis că auzeam un flaut sau aşa ceva prin perete şi atunci el mi-a spus că e un magnetofon pe care-l aduce el. Dar tu de unde ai crezut că ştiu?

— N-am crezut nimic. Mă întrebam doar.

Nu putea dormi. Zăcea trează pe spate şl se încrunta la tavan. Pruncul din pântec dormea liniştit, dar ea nu putea; se simțea neliniştită, îngrijorată, fără să ştie ce anume o îngrijora.

Păi cum nu, copilul, desigur, şi dacă totul va decurge aşa cum trebuie. În ultima vreme nu mai făcuse exerciții. Gata cu lenea; promisiune solemnă.

Şi era cu adevărat luni, pe treisprezece. Încă cincisprezece zile. Două săptămâni. Probabil că toate femeile se simt neliniştite şi stau ca pe ghimpi în ultimele două săptămâni. Şi nu pot dormi pentru că s-au săturat până peste cap să doarmă pe spate! Primul lucru pe care-l va face după ce se va sfârşi totul va fi acela de a dormi douăzeci şi patru de ore în şir pe burtă, cu o pernă în brațe, cu fața adâncită în ea.

Auzi un zgomot în apartamentul lui Minnie şi al lui Roman, dar probabil că era de la podeaua de deasupra sau de la cea de dedesubt. Era greu să-ți dai seama, zgomotele se pierdeau în bâzâitul aparatului de climatizare.

La această oră, ei erau deja la Paris. Ce noroc pe ei. Într-o bună zi se vor duce şi ei acolo, ea cu Guy şi cu cei trei copii adorabili pe care-i vor avea.

Pruncul se trezi şi începu să mişte.

Capitolul 19

A cumpărat tampoane de vată şi beţigaşe cu capete de vată, şi pudră de talc, şi loțiune pentru copii; a cumpărat scutece şi a aranjat altfel lucruşoarele pruncului în sertarele mesei. A comandat anunțurile – Guy avea să dea ulterior telefon, să anunțe numele şi data naşterii – apoi a scris

adresele şi a lipit timbrele pe o cutie întreagă de pliculeţe de culoarea fildeşului.

A citit apoi o carte cu titlul Summerhill, despre creşterea şi educarea în spirit permisiv a copiilor, apoi a discutat-o la Sardi's împreună cu Elise şi Joan, care o invitaseră la dejun.

Într-o bună zi a început să simtă contracţii, întâi una singură pe zi, una singură a doua zi, apoi nici una, apoi două.

De la Paris a sosit o vedere cu Arcul de Triumf şi cu un mesaj scris foarte îngrijit: Ne gândim la voi amândoi. Vreme minunată, mâncare excelentă. Zborul peste ocean perfect. Cu drag Minnie.

Fătul a coborât în pântec, gata pregătit să se nască.

Imediat după prânz, în ziua de 24 iunie, vineri, la raionul de papetărie de la Tiffany's, unde s-a dus ca să mai cumpere douăzeci şi cinci de plicuri, Rosemary se întâlni cu Dominick Pozzo, fostul profesor de dicţie al lui Guy. Un bărbat scund, oacheş, ghebos, cu o voce hârâită şi neplăcută. Dominick îi luă mâna lui Rosemary şi o felicită pentru situaţia ei şi pentru norocul lui Guy din ultima vreme, el unul nerecunoscându-şi nici un merit în această a doua problemă. Rosemary îi spuse despre piesa în care avea să joace Guy şi despre oferta de film pe care i-o făcuseră de curând Warner Brothers. Dominick era încântat; acum, în sfârşit, Guy putea să profite pe deplin de ceea ce învăţase la orele de dicţie. Îi explică de ce spunea asta, o făcu pe Rosemary să-i promită că o să-l pună pe Guy să-l sune şi, urându-şi toate cele bune la despărţire, Dominick se întoarse spre lift. Rosemary îl prinse de braţ.

— N-am avut ocazia să-ţi mulţumesc pentru biletele la Fantasticii, spuse ea. Mi-a plăcut enorm. Cred că o să se joace la nesfârşit, ca şi piesele Agathei Christie la Londra.

— Fantasticii? se miră Dominick.

— I-ai dat lui Guy două bilete. Aaa, de multă vreme. În toamnă. Am fost cu o prietenă. Guy văzuse piesa deja.

— Nu i-am dat niciodată lui Guy bilete pentru Fantasticii, spuse Deminick.

— Ba da. Toamna trecută.

— Nu, draga mea. N-am dat nimănui niciodată bilete la Fantasticii; n-am avut aşa ceva. Faci o confuzie.

— Sunt sigură că aşa mi-a spus, că le are de la tine, insistă Rosemary.

— Atunci a făcut el o confuzie. Îi spui să mă sune, da?

— Da. Da, bineînțeles.

Ciudat, îşi spuse Rosemary în vreme ce aştepta să traverseze Fifth Avenue. Guy îi spusese că Dominick i-a dat biletele, era absolut sigură de asta. Îşi aminti că se intrebase dacă să-i trimită sau nu lui Dominick o scrisoare de mulțumire şi până la urmă se hotărâse că nu era cazul. Deci nu făcea nici o confuzie.

Treci, se aprinse lumina verde, şi ea traversă bulevardul.

Dar nici Guy nu făcuse nici o confuzie. Nu obținea el toată ziua-bună ziua bilete pe gratis; nu se poate să nu țină minte cine i le dăduse. O minţise în mod deliberat? Poate că nici măcar nu primise biletele, ci le găsise şi le păstrase. Nu, ar fi ieşit scandal la teatru; nu ar fi riscat el să o expună pe ea la aşa ceva.

O luă la stânga, pe Fifty-seventh Street; mergea foarte încet, purtând povara pruncului în față şi cu dureri în spate din cauza efortului pe care-l făcea să contrabalanseze greutatea ce o trăgea înainte. Ziua era jilavă şi caldă; deja treizeci de grade, şi temperatura încă urca. Rosemary mergea foarte încet.

Oare dorise să o scoată din casă în acea seară, dintr-un motiv sau altul? Se dusese el până la teatru şi cumpărase biletele? Ca să fie liber să studieze rolul la care lucra? Dar

n-ar fi fost nevoie să recurgă la asemenea înşelăciuni, dacă ăsta fusese cu adevărat motivul; de câte ori nu o rugase, în vechea lor locuinţă, unde nu aveau decât o cameră, să iasă din casă şi să-l lase singur? Şi ea pleca bucuroasă. Dar cel mai adesea dorea ca ea să rămână, să-i dea replicile şi să-i fie public spectator.

Să fi fost vorba de o altă femeie? Una dintre vechile lui focuri de paie căreia nu-i ajunseseră două ore şi al cărei parfum şi-l spălase sub duş înainte să se întoarcă ea? Nu, în acea noapte apartamentul lor mirosise a rădăcină de tannis, în nici un caz a parfum; din pricina asta învelise talismanul şi mai bine în staniol. Şi Guy fusese mult prea viril şi pasionat ca să-şi fi petrecut prima parte a nopţii cu altcineva. Făcuse dragoste cu ea într-un fel neobişnuit de violent, acum îşi amintea de asta; şi mai târziu, când el dormea, ea a auzit flautul şi incantaţia din apartamentul lui Minnie şi Roman.

Nu, nu era flaut. Era magnetofonul doctorului Shand.

Cum de aflase Guy despre magnetofon? Fusese acolo în acea seară? La un sabat...

Se opri şi se uită în vitrina magazinului Henry Bendel's, pentru că nu mai voia să se gândească la vrăjitoare şi sabaturi, şi la sânge de prunc, şi la Guy care a fost acolo. De ce se întâlnise cu tâmpitul ăsta de Dominick? N-ar fi trebuit să iasă din casă, asta e... Prea era cald şi umed afară.

Văzu o rochie grozavă din crep de culoarea zmeurei. După ziua de marţi, după ce îşi va fi revenit la dimensiunile ei normale, poate va intra aici şi o va proba. Şi o pereche de colanţi galben-citron şi o bluză zmeurie...

Dar tot trebuia să se urnească din loc. Să meargă, să se gândească, şi pruncul care se zvârcolea în fiinţa ei.

Cartea (pe care i-o aruncase Guy) pomenea de ceremonii de iniţiere, soborurile care-i acceptau pe novici cu jurăminte şi botezuri, cu miruri şi însemnări cu „semnul

vrăjitorilor”. Era oare posibil (duşul spălase mirosul de ulei de tannis) ca Guy să li se fi alăturat? Ca el (nu, nu putea fi adevărat!) să facă parte dintre ei, să aibă un semn tainic undeva pe corp, semnul aderării?

Avusese pe umăr un pansament steril. Îl văzuse în Philadelphia, când fusese la el în cabină („Un coş nenorocit” îi spusese el când îl întrebase ce avea acolo) şi îl văzuse şi mai târziu („Doar nu-i acelaşi!” zisese ea). Mai era şi acum acolo?

Nu ştia. El nu mai dormea în pielea goală. În trecut aşa obişnuia să doarmă, mai ales când se încălzea afară. Dar acum nu, şi asta de luni de zile. Acum îşi punea pijamaua, în fiecare seară. Când îl văzuse ultima oară dezbrăcat?

Lângă ea răsună un claxon de maşină; tocmai traversa Sixth Avenue.

— Pentru Dumnezeu, doamnă, auzi un glas de bărbat.

Dar de ce, de ce? El era Guy, nu era un bătrân ţicnit care n-avea altceva mai bun de făcut, unul care n-avea altă cale de a-şi găsi un scop în viaţă şi de a-şi câştiga respectul faţă de sine! El avea o carieră, o carieră bogată, agitată, care era din zi în zi mai bună! Ce nevoie avea el de baghete magice şi cuţite de vrăjitori, şi de cădelniţe, şi... şi de fosilele alea; ca Wees şi Gilmore, şi Minnie şi Roman? Ce puteau ei să-i dea din ceea ce nu putea să obţină din altă parte?

Ştia răspunsul încă înainte de a termina întrebarea în gând. De fapt, formulând întrebarea încercase doar să amâne răspunsul. Orbirea lui Donald Baumgart. Dacă putea într-adevăr crede aşa ceva. Dar nu putea crede. Nu putea.

Totuşi, Donald Baumgart stătea mărturie, orb, la numai o zi sau două după aceea, sâmbătă. Când Guy a rămas acasă şi alerga la telefon de câte ori suna. Aştepta veştile.

Orbirea lui Donald Baumgart.

După care au urmat toate celelalte; piesa, cronicile, piesa cea nouă, oferta de film... Poate că şi rolul din Greenwich Vdlage ar fi fost al lui Donald Baumgart dacă nu ar fi orbit în mod inexplicabil la o zi sau două după ce Guy a luat parte (poate) la o întrunire (poate) a vrăjitorilor (poate).

Existau vrăji care-l orbeau sau îl asurzeau pe duşman, aşa stătea scris în cartea Toţi sunt vrăjitori (dar nu Guy). Forţa mentală unită a întregii congregaţii, o baterie concentrată de forţe malefice, care putea orbi, asurzi, paraliza şi, în caz extrem, omorî pe cel care era ales drept victimă.

Paraliza şi, în caz extrem, omora.

— Hutch? întrebă cu voce tare, oprindu-se, împietrită, în faţă la Carnegie Hall. O fetiţă ridică privirile spre ea, incleştându-se şi mai strâns de mâna mamei.

În noaptea aceea el citise cartea şi o rugase să se întâlnească cu el a doua zi dimineaţa. Ca să-i spună că Roman era Steven Marcato. Iar Guy ştia de întâlnire şi, ştiind, ieşise pentru... ce, îngheţată? ... şi a sunat la uşă la Minnie şi Roman. Fusese oare convocată degrabă o adunare? Forţa mentală unită... Dar de unde să ştie că Hutch o să-i spună ei tocmai asta? Nici măcar ea nu ştia; numai Hutch însuşi ştia.

Dar să zicem că „rădăcina de tannis" nu era deloc „rădăcină de tannis". Hutch nu auzise de aşa ceva, nu-i aşa? Să zicem că era... planta aceea, pe care o subliniase în carte, Ciuperca Diavolului, sau cum s-o fi numit. Îi spusese lui Roman că avea să o caute în carte; nu fusese îndeajuns ca să-l pună pe Roman în gardă în legătură cu el? Şi chiar atunci şi acolo Roman a luat una din mănuşile lui Hutch, pentru că vrăjile nu pot fi îndreptate asupra cuiva decât având un obiect care îi aparţine persoanei respective! Şi apoi, când Guy le-a spus despre întâlnirea de a doua zi dimineaţa, au trecut neîntârziat la lucru.

Dar nu, Roman n-avusese cum să ia mănuşa lui Hutch; doar ea fusese alături de el şi când intrase în casă, şi când plecase, nu-l părăsise nici o clipă.

Guy a luat mănuşa. Se repezise acasă fără să se fi demachiat măcar – ceea ce nu făcea niciodată – şi se dusese singur în debara. Probabil că l-a sunat Roman, i-a spus: „Tipul ăsta, Hutch, a intrat la bănuieli în legătură cu „rădăcina de tannis"; vino repede acasă şi pune mâna pe ceva de-al lui, pentru orice eventualitate!" Şi Guy se supusese. Ca să-l țină orb pe Donald Baumgart.

Aşteptând să se facă verde la traversarea de pe Fifty-fifth Street, îşi puse la subsuoară geanta şi plicurile, desfăcu închizătoarea de la spate a lanțului, îl trase afară cu sferă cu tot şi aruncă bijuteria pe gura de canal de lângă ea.

Gata cu „rădăcina de tannis". Ciuperca Diavolului.

Era atât de speriată că îi venea să țipe.

Pentru că ştia ce le dădea Guy în schimbul succesului său.

Pruncul. Ca să-l folosească în ritualurile lor.

Nu şi-a dorit niciodată un copil înainte de orbirea lui Donald Baumgart. Nu-i plăcea să-l simtă mişcând; nu-i plăcea să vorbească despre el; se ținea la distanță şi era mereu ocupat, de parcă nici nu era al lui.

Pentru că ştia ce aveau de gând să-i facă din clipa în care avea să-l dea pe mâna lor.

Întoarsă în apartament, în binecuvântat de răcorosul şi umbrosul apartament, încercă să se convingă singură că era nebună. Peste patru zile o să-ți naşti copilul imbecilo! Poate chiar mai puțin de patru zile. De-aia eşti numai încordare şi țicneli şi ai clocit în mintea ta o aberație dementă despre persecuție din câteva coincidențe fără nici o legătură unele cu altele. Nu există vrăjitori în realitate. Nu există vrăji în realitate. Hutch a murit de moarte naturală, chiar dacă doctorii nu au putut să spună ce avea. La fel ca orbirea lui

Donald Baumgart. Şi cum, mă rog frumos, a pus Guy mâna pe ceva ce-i aparţinea lui Donald Baumgart pentru faimoasa vrajă? Vezi, imbecilo? Dacă stai şi te gândeşti la fiecare chestie, toată fantasmagoria ta se năruie.

Dar de ce a minţit în legătură cu biletele?

Se dezbrăcă şi făcu un duş rece şi lung, se răsuci greoaie sub jet, o dată şi încă o dată, apoi îşi ridică faţa spre apă, sperând să-şi poată limpezi şi clarifica toate gândurile.

Trebuie să existe o altă pricină pentru minciuna asta. Poate că şi-a pierdut vremea în ziua respectivă la barul teatrului şi o fi primit biletele de la unul de pe acolo; oare în cazul ăsta nu i-ar fi spus că le-a primit de la Dominick, numai ca să nu ştie ea pe unde umblase?

Ba bine că nu.

Ei, vezi, imbecilo?

Dar de ce nu se mai arătase gol de atâtea şi atâtea luni?

Oricum, era bucuroasă că azvârlise talismanul ăla nenorocit. Ar fi trebuit s-o facă de mult. În primul rând n-ar fi trebuit niciodată să-l accepte când i l-a dat Minnie. Ce plăcere să scape în sfârşit de mirosul acela scârbos! Se şterse şi se dădu cu apă de colonie, multă, multă apă de colonie.

Nu se arătase dezbrăcat de atâta vreme pentru că cine ştie ce fel de erupţie pe piele o fi având şi se jena. Actorii sunt atât de vanitoşi, nu-i aşa? La mintea cocoşului.

Dar de ce a aruncat cartea? Şi mergea atât de des la Roman şi Minnie. Şi a pândit ştirile despre orbirea lui Donald Baumgart. Şi s-a repezit acasă nedemachiat chiar înainte ca lui Hutch să-i dispară o mănuşă?

Îşi perie părul, îl aranjă, îşi puse sutienul şi chiloţii. Se duse în bucătărie şi bău două pahare de lapte rece.

Nu ştia răspunsul.

Se duse în camera copilului, trase cădița de la perete şi lipi de tapet o folie de plastic, să nu-l stropească pruncul atunci când avea să se bălăcească în apă.

Nu ştia răspunsul.

Nu ştia dacă era pe cale să înnebunească sau să devină normală, dacă vrăjitorii aveau dorința de a căpăta o putere sau aveau putere cu adevărat şi încă foarte mare, dacă Guy era un soț iubitor sau duşmanul perfid al copilului şi al ei.

Era aproape ora patru. Într-o oră avea să vină şi el acasă.

Sună la Informații şi află numărul de telefon al lui Donald Baumgart.

I se răspunse de la primul apel, un „Da" nerăbdător şi repezit.

— Donald Baumgart?

— Exact.

— Sunt Rosemary Woodhouse. Soția lui Guy Woodhouse.

— Da?

— Voiam...

— Mamă, Doamne, doamnă, trebuie că eşti o domniță foarte fericită în zilele astea! Am auzit că locuiți într-o splendoare boierească la „Bram", că beți vin de colecție din cupe de cristal şi că sunteți serviți de nenumărați lachei în uniformă.

— Voiam să ştiu cum te simți, zise ea; dacă este vreo îmbunătățire a stării.

El izbucni în râs.

— Dumnezeu să te aibă în paza lui, nevastă a lui Guy Woodhouse. Sunt bine! Sunt într-o stare excelentă! N-am spart decât şase pahare azi, n-am căzut decât de pe trei scări şi am scăpat ca prin urechile acului de două maşini de pompieri care se îndreptau urlând spre mine! În fiecare zi, cu fiece clipă mă fac tot mai bine şi mă simt şi mai bine.

— Guy şi cu mine suntem amândoi foarte amărâți că el a obținut rolul din pricina nefericirii tale.

Donald Baumgart tăcu preț de o clipă, apoi spuse:

— Ei, la naiba. Aşa e-n viață. Unu-i sus, altu-i jos. El ar fi reuşit oricum. Ca să-ți spun adevărul, după ultima audiție la care am participat împreună, puteam să pun capu' că o să ia rolul. A fost extraordinar.

— El era convins că tu ai să-l obții. Şi a avut dreptate.

— Scurtă vreme.

— Îmi pare rău că nu am venit cu el atunci când ți-a făcut o vizită, spuse Rosemary. M-a rugat să vin cu el, dar nu am putut.

— Să-mi facă o vizită? Adică atunci când ne-am întâlnit să bem ceva?

— Da. Exact la asta m-am referit.

— E mai bine că n-ai venit; acolo femeile nu sunt primite, doar! Ba nu, după ora patru pot veni şi femei, corect; şi a fost după patru. A fost o chestie de bun-simț din partea lui Guy. Majoritatea oamenilor nu ar fi avut... cum să spun, o asemenea clasă, aşa cred. Eu unul în nici un caz, îți mărturisesc.

— Învinsul să dea de băut învingătorului, spuse Rosemary.

— Şi de unde să ştim că numai o săptămână mai târziu – ce spun, mai puțin de o săptămână...

— Aşa e. Numai câteva zile după aia ai...

— Am orbit. Da. O miercuri sau o joi, pentru că am fost la matineu – miercuri, cred – şi duminica următoare a fost ziua când s-a petrecut. Ei, izbucni el în râs, sper că Guy nu a pus nimic în băutura aia, nu-i aşa?

— Nu, nu cred, spuse Rosemary cu voce tremurată. Apropo, are un obiect de la tine, să ştii.

— Adică?

— Nu ştii?

— Nu.

— Nu ți-ai pierdut nimic în ziua aceea?

— Nu, nimic de care să-mi amintesc acum.

— Sigur?

— Adică te referi la cravata mea?

— Da.

— Păi, el a luat-o pe a mea şi eu pe a lui. O vrea pe a lui înapoi? Pot să i-o dau; pentru mine nu contează ce cravată port sau dacă port una de orice fel.

— Nu, nu şi-o vrea înapoi. Numai că n-am înțeles eu. Credeam că doar a împrumutat-o.

— Nu, a fost un schimb. Dar din vocea ta îmi vine să cred că tu ți-ai închipuit că a furat-o.

— Acum trebuie să închid, spuse Rosemary. Voiam doar să ştiu dacă a intervenit vreo ameliorare.

— Nu, nici una. Drăguț din partea ta că ai sunat.

Rosemary închise. Patru şi nouă minute.

Îşi puse centura, o rochie şi sandalele. Luă banii pentru caz de urgență pe care îi ținea Guy sub indispensabilii lui – un teanc destul de subțirel – îi puse în geantă, alături de agenda cu adrese şi un flacon de vitamine. Simți o contracție care dispăru aproape imediat, era a doua din ziua aceea. Luă valiza care era pregătită lângă uşa dormitorului, ieşi în coridor şi părăsi apartamentul.

La jumătatea drumului spre lift se opri şi se întoarse. Coborî cu liftul de serviciu impreună cu doi tineri curieri.

Pe Fifty-fifth Street luă un taxi.

Domnişoara Lark, asistenta doctorului Sapirstein, se uită la valiză şi o întrebă zâmbind:

— Doar nu te-au apucat durerile?

— Nu, spuse Rosemary, dar trebuie să-l văd pe doctor. Este foarte important.

Domnişoara Lark se uită la ceas.

— Trebuie să plece la cinci şi mai este doamna Byron... – se uită în direcţia unei femei care stătea şi citea, apoi se întoarse zâmbind spre Rosemary – dar sunt sigură că te va primi. Ia loc. Îl anunţ că eşti aici de cum se eliberează.

— Mulţumesc.

Puse valiza lângă scaunul cel mai apropiat şi se aşeză. Simţi în mână toarta albă a poşetei, udă de transpiraţie. Deschise poşeta, scoase dinăuntru un şerveţel şi îşi şterse palmele, buza de sus şi tâmplele. Inima îi bătea nebună.

— Cum e afară? întrebă domnişoara Lark.

— Groaznic, răspunse Rosemary. Treizeci pe puţin.

Domnişoara Lark ţâţâi compătimitor.

O femeie ieşi din cabinetul doctorului Sapirstein, o femeie în luna a cincea sau a şasea, pe care Rosemary o mai văzuse înainte. Se salutară cu o înclinare a capului. Domnişoara Lark intră în cabinet.

— Pe când, azi, mâine? o întrebă femeia, care se oprise la biroul asistentei.

— Marţi, răspunse Rosemary.

— Mult noroc. Ţi-ai calculat bine să scapi înainte de iulie şi august.

Domnişoara Lark ieşi.

— Doamnă Byron, se adresă ea celei care şedea, apoi către Rosemary: Te primeşte imediat după dânsa.

— Mulţumesc.

Doamna Byron intră în cabinet şi închise uşa. Femeia de la birou îşi fixă cu domnişoara Lark data următoarei consultaţii şi plecă spunând la revedere lui Rosemary şi urându-i încă o dată noroc.

Domnişoara Lark îşi notă în carnet ziua şi ora. Rosemary luă o revistă Time, care se afla pe măsuţă lângă ea. A murit Dumnezeu ? stătea scris cu litere roşii pe fond negru. Găsi cuprinsul şi deschise la rubrica spectacole. Era un articol despre Barbra Streisand. Încercă să-l citească.

— Ce miros frumos, spuse domnişoara Lark adulmecând în direcția lui Rosemary. Cu ce te-ai dat?

— Se numeşte „Detchema”.

— Mare schimbare în bine față de parfumul obişnuit, dacă nu te superi că-ți spun.

— Aia nu era colonie. Era un talismán. L-am aruncat.

— Bine ai făcut. Poate că doctorul o să-ți urmeze exemplul. Rosemary rămase tăcută o clipă.

— Doctorul Sapirstein?

— Mh-mh, făcu domnişoara Lark. El foloseşte after-shave cu acelaşi miros. Dar nu de la asta vine, nu-i aşa? înseamnă că şi el are un talismán. Numai că el nu e superstițios. Nu cred că este. Oricum, are acelaşi miros din când în când, de la ce o fi, şi când îl are, nu mă pot apropia de el la mai mult de cinci paşi. Mult mai puternic decât a fost al tău. N-ai băgat de seamă niciodată?

— Nu.

— Probabil că n-ai venit tu în zilele acelea anume, spuse domnişoara Lark. Sau poate credeai că este mirosul tău. Ce-i, o chestie chimică?

Rosemary se ridică, puse Time-ul pe masă şi-şi luă valiza.

— Soțul meu mă aşteaptă afară. Trebuie să-i spun ceva. Mă întorc într-o clipă.

— Lasă-ți valiza aici, atunci, spuse domnişoara Lark.

Dar Rosemary o luă cu ea.

Capitolul 20

Traversă parcul spre Eighty-first Street, unde găsi o cabină telefonică de sticlă. Sună la doctorul Hill. În cabină era îngrozitor de cald.

Răspunse o centralistă. Rosemary îşi dădu numele şi numărul de telefon.

— Vă rog spuneți-i să mă sune imediat. Este vorba de o urgență şi mă găsesc într-o cabină telefonică.

— Am înțeles, răspunse glasul de femeie şi telefonul amuți.

Rosemary puse receptorul în furcă, apoi îl ridică din nou, numai că ținea pe furiş un deget pe furcă. Puse receptorul la ureche, ca şi când ar fi ascultat ce i se spunea, astfel ca nimeni să nu-i poată cere să iasă din cabină. Fătul se zvârcolea şi se izbea în pântec. Ea transpira toată. Repede, te rog, doctore Hill, sună-mă. Salvează-mă.

Toți. Toți. Toți erau băgați în chestia aia, toți împreună. Guy, doctorul Sapirstein, Minnie şi Roman. Toți erau vrăjitori. Toți erau vrăjitori. O foloseau pe ea ca să dea naştere unui copil pe care să-l poată lua şi – Nu-ți face griji, Andi-sau-Jenny, am să-i omor înainte să apuce ei să te atingă!

Telefonul sună. Îşi luă fulgerător degetul de pe furcă.

— Da?

— Doamnă Woodhouse? Iarăşi centralista.

— Unde-i doctorul Hill? întrebă Rosemary.

— Am reținut bine numele? întrebă femeia. Sunteți Rosemary Woodhouse?

— Da.

— Şi sunteți pacienta doctorului Hill?

Se apucă să explice despre prima vizită pe care o făcuse la cabinetul lui, în toamnă.

— Vă rog, vă rog, trebuie să vorbească cu mine! Este important! Este... vă rog. Vă rog spuneți-i să mă sune.

— În regulă.

Apăsând din nou pe furcă, Rosemary îşi şterse fruntea cu dosul palmei. Te rog, doctore Hill. Crăpă uşa ca să primească puțin aer, apoi o închise la loc pentru că tocmai

atunci se ivi o femeie de după colț şi se postă în față, în aşteptare.

— Ooo, n-am ştiut asta, spuse Rosemary în microfon, fără să-şi ridice degetul de pe furcă. Serios? Şi ce-a mai spus? Transpirația îi curgea şiroaie pe spate şi la subsuori. Pruncul se sucea şi se învârtea.

Ce greşeală, să folosească o cabină telefonică atât de apropiată de biroul doctorului Sapirstein. Ar fi trebuit să se ducă în Madison sau Lexington.

— Minunat, continuă ea la telefon. Şi au mai zis ceva?

Poate că tocmai în această secundă el iese pe uşă şi începe să o caute, şi oare nu ar căuta-o la prima cabină telefonică?

Se întoarse cu spatele în direcția de unde s-ar fi putut să vină doctorul. Femeia de afară plecă, slavă Domnului.

Şi tocmai acum soseşte şi Guy acasă. Va vedea că a dispărut valiza şi o să-l sune pe doctorul Sapirstein, gândindu-se că ea e la spital. Curând or s-o caute amândoi. Şi la fel vor face toți ceilalți; Wees...

— Da? ridică receptorul la prima sonerie.

— Doamna Woodhouse?

Era doctorul Hill, doctorul Salvator, – mântuitor - minunatul – Hill.

— Mulțumesc. Mulțumesc că m-ați sunat.

— Credeam că sunteți în California.

— Nu, spuse ea. Am fost la un alt doctor, unul la care m-au trimis nişte prieteni, şi nu este un doctor bun, domnule doctor; m-a mințit şi mi-a dat tot felul de chestii neobişnuite – băuturi şi pastile. Copilul trebuie să se nască marți – vă amintiți? mi-ați spus de douăzeci şi opt iunie? – şi vreau să nasc cu dumneavoastră. Vă plătesc oricât îmi cereți, aceeaşi sumă ca şi când aş fi venit tot timpul la dumneavoastră.

— Doamnă Woodhouse.

— Vă rog, lăsați-mă să vorbesc cu dumneavoastră, insistă simțind refuzul lui. Lăsați-mă să vin şi să vă explic ce s-a întâmplat Nu pot să stau prea mult aici unde mă găsesc acum. Soțul meu şi doctorul ăsta şi toți ăia care m-au trimis la el, toți au fost implicați – cum să spun, într-o conspirație. Ştiu că poate suna a nebunie ceea ce vă spun şi poate că ziceți în mintea dumneavoastră „Doamne, Dumnezeule, fata asta a luat-o razna rău de tot" dar nu am luat-o razna, domnule doctor, vă jur pe toți sfinții pe care-i am. Din când în când se pun la cale comploturi împotriva unora sau altora, nu-i aşa?

— Da, presupun că aşa este.

— Acum este un complot împotriva mea şi a pruncului, şi, dacă nu mă lăsați să vin să vorbesc cu dumneavoastră, se poate petrece orice neobişnuit sau rău, sau mai ştiu eu; nu vreau decât să mă băgați într-un spital şi să mă asistați la naştere.

— Veniți la cabinet mâine după...

— Acum. Acum. Chiar acum. O să mă caute cu toții.

— Doamnă Woodhouse, spuse el. Acum nu sunt la cabinet, sunt acasă, stau în picioare de ieri-dimineață şi...

— Vă implor. Vă implor.

El tăcu o vreme.

— Vin acolo şi vă explic tot. Nu mai pot să stau aici.

— La cabinet la ora opt. Bine aşa?

— Da. Da. Mulțumesc, domnule doctor...

— Da?

— Poate că o să vă sune soțul meu şi o să vă întrebe dacă am sunat.

— N-am să vorbesc cu nimeni. Mă duc să trag un pui de somn.

— Îi spuneți şi telefonistei dumneavoastră? Să nu spună nimănui că v-am telefonat? Domnule doctor?

— Bine, aşa am să fac.

— Mulțumesc.

— Ora opt.

— Da. Mulțumesc.

Un bărbat care stătea cu spatele la cabină se întoarse în clipa în care ea ieşea, nu era doctorul Sapirstein, era altcineva.

Se duse spre Lexington Avenue şi de acolo o luă în sus spre oraş, pe Eight-syxth Street, unde intră într-un hol de cinema, se duse direct la toaletă, apoi în sala întunecoasă şi răcoroasă unde se aşeză ca amorțită şi urmări un film colorat şi gălăgios. Dar, după scurt timp se ridică, îşi luă valiza şi se duse la o cabină telefonică, şi ceru prin centrală o convorbire cu fratele ei Brian. La numărul cerut nu răspundea nimeni. Se întoarse în sală şi se aşeză pe alt scaun. Pruncul era liniştit, dormea. Filmul era acum altul, cu Keenan Wynn.

La opt fără douăzeci părăsi cinematograful şi luă un taxi până la cabinetul doctorului Hill, pe West Sevent-second Street. Cel mai sigur era să intre, îşi spuse. Or păzi ei casa lui Joan şi a lui Hugh, şi a Elisei, dar nu şi cabinetul doctorului Hill la ora opt seara, mai ales dacă centralista lui n-a spus nimănui că a telefonat ea. Ca să fie şi mai sigură, îl rugă pe şofer să aştepte până o va vedea intrată.

Nimeni nu o opri. Doctorul Hill în persoană deschise uşa, mult mai amabil decât se aşteptase ea după atitudinea refractară de la telefon. De când nu-l mai văzuse, îşi lăsase o mustață blondă, abia se vedea. Era îmbrăcat într-o cămaşă cu pătrate albastre şi galbene.

Intrară în cabinet, care era pe sfert cât cel al doctorului Sapirstein şi acolo Rosemary îi spuse toată tărăşenia. Stătea în fotoliu cu brațele pe brațele acestuia, cu picioarele încrucişate, şi vorbea calm, liniştit, ştiind că orice indiciu de isterie l-ar fi făcut să nu o creadă, să îşi închipuie că e nebună. Îi spuse despre Adrian Marcato şi Minnie, şi

Roman; despre lunile de durere pe care le îndurase şi despre băutura din plante şi micile prăjituri albe; despre Hutch şi Toți sunt vrăjitori şi despre biletele la piesa Fantasticii, şi lumânările negre şi cravata lui Donald Baumgart. Încercă pe cât putea să păstreze cât mai mult coerența şi cronologia, dar îi era imposibil. Reuşi totuşi să spună tot fără să pară isterică; magnetofonul doctorului Shand şi faptul că Guy a aruncat cartea şi revelația ultimă şi involuntară a domnişoarei Lark.

— Poate coma şi orbirea au fost doar coincidențe, spuse ea, sau poate că au cu adevărat o metodă extrasenzorială de a face rău oamenilor. Dar nu asta este important. Important este faptul că vor să pună mâna pe copilul meu. De asta sunt sigură.

— Aşa se pare, răspunse doctorul Hill, mai ales dacă ținem cont de interesul pe care l-au manifestat față de el încă de la început.

Rosemary închise ochii şi îi veni să plângă. O credea. Nu o credea nebună. Deschise ochii şi îl privi la fel de calmă şi de stăpânită. Îl văzu scriind. Oare toate pacientele îl iubeau? Îşi simțea palmele ude; le luă de pe brațele fotoliului şi le apăsă în poală, pe rochie.

— Numele doctorului este Shand, spuneați.

— Nu, doctorul Shand este doar unul din grup, îl corectă Rosemary. Unul din congregație. Doctorul se numeşte Sapirstein, doctorul Sapirstein.

— Abraham Sapirstein?

— Da. Îl cunoaşteți?

— L-am întâlnit o dată sau de două ori, zise doctorul Hill continuând să scrie.

— Când te uiți la el sau chiar când îl auzi vorbind n-ai crede nici o clipă că...

— Nici gând, confirmă doctorul Hill, punând stiloul pe masă, şi tocmai din pricina asta se spune să nu judeci

cărțile după coperte. Ai vrea să intri chiar din seara asta la spitalul Mount Sinai?

Rosemary zâmbi.

— Tare aş vrea. Este posibil?

— Va trebui să trag nişte sfori şi să dau puțin din gură, spuse doctorul Hill. Se ridică de la birou şi se duse să deschidă uşa de la cabinetul de consultații. Vreau să intri aici şi să te odihneşti, zise întinzând mâna în întunericul din spatele lui. Deodată clipi o lumină fluorescentă, de nuanța gheții. Mă interesez ce pot face şi apoi vin la dumneata.

Rosemary se ridică cu greu de pe scaun, işi luă valiza şi se duse în cealaltă cameră.

— Orice au liber, chiar şi o debara pentru mături.

— Sunt sigur că găsim ceva mai bun decât atât, o asigură doctorul Hill. Intră după ea şi dădu drumul la aparatul de climatizare aflat în spatele unei perdele albastre. Aparatul era din cele gălăgioase.

— Să mă dezbrac? întrebă Rosemary.

— Nu, nu încă. O să-mi ia mai bine de jumătate de oră şi o grămadă de telefoane. Întinde-te numai şi odihneşte-te.

Ieşi, trăgând şi uşa după el.

Rosemary se duse la patul care se afla în partea cealaltă a încăperii şi se aşează greoaie pe moliciunea lui albastră. Îşi puse valiza pe un scaun.

Dumnezeu să-l binecuvânteze pe doctorul Hill.

O să-i facă într-o bună zi o broderie şi o să i-o dăruiască.

Îşi aruncă sandalele din picioare şi se întinse pe spate cu un sentiment de recunoştință. Aparatul de aer condiționat trimitea o adiere răcoroasă spre ea; pruncul se întoarse în pântec, încet şi leneş, de parcă simțise curentul de aer.

De-acum totul este bine, Andy-sau-Jenny. Vom fi în curând într-un pat curat şi frumos în spitalul Mount Sinai, fără vizitatori.

Bani! Se ridică, deschise poşeta, găsi banii lui Guy, cei pe care-i luase de acasă. O sută optzeci de dolari. Plus încă şaisprezece şi ceva mărunţiş ai ei. Vor fi de-ajuns, fără îndoială, pentru un avans de plată pe care ar fi trebuit să-l facă, şi, dacă era nevoie de mai mult, Brian o să-i trimită telegrafic, sau Hugh şi Elise o să-i împrumute. Sau Joan, sau Grace Cardiff. Avea destui prieteni la care să apeleze.

Puse banii la loc, scoase pastilele de vitamine şi închise poşeta; se întinse iarăşi pe spate, cu poşeta şi pastilele lângă ea, pe scaun. O să-i dea doctorului Hill pastilele; el o să le analizeze şi o să vadă dacă în compoziţia lor se găsea ceva dăunător. Dar nu putea fi. Ei doreau ca pruncul să fie sănătos, nu-i aşa, pentru ritualurile lor demente.

Se înfioră toată.

Monştrii...

Şi Guy!

De neconceput, de neconceput.

Mijlocul ei se întări într-o contracţie puternică, cea mai puternică pe care o avusese până acum. Respiră încet, până simţi că o lasă. Era a treia în acea zi.

O să-i spună doctorului Hill.

Locuia cu Brian şi Dodie într-o casă mare, modernă din Los Angeles, şi Andy tocmai începuse să vorbească (deşi nu avea decât patru luni) când doctorul Hill îşi vâri capul pe uşă şi ea se afla din nou în camera de consultaţii, întinsă pe pat în răcoarea aerului condiţionat. Îşi puse mâna streaşină la ochi şi zâmbi.

— Am dormit, zise.

El deschise larg uşa şi se retrase. Înăuntru intrară doctorul Sapirstein şi Guy.

Se ridică încet şi-şi luă mâna de la ochi.

Cei doi se apropiară şi se opriră lângă ea. Faţa lui Guy era împietrită şi inexpresivă. Se uita la pereţi, numai la pereţi, nici o clipă la ea.

— Acum vii cuminte cu noi, Rosemary, spuse doctorul Sapirstein. Să nu protestezi sau să faci vreo scenă, pentru că, dacă mai zici ceva de vrăjitoare şi vrăjitori, o să fim obligaţi să te ducem la un spital de nebuni. Şi condiţiile de acolo pentru naştere sunt mai puţin decât bune. Şi tu nu vrei asta, nu-i aşa? Aşa că incalţă-te.

— Te ducem acasă, asta e tot, zise Guy, privind-o în sfârşit. Nimeni nu-ţi va face nici un rău.

— Nici copilului, adăugă doctorul Sapirstein. Hai încalţă-te. Luă în mână pastilele şi se uită la ele, apoi le vâri în buzunar. Ea îşi încălţă sandalele, el îi dădu geanta. Ieşiră, doctorul Sapirstein o ţinea de un braţ, Guy de celălalt. Doctorul Hill avea în mână valiza ei, pe care o dădu lui Guy.

— Acum şi-a revenit, zise doctorul Sapirstein. Acum mergem acasă şi ne odihnim. Doctorul Hill îi zâmbi.

— Ăsta-i singurul lucru de făcut, în nouă cazuri din zece, zise. Ea îl privi fără să scoată un cuvânt.

— Mulţumim pentru osteneală, doctore, spuse doctorul Sapirstein, iar Guy adăugă:

— Mai mare ruşinea că ai venit aici şi ai...

— Mă bucur că am putut fi de ajutor, zise doctorul Hill şi îi deschise doctorului Sapirstein uşa de la ieşire.

Veniseră cu maşina. Domnul Gilmore conducea. Rosemary fu aşezată în spate, între Guy şi doctorul Sapirstein. Nimeni nu scoase un cuvânt. Se îndreptau spre Bramford.

Liftierul îi zâmbi când cei trei traversară holul spre lift. Diego. Zâmbea pentru că o plăcea pe Rosemary, era favorita lui printre ceilalţi locuitori.

Zâmbetul acela, care-i amintea de propria ei individualitate, slăbi o coardă în Rosemary, trezi ceva anume în ea.

Îşi deschise cu un gest geanta pe care o ținea pe lângă corp, îşi trecu un deget prin inelul de chei şi, când ajunseră la uşa liftului, răsturnă geanta, împrăştiind pe jos tot ce avea înăuntru, cu excepția cheilor. Ruj de buze, monezi, bancnotele de zece şi de douăzeci ale lui Guy fâlfâind în toate părțile, totul. Se uită prostită în jur.

Doctorul Sapirstein şi Guy se aplecară să culeagă obiectele, în timp ce ea stătea mută, neputincioasă din cauza pântecului mare. Diego ieşi din lift, plescăind din limbă a preocupare. Se aplecă şi el să ajute. Ea se urcă în lift, chipurile ca să le facă lor loc şi, fără să-şi ia ochii de la ei, pipăi cu vârful picioarelor după butonul cel mare şi rotund din podea. Uşile glisante începură să se închidă. Ea împinse uşa interioară. Diego se repezi la cele două uşi exterioare, dar abia avu timp să-şi tragă degetele ca să nu i le strivească.

— Hei, doamnă Woodhouse!

— Îmi pare rău, Diego.

Apăsă maneta şi liftul icni în sus.

O să-l sune pe Brian. Sau pe Joan, sau pe Elise, sau Grace Cardiff. Pe cineva.

Încă n-am scăpat, Andyl

Opri liftul la nouă, apoi la şase, apoi la mijloc intre şapte şi opt, după care destul de aproape de şapte ca să poată deschide uşa interioară, apoi pe cele două exterioare, şi să coboare puțin, vreo zece centimetri, ca de pe o treaptă.

Urmă coturile holului cât putu de repede. Altă contracție, dar n-o băgă în seamă.

Liftul de serviciu schimbă luminița de la patru la cinci, iar ea ştia că erau Guy şi doctorul Sapirstein care veneau să-i taie drumul.

Şi, bineînţeles, cheia nu voia să intre în broască.

În sfârşit, reuşi; intră în casă şi izbi uşa exact în clipa în care se deschidea uşa liftului; puse lanţul în aceeaşi clipă în care Guy introducea cheia în broască. Ea învârti yala, dar el o răsuci din nou. Uşa se deschise şi se împiedică în lanţ.

— Deschide, Ro, îl auzi din partea cealaltă.

— Du-te dracului.

— N-am să-ţi fac nici un rău, iubito.

— Le-ai promis copilul. Pleacă.

— Nu le-am promis nimic. Ce tot vorbeşti? Promis cui?

— Rosemary, se auzi şi doctorul Sapirstein.

— Şi tu. Plecaţi de-aici.

— Se pare că ţi-ai băgat în cap că ar exista o conspiraţie împotriva ta.

— Plecaţi, strigă ea şi împinse uşa până o închise de tot, apoi trase şi zăvorul.

Uşa rămase zăvorâtă.

Se dădu îndărăt, fără să-şi ia ochii de la uşă, apoi intră în dormitor.

Era nouă şi jumătate.

Nu era sigură de numărul lui Brian, iar carnetul de telefoane se afla în hol sau în buzunarul lui Guy, astfel că trebuia să ceară serviciul de informaţii din Omaha. Când, în sfârşit se făcu legătura, nu răspunse nimeni.

— Vreţi să mai încerc în douăzeci de minute? întrebă operatoarea.

— Da, vă rog, în cinci munute.

— Nu pot să încerc în cinci minute, dar am să încerc în douăzeci, dacă vreţi.

— Da, vă rog, spuse Rosemary şi închise.

O sună pe Joan, dar şi Joan era plecată.

Numărul lui Elise şi al lui Hugh era... dar nu şi-l amintea. Informaţiile parcă veneau de la Pol, atât de greu au răspuns, dar după ce au răspuns i-au dat numărul într-o

clipită. Îl formă, îi răspunse centralista. Erau plecați din oraş în week-end.

— Îi pot găsi undeva? întrebă Rosemary. Este vorba de o urgență.

— Sunteți secretara domnului Dunstan?

— Nu, sunt o prietenă apropiată. Este un caz extrem de important şi trebuie neapărat să vorbesc cu ei.

— Sunt la Fire Island. Vă pot da numărul.

— Vă rog.

Îl ținu minte, închise, şi tocmai voia să-l formeze, când auzi şoapte dincolo de uşă şi paşi pe linoleum. Se ridică în picioare.

În cameră intrară Guy şi domnul Fountain – „Iubito, n-o să-ți facem nimic rău", spuse Guy – şi în urma lor doctorul Sapirstein cu o seringă plină, cu acul ridicat şi picurând şi cu degetul mare pe piston. Şi doctorul Shan, şi doamna Fountain, şi doamna Gilmore.

— Suntem prietenii tăi, spuse doamna Gilmore.

— Nu ai de ce te teme, Rosemary, completă doamna Fountain; ăsta-i adevărul cinstit, nu ai de ce te teme.

— Asta e doar un sedativ slab, explică doctorul Sapirstein, ca să te liniştești şi să ai un somn bun la noapte.

Era prinsă între pat şi perete şi prea masivă ca să poată sări peste pat şi să scape de ei.

Veneau spre ea – „Ştii că n-aş lăsa pe nimeni să-ți facă vreun rău, Ro" – şi ea luă telefonul şi dădu să-l izbească în cap pe Guy. El o prinse de încheietura mâinii, domnul Fountain o prinse de cealaltă, i-o suci la spate cu o forță uimitoare, căzu jos.

— Ajutor! Aju... Începu ea să strige, dar imediat o batistă sau ceva, o cârpă, îi astupă gura şi i se înfundă până-n gât, şi fu ținută acolo de o mână mică şi puternică.

O traseră lângă pat, pentru ca doctorul Sapirstein să poată veni în fața ei cu seringa şi cu un tampon de vată, şi

tot atunci o contracție mult mai violentă decât avusese până atunci îi cuprinse mijlocul, făcând-o să închidă strâns ochii. Își ținu respirația, apoi trase aer pe nas în fornăituri scurte și rapide. O mână îi pipăi pântecul, trecând vârfurile degetelor pe toată suprafața, apoi doctorul Sapirstein spuse:

— Stați așa, stați așa; s-ar părea că suntem pe cale să naștem.

Tăcere; cineva de dincolo de ușă răspândi vestea:

— Naște!

Deschise ochii și se uită fix la doctorul Sapirstein, trăgând aer pe nas; pântecul se relaxa. El îi făcu un semn cu capul și brusc o prinse de brațul pe care-l ținea domnul Fountain, îl șterse cu vată, apoi înfipse acul.

Îl lăsă să-i facă injecția fără să se zbată, prea speriată, prea năucită.

El scoase acul și frecă urma cu degetul întâi, apoi cu tamponul de vată.

Femeile, mai văzu ea, desfăceau patul. Aici? Aici?

Trebuia să nască la Doctors Hospital! Doctors Hospital, cu tot echipamentul și asistentele și cu totul curat și steril!

O ținură, iar ea se zbătea și Guy îi susura în ureche „Totul o să fie bine, iubito, jur pe Dumnezeu că tu vei fi bine! Nu te lupta așa, Ro, te rog! Îți dau cuvântul meu de onoare că o să fie bine, foarte bine!”

Și apoi urmă o altă contracție.

Apoi era pe pat și doctorul Sapirstein îi făcea altă injecție. Și doamna Gilmore îi ștergea fruntea. Și telefonul sună.

Și Guy spuse „Nu, anulați comanda, duduie, mulțumesc.”

Și altă contracție, dar abia mai simțea durerea care nu mai ajungea până la capul ei, ușor ca o coajă de ou.

Toate exercițiile pe care le făcuse au fost inutile. Atâta energie pierdută. Asta nu era naştere naturală; ea nu ajuta la naştere cu nimic, ea nu vedea.

Ah, Andy-sau-Jenny, dragul meu micuț! Iartă-mă!

Capitolul 21

Lumina. Tavanul.

Şi durerea între picioare.

Şi Guy. Aşezat lângă patul ei, urmărind-o cu un zâmbet nelinişti t, nesigur.

— Bună, o salută el.

— Bună.

Durerea era cumplită.

Apoi îşi aminti. Se terminase. Se terminase. Pruncul se născuse.

— Copilul e bine? întrebă ea.

— Da, bine.

— Ce e?

— Băiat.

— Zău? Băiat?

El dădu din cap.

— Şi e bine?

— Da.

Ea lăsă ochii să i se închidă, după câteva clipe reuşi să şi-i deschidă din nou.

— Ai telefonat la Tiffany's? întrebă.

— Da.

Închise iarăşi ochii şi dormi.

Mai târziu îşi aminti mai multe. Laura-Louise şedea lângă pat şi citea un Reader's Digest, ajutându-se cu o lupă.

— Unde e? întrebă ea. Laura-Louise sări ca arsă.

— Doamne, Dumnezeule, draga mea, spuse (lupa, care-i atârna peste sâni, scotea la iveală o împletitură din fire roşii), ce m-ai speriat, să te trezeşti aşa brusc! Dumnezeule! şi închise ochii, răsuflând adânc.

— Copilul; unde e? întrebă Rosemary.

— Aşteaptă numai un minut, spuse Laura-Louise, ridicându-se şi închizând cărţulia cu un deget prins la pagină. Mă duc să-i aduc pe Guy şi pe doctorul Abe. Sunt aici în bucătărie.

— Unde-i copilul? întrebă, dar Laura-Louise ieşi pe uşă fără să răspundă.

Încercă să se ridice, dar căzu la loc pe pernă, mâinile parcă nu mai aveau oase. Şi durerea aceea dintre picioare, ca un mănunchi de vârfuri ascuţite de cuţit. Rămase întinsă, în aşteptare, amintindu-şi, amintindu-şi.

Era noapte. Nouă şi cinci, arăta ceasul.

Şi ei veniră în cameră, Guy şi doctorul Sapirstein, amândoi cu chipuri grave şi hotărâte.

— Unde-i copilul? întrebă ea.

Guy veni pe o latură a patului, se ghemui lângă ea şi o apucă de mână. —Iubito.

— Unde e?

— Iubito... Încercă să spună mai mult, dar nu reuşi. Căută din priviri ajutor de partea cealaltă a patului.

Doctorul Sapirstein se uita în jos la ea. În mustaţă i se prinsese o bucăţică de nucă de cocos.

— Au fost complicaţii, Rosemary, dar nimic care să afecteze alte naşteri în viitor.

— E...

— Mort, zise el.

Căscă ochii mari la doctor.

El dădu din cap.

Se întoarse la Guy.

Şi el dădu din cap.

— Era în poziție greșită, explică doctorul Sapirstein. La spital poate că aș fi putut încerca să-l salvez, dar, pur și simplu, n-am mai avut timp să te duc acolo. Orice aș fi încercat aici – ar fi fost mult prea periculos pentru tine.

— O să putem avea alți copii, iubito, și o vom face imediat ce te înzdrăvenești. Îți promit.

— Absolut, întări doctorul Sapirstein. Puteți să vă gândiți să faceți unul doar peste câteva luni și șansele sunt o mie la unu să nu se mai întâmple ceva de felul ăsta încă o dată. A fost o întâmplare nefericită pe care o întâlnim la unul din zece mii de cazuri; fătul, de altfel, era perfect sănătos și absolut normal.

Guy îi strânse mâna și zâmbi încurajator.

— Numai să te faci tu bine.

Ea îi privi, pe Guy, pe doctorul Sapirstein cu bucățica de nucă de cocos agățată în mustață.

— Mințiți, spuse. Nu cred. Mințiți amândoi.

— Iubito, spuse Guy.

— N-a murit, spuse ea. L-ați luat. Mințiți. Sunteți vrăjitori. Mințiți. Mințiți! Mințiți! Mințiți. Mințiți! Mințiți!

Guy îi țintui umerii de pat, în timp ce doctorul Sapirstein îi făcu o injecție.

Mânca supă și felii de pâine albă cu unt, tăiate în formă de triunghi. Guy ședea pe marginea patului, molfăind un triunghi.

— Erai nebună, spuse el. Erai pur și simplu ieșită din minți. Se întâmplă uneori în ultimele săptămâni de sarcină. Așa zice Abe. Are și un nume pentru asta. Prepartum și-nu-mai-știu-cum, un fel de isterie. Asta ai avut tu, iubito, și ne-ai dat de furcă!

Ea nu spuse nimic. Mai luă o lingură de supă.

— Ascultă, spuse el, știu de unde ți-a venit ideea că Minnie și Roman erau vrăjitori, dar de unde ți-a venit ideea că Abe și cu mine ne-am băgat în grup?

Ea nu spuse nimic.

— Ce prostie să te întreb aşa ceva, spuse el. Presupun că prepartum şi-cum-s-o-mai-numi nu are nevoie de motive. Mai luă un triunghi şi muşcă mai întâi un colţ, apoi altul.

— De ce ai schimbat cravatele cu Donald Baumgart?

— De ce am... Păi, ce legătură are asta cu restul?

— Aveai nevoie de un obiect care-i aparţinea lui ca să puteţi să-l vrăjiţi şi să orbească.

Se holbă la ea.

— Iubito, pentru Dumnezeu, ce spui?

— Ştii foarte bine.

— Sfinte Sisoe. Am schimbat cravatele cu el pentru că îmi plăcea cravata lui şi nu a mea, iar lui i-a plăcut a mea şi nu a lui. Nu ţi-am spus despre asta pentru că după aceea mi s-a părut o chestie cam de prost gust şi mi-a fost puţin ruşine să o mărturisesc.

— De unde ai primit biletele pentru Fantasticii?

— Ce?

— Ai spus că le-ai primit de la Dominick; şi nu le-ai primit.

— Mamă, mamă. Şi din cauza asta sunt eu vrăjitor? Le-am primit de la o fată, Norma-şi-nu-mai-ştiu-cum pe care am întâlnit-o la o probă şi cu care am băut nişte păhărele. Şi Abe ce-a făcut? Şi-a legat invers şireturile?

— Foloseşte rădicina de tannis. E o plantă de vrăjitorie. Asistenta lui mi-a spus că l-a simţit mirosind a tannis.

— Poate că Minnie i-a dat şi lui un talisman, aşa cum ţi-a dat şi ţie. Vrei să spui că numai vrăjitorii umblă cu aşa ceva? Nu prea cred că ai dreptate.

Rosemary nu răspunse.

— Hai să privim lucrurile în faţă, draga mea, ai avut demenţă prepartum. Iar acum ai să te odihneşti şi ai să scapi de toate. Se aplecă mai mult spre ea şi o luă de mână. Ştiu că ai trecut prin cele mai cumplite încercări din viaţa

ta, dar de acum încolo totul va fi ca pe roze. Aproape că am încheiat contractul cu Warner şi am primit propuneri şi de la Universal. O să mai primesc nişte cronici bune şi după aceea o-ntindem din oraşul ăsta şi ne vom duce pe minunatele dealuri din Beverly, cu piscină şi grădină de plante aromate şi tot ce-ți mai trece prin cap. Şi copiii, Ro. Pe cuvântul meu de cercetaş. Ai auzit ce-a spus Abe. Îi sărută mâna. Sunt pe calea cea bună, de-acum, o să ajung celebru.

Se ridică şi porni spre uşă.

— Arată-mi umărul.

El se opri şi se întoarse.

— Arată-mi umărul, repetă ea.

— Glumeşti?

— Nu. Arată-mi-l. Umărul stâng.

O privi, apoi spuse:

— În regulă, tot ce vrei tu, iubito.

Deschise gulerul cămăşii, o cămaşă albastră cu mâneci scurte, o trase afară din pantaloni şi o dezbrăcă peste cap. Dedesubt avea un maiou alb.

— În general îmi place să fac treaba asta pe muzică, spuse scoțându-şi tricoul. Se apropie de pat şi, aplecându-se spre ea, îi arătă lui Rosemary umărul stâng. N-avea nici un semn. Doar o cicatrice palidă de coş sau furuncul. Îi arătă şi umărul drept, apoi pieptul şi spatele.

— Mai mult nu mă dezbrac fără lumină albastră, spuse el.

— În regulă, acceptă ea.

El zâmbi.

— Întrebarea este acum dacă îmi trag la loc cămaşa sau mă prezint aşa în fața Laurei-Louise şi-o umplu de fiorul vieții.

Sânii ei se umplură de lapte, încât trebuiau uşurați; doctorul Sapirstein îi arătă cum să folosească o pompă cu o

pară de cauciuc, şi de câteva ori pe zi Laura-Louise sau Helen Wees sau altcineva îi aducea micul aparat împreună cu un pahar gradat Pyrex. Din fiecare sân scotea între treizeci şi şaizeci de grame de lichid apos, uşor verzui, care mirosea, abia perceptibil, a rădăcină de tannis – un act care era în sine o demonstraţie finală, de necombătut, a absenţei copilului. După ce pompa şi paharul erau duse din cameră, ea rămânea întinsă pe perne, zdrobită şi singură, incapabilă să mai plângă.

Joan şi Elise, şi Tiger veniră să o vadă, iar Brian vorbi douăzeci de minute la telefon. Sosiră şi florile – de la Allan şi Mike, şi Pedro, şi Lou, şi Claudia. Guy cumpără un televizor cu telecomandă, pe care-l instala la picioarele patului. Iar ea mânca şi se uita şi lua pastilele care i se dădeau.

De la Minnie şi Roman primi o scrisoare de compasiune, câte o pagină de la fiecare. Erau în Dubrovnik.

Treptat, cusăturile încetară să o mai doară.

Într-o dimineaţă, după vreo două sau trei săptămâni, i se păru că aude un copil plângând. Închise televizorul şi ascultă. Un scâncet slab, de undeva foarte departe. Sau nu era? Se dădu jos din pat şi opri şi aerul condiţionat.

Florence Gilmore intră cu pompa şi paharul.

— N-auzi un copil plângând? o întrebă Rosemary.

Ascultară amândouă.

Ba da, plângea un copil.

— Nu, dragă, nu aud, spuse Florence. Hai urcă-te la loc în pat; ştii că nu ai voie să te fâţâi prin cameră. Ai oprit aerul condiţionat? Nu trebuia să faci asta; este o zi cumplită. Pur şi simplu oamenii mor, atât e de cald.

Îl auzi din nou, după-masă, şi în mod misterios sânii ei începură să curgă...

— S-a mutat o familie nouă, spuse Guy din senin în seara aceleiaşi zile. La opt, sus.

— Şi au un copil, spuse ea.

— Da. De unde ştii?

Se uită la el o clipă.

— L-am auzit plângând.

Îl auzi şi a doua zi. Şi a treia zi.

Încetă să se mai uite la televizor. În schimb luă o carte în poală, prefăcându-se că citeşte, dar, de fapt, nu făcea altceva decât să asculte, să asculte...

Nu era la opt, era chiar acolo, la şapte.

Şi aproape întotdeauna pompa şi paharul i se aduceau la câteva minute după ce începea orăcăitul; care înceta la câteva minute după ce laptele era dus din camera ei.

— Ce faceţi cu el? o întrebă pe Laura-Louise într-o dimineaţă, când îi dădu paharul cu o sută douăzeci de grame de lapte.

— Păi, îl aruncăm, bineînţeles, spuse Laura-Louise şi ieşi.

În acea după-masă, când îi dădu Laurei-Louise paharul, spuse:

— Stai puţin, şi dădu să pună în pahar o linguriţă murdară de cafea.

Laura-Louise îi smulse paharul din mână.

— Nu face asta, se răsti şi prinse linguriţa cu degetele mâinii cu care ţinea pompa.

— Ce contează? întrebă Rosemary.

— E murdară, atâta tot.

Capitolul 22

Trăia.

Era în apartamentul lui Minnie şi al lui Roman.

Îl ţineau acolo, îl hrăneau cu laptele ei, Doamne ajută, se îngrijeau de el pentru că, după câte îşi amintea ea din cartea lui Hutch, întâi august era una din zilele lor speciale,

Lammes sau Leamas, ceremonii şi ritualuri speciale. Sau poate că îl ţineau până când se întorceau Minnie şi Roman din Europa. Ca să profite şi ei.

Dar încă mai era în viaţă.

Nu mai luă pastilele pe care i le dădeau. Le ascundea între degetul mare şi palmă, prefăcându-se doar că le înghite, ca după aceea, când rămânea singură, să strecoare pastilele sub saltea cât mai departe cu putinţă.

Se simţea mai puternică şi mai lucidă.

— Ţin-te bine, Andy! Vin!

Învăţase lecţia primită de la doctorul Hill. De data asta nu va mai apela la nimeni, nu se mai aştepta să o creadă careva şi să o salveze. Nici poliţia, nici Joan sau Dunstanii, sau Grace Cardiff, nici măcar Brian. Guy era un actor mult prea bun, doctorul Sapirstein un doctor mult prea faimos; cu ei doi, chiar şi unul ca Brian putea fi convins că ea înnebunise din pricină că pierduse copilul. De data asta o va face singură, se va duce acolo şi-şi va lua copilul, şi va ţine în mână cuţitul cu cea mai lungă lamă şi cea mai ascuţită, ca să se apere de maniacii ăia.

Şi avea un avantaj faţă de ei. Pentru că ştia – iar ei nu ştiau că ea ştie – că mai există o cale secretă de la un apartament la celălalt. Uşa fusese blocată cu lanţul în seara aceea, – ştia asta tot aşa de bine cum ştia că mâna la care se uita era o mână şi nu o pasăre sau un vas de război – şi cu toate acestea toţi dăduseră năvală în apartamentul lor. Deci trebuia să mai fie o intrare.

Nu putea fi decât prin debaraua de aşternuturi, baricadată de doamna Gardenia, cea moartă, care cu siguranţă că a murit în urma aceleiaşi vrăjitorii ce l-a paralizat şi l-a ucis şi pe bietul Hutch. Debaraua fusese construită pe peretele ce împărţise apartamentul cel mare în două mai mici şi, dacă doamna Gardenia aparţinuse şi ea congregaţiei – doar ea îi dădea lui Minnie ierburile, aşa-i

spusese Terry – atunci ce putea fi mai logic decât să facă o uşă în peretele din fund al debaralei şi să treacă dintr-un apartament în celălalt, evitând foiala prin coridoare care ar fi atras atenţia locatarilor alde Bruhn şi Dubin-De Vore.

Era sigur debaraua cu rufărie.

Cu multă vreme în urmă, visase că e dusă pe sus prin acel dulap. Dar nu fusese vis; fusese un semn din ceruri, un mesaj divin, destinat să-i revină în memorie la ceas de mare încercare.

Tată din Ceruri, iartă-mă că m-am îndoit! Iartă-mă că mi-am întors faţa de la tine, Tată milostiv, ajută-mă ajută-mă în ceas de restrişte! Isuse iubite, Isuse, ajută-mă să-mi salvez pruncul nevinovat!

Bineînţeles că pastilele dădeau soluţia problemei. Îşi vârî adânc braţul sub saltea şi le scoase pe rând. Erau opt, toate la fel; pastile mici, albe, cu o linie pe mijloc pentru a fi împărţite în două. Oricare ar fi fost compoziţia lor, trei pe zi fuseseră suficiente ca să o ţină neputincioasă şi docilă; opt deodată ar fi putut cu siguranţă să o facă pe Laura-Louise sau Helen Wees să doarmă mult şi bine. Suflă peste pastile ca să le cureţe de praf, le înveli într-un colţ de copertă de revistă şi le ascunse în fundul cutiei cu şerveţele de demachiat.

Se prefăcea în continuare neputincioasă şi docilă; mânca ce i se dădea, răsfoia revistele, îşi mulgea laptele.

Se nimeri ca Leah Fountain să fie de faţă atunci când se ivi momentul propice. Intră după Helen Wees, care plecase cu laptele.

— Bună, Rosemary! o salută ea. Le-am tot lăsat celorlalte plăcerea de a-ţi ţine de urât, dar acum e rândul meu să mă bucur de asta. Aici la tine e ca la cinema. Ce se dă bun la televizor în seara asta?

Nimeni altcineva nu mai era în apartament. Guy avea o întâlnire cu Allan, să discute nişte contracte.

Hotărî să se uite la un film cu Fred Astaire şi Ginger Rogers şi, în timpul pauzei de reclamă, Leah se duse la bucătărie şi aduse două ceşti cu cafea.

— Mi-e puțin foame, spuse Rosemary când Leah aşează ceştile pe noptieră. Te-ar deranja dacă te-aş ruga să-mi faci un sandviş cu brânză?

— Cum să mă deranjeze, drăguță? Cum îl vrei, cu salată şi maioneză?

Ieşi din nou şi atunci Rosemary scoase pachețelul de sub şervețelele din cutie. Acum erau unsprezece pastile. Le turnă pe toate în ceaşca lui Leah şi amestecă lichidul cu propria ei linguriță, pe care apoi o şterse cu un şervețel. Îşi luă ceaşca ce-i fusese destinată, dar mâna îi tremura atât de tare, încât trebui să o pună iarăşi pe noptieră.

Reuşi totuşi să se stăpânească şi să-şi bea calmă cafeaua atunci când se întoarse Leah cu sandvişul.

— Mulțumesc, Leah, arată grozav. Cafeaua e puțin amară; cred că a stat prea mult.

— Să fac alta nouă?

— Nu e chiar atât de rea.

Leah se aşează lângă pat, îşi luă ceaşca, amestecă în ea şi gustă.

— Mh, mormăi şi strâmbă din nas; dădu din cap, în semn că într-adevăr era amară.

— Se poate totuşi bea, spuse Rosemary.

Urmăriră filmul şi după alte două pauze, capul lui Leah pică în față şi zvâcni brusc în sus. Puse jos ceaşca şi farfuria, ceaşca pe trei sferturi goală. Rosemary îşi mâncă ultima fărâmă din sandviş şi se uită la Fred Astaire şi încă doi care dansau pe mese, într-un decor neverosimil de music-hall.

În timpul următoarei secvențe a filmului, Leah adormi buştean.

— Leah? o chemă Rosemary.

Bătrâna sforăia cu bărbia în piept, cu mâinile în poală, cu palmele în sus. Părul ei de nuanța levănțică, o perucă, îi alunecase în față; la ceafă se iviseră câteva fire răzlețe de păr alb.

Rosemary se dădu jos din pat, vâri picioarele în papuci şi puse pe ea capotul matlasat, alb-cu-albastru, pe care şi-l cumpărase pentru spital. Ieşi încet din dormitor, închise uşa aproape de tot şi se duse la uşa de la intrare, pe care o zăvori şi puse lanțul de siguranță.

Apoi intră în bucătărie şi luă cel mai lung şi mai ascuțit cuțit de pe rastel – un cuțit aproape nou, de tăiat carne, cu lama de oțel, curbată, ascuțită la vârf şi cu mânerul greu de os, cu ținte de plumb. Ținându-l cu vârful îndreptat în jos pe lângă corp, ieşi din bucătărie şi o luă pe coridoare spre debara.

De cum deschise uşa, înțelese că avusese dreptate. Rafturile arătau la fel de ordonate, numai că lucrurile de pe două dintre ele îşi schimbaseră locul; prosoapele de baie şi cele de mâini se găseau acum acolo unde stăteau înainte cuverturile de iarnă şi viceversa.

Puse cuțitul pe pragul băii şi scoase totul afară din debara cu excepția lucrurilor care se aflau pe rafturile cele mai de sus, care erau țintuite în perete. Puse prosoapele, aşternuturile, cutiile mari şi mici pe podea, apoi ridică cele patru rafturi învelite în pânză, pe care ea însăşi le aranjase şi le pusese acolo cu mii şi mii de ani în urmă.

Peretele din fundul debaralei, în spatele rafturilor, era făcut dintr-un singur panou de placaj mare şi vopsit în alb, încadrat de o ramă îngustă şi albă. Apropiindu-se şi dându-se puțin într-o parte ca să nu stea în calea luminii, văzu că acolo unde placajul se unea cu rama, vopseaua era crăpată într-o linie continuă. Apăsă intâi o muchie a panoului, apoi cealaltă; apăsă mai tare şi placajul cedă înspre interior scârțâind uşor din balamale. Dincolo era întuneric; altă

debara, cu un cuier din metal aşezat într-o parte şi o pată strălucitoare de lumină – gaura cheii. Deschizând panoul de tot, Rosemary păşi în cea de a doua debara şi se lăsă în jos. Prin gaura cheii văzu, la o distanţă de aproximativ douăzeci de paşi, o comodă mică foarte veche ce stătea într-un unghi al coridorului din apartamentul lui Minnie şi al lui Roman.

Încercă să deschidă uşa. Se deschidea.

Închise uşa, se intoarse prin debara în coridorul din apartamentul ei, luă cuţitul, apoi intră la loc, se uită iarăşi prin gaura cheii şi crăpă numai puţin uşa.

Apoi o deschise de tot, ţinând cuţitul la nivelul umărului, cu vârful îndreptat înainte.

Coridorul era gol, dar se auzeau voci mai încolo, în living. Baia era la dreapta ei, cu uşa deschisă şi fără lumina aprinsă înăuntru. Dormitorul lui Minnie şi al lui Roman era la stânga, o veioză era aprinsă. Nici un leagăn, nici un copil.

Străbătu cu multă precauţie coridorul. În dreapta o uşă încuiată; pe stânga, alta dădea în debaraua de lenjerie.

Deasupra comodei atârna un tablou în ulei, mic, dar în culori vii, reprezentând o biserică în flăcări. Înainte aici fusese doar o urmă mai curată pe tapet şi un cârlig; acum vedea tabloul ăsta oribil. Biserica Sfântul Patrick, aşa părea, cu flăcări galbene şi roşii ţâşnind prin ferestre şi ridicându-se prin acoperişul brăzdat de jgheaburi.

Unde-l mai văzuse? O biserică arzând...

În vis. Acela în care o căraseră prin debaraua pentru aşternuturi. Guy fusese atunci şi încă cineva care zisese „Ai ridicat-o prea sus”. Spre o sală de bal unde ardea o biserică. Unde ardea acea biserică.

Dar cum era posibil aşa ceva?

Fusese cu adevărat dusă prin acea debara, văzuse tabloul atunci când o duseseră pe lângă el?

Găseşte-l pe Andy. Găseşte-l pe Andy. Găseşte-l pe Andy.

Ţinând cuţitul ridicat, dădu colţul întâi la stânga, apoi la dreapta. Celelalte uşi erau încuiate. Alt tablou: femei şi bărbaţi în pielea goală dansând în cerc. În faţa ei erau salonul şi uşa de la intrare, precum şi arcada din stânga, ce ducea în living. Vocile erau tot mai puternice. „În niciun caz, dacă încă mai aşteaptă avionul!" zicea domnul Fountain şi izbucniră în râsete, apoi sâsâit cerând linişte.

În sala de bal. Jackie Kennedy i se adresase cu vorbă blândă şi apoi plecase, şi apoi toţi se strânseseră acolo, întreaga congregaţie, dezbrăcaţi, cântând în cerc în jurul ei. Oare toate acestea se întâmplaseră în realitate? Înveşmântat într-o pelerină neagră, Roman desenase semne magice pe trupul ei. Doctorul Sapirstein îi ţinea cutia cu vopsea roşie. Vopsea roşie? Sânge?

— Ei, la dracu', Hayato, o auzi pe Minnie, acum îţi baţi joc de mine. Cum spunem noi, „îmi forţezi mâna".

Minnie? Se întorsese din Europa? Şi Roman? Dar chiar ieri primise o vedere de la ei din Dubrovnik, în care spuneau că vor mai rămâne acolo.

Dar oare au fost cu adevărat plecaţi?

Acum ajunsese în dreptul arcadei, vedea rafturile cu cărţi şi fişierele, şi mesele încărcate cu ziare şi plicuri. Adunarea era în capătul celălalt, râdeau, vorbeau încet. Clincăneau cuburi de gheaţă.

Strânse şi mai bine în mână mânerul cuţitului şi făcu un pas înainte. Se opri şi căscă ochii.

În partea cealaltă a camerei, în arcada mare a ferestrei, se găsea un leagăn mare negru. Negru, negru de tot: îmbrăcat în tafta neagră, cu coviltir negru şi dantele negre. O podoabă de argint atârna de coviltir, legată cu un şnur negru.

Mort? Ba nu, chiar în aceeaşi clipă, dantela ţeapănă tremură uşor şi podoaba de argint vibra.

El era acolo. În acel leagăn al afuriseniei, monstruos, vrăjitoresc. Podoaba de argint era un crucifix care atârna cu capul în jos, iar şnurul negru era înfăşurat şi înnodat în jurul picioarelor lui Isus.

Gândul că pruncul ei zăcea neajutorat în mijlocul sacrilegiului şi al ororii o făcu pe Rosemary să lăcrimeze şi, dintr-o dată, un alean năpraznic o făcu să nu-şi mai dorească altceva decât să se prăbuşească pe jos şi să plângă într-un abandon total în faţa acestui rău atât de rafinat şi de greu de conceput cu mintea. Reuşi totuşi să se înfrâneze; strânse ochii pentru a-şi opri lacrimile, rosti repede în gând un Ave Maria şi îşi adună toată hotărârea şi toată ura din fiinţa ei; ura pentru Minnie, Roman, Guy, doctorul Sapirstein – pentru toţi care conspiraseră să i-l fure pe Andy şi să-l folosească la treburile lor mârşave. Îşi şterse palmele de capot, işi scuturâ capul ca să-şi dea părul pe spate, prinse din nou şi mai strâns mânerul gros în mână şi păşi în faţă, acolo unde puteau toţi, fiecare în parte, să o vadă şi să ştie că ea a venit.

În chip ciudat, n-au văzut-o. Continuau, să vorbească, să asculte, să bea, să petreacă în mod plăcut, de parcă ar fi fost o fantomă sau ar fi dormit în propriul ei pat şi totul era un vis; Minnie, Roman, Guy (contracte!), domnul Fountain, soţii Wees, Laura-Louise şi un japonez cu figură de băiat sârguincios cu ochelari – toţi strânşi sub un portret atârnat deasupra căminului, al lui Adrian Marcato. Numai el o vedea. Stătea acolo şi se uita fix la ea, nemişcat, plin de putere; dar neputincios, doar un tablou.

Apoi o văzu şi Roman; îşi puse deoparte băutura şi atinse braţul lui Minnie. Deodată tăcerea se înstăpâni asupra lor, şi cei care erau aşezaţi cu spatele se întoarseră cu chipuri întrebătoare. Guy dădu să se ridice, dar se aşeză la loc. Laura-Louise îşi plesni palma peste gură şi începu să schelălăie.

— Du-te înapoi în pat, Rosemary, spuse Helen Wees; ştii că nu ai voie să te scoli şi să umbli.

Ori era nebună ori încerca o manevră psihologică.

— Ea e mama? se interesă japonezul şi, când Roman dădu din cap, scoase un „Aaa, sss” şi o privi pe Rosemary cu interes.

— A omorât-o pe Leah, spuse domnui Fountain, ridicându-se de pe scaun. A ucis-o pe Leah a mea. Aşa e? Unde este ea? Ai ucis-o pe Leah a mea?

Rosemary se uită cu ochii larg deschişi la ei, la Guy. El îşi plecă privirile, roşu tot la faţă.

Ea strânse şi mai tare mânerul în mână.

— Da. Am omorât-o. Am înfipt cuţitul în ea până a murit. Şi apoi mi-am şters cuţitul şi acum am să-l înfig în oricine îndrăzneşte să se apropie de mine. Spune-le, Guy, cât e de ascuţit!

El nu spuse nimic. Domnul Fountain se aşeză şi îşi duse o mână la inimă. Laura-Louise ţipă.

Fără să-şi ia ochii de la ei, Rosemary porni spre leagăn.

— Rosemary, o chemă Roman.

— Taci, îi spuse ea.

— Înainte să te uiţi...

— Taci. Tu eşti în Dubrovnik. Nu te aud.

— Las-o, îl opri Minnie.

Se uită la ei până ajunse lângă leagăn, care era îndreptat cu picioarele spre ei. Cu mâna liberă prinse mânerul învelit în negru şi întoarse încet leagănul astfel ca să fie îndreptat spre ea. Taftaua foşni; roţile din spate scârţâiră.

Adormit, dulce de tot mititelul, cu faţa rozalie, Andy era înfăşat într-un scutec negru, cu mănuşi mici negre, legate cu panglici negre în jurul încheieturilor de la mâini. Avea păr portocaliu-roşcat şi mult, surprinzător de mult, mătăsos, periat. Andy. Ah Andy! întinse mâna spre el,

întorcând vârful cuțitului în afară; buzele pruncului se țuguiară şi ochii se deschiseră şi se ațintiră asupra ei. Ochi galben-aurii fără alb şi fără irişi; în întregime galben-aurii, cu pupile verticale, două tăieturi negre. Rosemary se uită la el.

El se uită la ea, o privire galben-aurie, apoi la crucifixul răsturnat care se legăna.

Rosemary ridică privirea spre ceilalți, care o urmăreau cu atenție – şi mai ales cuțitul din mâna ei, şi deodată țipă:

— Ce i-ați făcut la ochi?

Ei se holbară şi se întoarseră spre Roman.

— Are ochii Tatălui Său, spuse el.

Ea se uită la Roman, se uită la Guy – ai cărui ochi erau ascunşi în dosul unei mâini – se uită din nou la Roman.

— Ce spui tu acolo? Ochii lui Guy sunt căprui, sunt normali! Cu el ce-ați făcut? Maniaci ce sunteți!

Se depărtă de leagăn, gata să-i omoare pe toți.

— Satan este Tatăl Lui, nu Guy, spuse Roman, Satan este Tatăl Lui, care a venit din Iad şi a conceput un Fiu cu o muritoare! Ca să răzbune nedreptățile comise de servitorii Domnului împotriva discipolilor Lui, care niciodată nu s-au îndoit de El!

— Ave Satan, spuse domnul Wees.

— Satan este Tatăl Lui şi Numele Lui este Adrian, strigă Roman cu voce tot mai tare şi mai mândră, cu un aer ce degaja tot mai multă forță şi putere. El va răsturna pe cei puternici şi le va pustii templele. El îi va răscumpăra pe cei persecutați şi-Şi va vărsa mânia şi răzbunarea în numele celor arşi şi torturați!

— Ave Adrian, spuseră. Ave Adrian. Ave Adrian. Şi Ave Satan. Ave Satan. Ave Adrian.. Ave Satan.

Ea scutură din cap.

— Nu, spuse.

— El te-a ales pe tine din toată lumea, Rosemary, spuse Minnie. Dintre toate femeile lumii, El te-a ales pe tine. El v-a adus pe tine şi pe Guy în acest apartament al vostru, El a speriat-o pe Terry cum-o-cheamă, proasta aia, El a făcut-o să se sperie prosteşte, astfel ca noi să trebuiască să ne schimbăm planurile, El a aranjat tot ce trebuia aranjat, pentru că El a vrut ca tu să fii mama singurului Său Fiu.

— Puterea Lui e mai puternică decât orice putere, spuse Roman.

— Ave Satan, spuse Helen Wees.

Laura-Louise îşi luă mâna de la gură. Guy se uită la Rosemary printre degete.

— Nu, spuse ea, nu, – şi cuţitul atârna pe lângă corp. Nu. Nu se poate. Nu.

— Uită-te la mâinile Lui, o îndemnă Minnie. Sau la picioarele Lui.

— Şi la coada Lui, spuse Laura-Louise.

— Şi la mugurii cornițelor Lui, spuse Minnie.

— Doamne, Dumnezeule, şopti Rosemary.

— Dumnezeu a murit, spuse Roman.

Ea se întoarse spre leagăn, lăsă cuţitul să-i cadă din mână, se întoarse din nou spre grupul care o urmărea.

— Ah, Dumnezeule! spuse şi îşi acoperi faţa. Ah, Dumnezeule! îşi ridică pumnii şi ţipă către tavan: Dumnezeule! Dumnezeule! Dumnezeule! Dumnezeule! Dumnezeule!

— Dumnezeu este MORT! tună Roman. Dumnezeu e mort şi Satan trăieşte! Este anul Unu, primul an al Domnului nostru! Anul Unu, Dumnezeu nu mai există! Anul Unu, începutul lui Adrian!

— Ave Satan! strigară toţi. Ave Adrian! Ave Adrian! Ave Satan!

Ea dădu îndărăt, „Nu, nu” – dădu îndărăt şi încă, şi încă, tot mai departe, până ajunse între mesele din colţ. În

spatele ei se nimeri un scaun; căzu pe el şi se holbă la toți cei de acolo.

— Nu.

Domnul Fountain se repezi afară din cameră şi o porni iute prin coridor. Guy şi domnul Wees se luară după el.

Minnie traversă camera, se aplecă gemând şi ridică de jos cuțitul. Îl duse în bucătărie.

Laura-Louise se apropie de leagăn şi începu să-l hâțâne cu gesturi posesive, făcând tot felul de strâmbături către copil. Taftaua neagră foşni; roțile scârțâiră.

Ea şedea acolo cu ochii holbați.

— Nu, spuse.

Visul. Visul. Fusese adevărat. Ochii galbeni în care privise.

— Ah, Dumnezeule, spuse. Roman se apropie de ea.

— Clare se prefăcea numai când se jeluia atâta de durere din pricina lui Leah, spuse el. Nu-i pare chiar atât de rău. Nimeni n-o iubea cu adevărat; era prea zgârcită, şi cu sufletul, şi cu banii. De ce nu vrei să ne ajuți, Rosemary, să fii o mamă adevărată pentru Adrian; şi noi o să aranjăm în aşa fel, încât să nu fii pedepsită pentru că ai omorât-o. În aşa fel, încât nimeni să nu afle nimic despre asta. Nu trebuie să te alături cercului nostru dacă nu vrei; numai să fii mamă pentru pruncul tău. Se aplecă spre ea şi şopti: Minnie şi Laura-Louise sunt prea bătrâne. Nu se cuvine. Ea îi privi.

El se îndreptă din nou de spate.

— Gândeşte-te la asta, Rosemary, spuse.

— N-am ucis-o.

— Atunci?

— I-am dat doar pastilele. A adormit.

— Ah! zise el. Se auzi soneria.

— Scuză-mă, şi, ducându-se să deschidă, Roman îi aruncă peste umăr: Mai gândeşte-te, oricum.

— Ah, Dumnezeule, spuse ea.

— Termină cu „ah, Dumnezeule” al tău sau te ucidem, mârâi Laura-Louise, zgâlțâind leagănul. Cu sau fără lapte.

— Ba tu să taci, o repezi Helen Wees, apropiindu-se de Rosemary şi punându-i în mână o batistă umezită. Rosemary este mama Lui, indiferent de cum se poartă. Să ții minte asta şi să-i arăți respectul cuvenit.

Laura-Louise mormăi ceva neînțeles.

Rosemary îşi şterse fruntea şi obrajii cu batista răcoroasă. Din partea cealaltă a camerei, dintr-un fotoliu, japonezul îi prinse privirea, zâmbi şi apoi îşi lăsă capul în jos. Ținea în mâini un aparat de fotografiat în care tocmai monta un film nou, apoi îl mişcă în sus şi în jos în direcția leagănului, zâmbind şi dând din cap. Ea îşi plecă privirile şi începu să plângă. Îşi şterse ochii.

Roman reveni ținând de braț un bărbat robust, frumos, cu pielea măslinie, îmbrăcat într-un costum alb ca zăpada şi pantofi albi în picioare. Aducea cu sine o cutie mare învelită într-o hârtie cu modele albastre de ursuleți şi acadele. Din cutie răsunau note muzicale. Toată lumea se strânse să-l întâmpine şi să-i strângă mâna. „Îngrijorat” spuneau, şi „plăcere” şi „aeroport” şi „Stavropoulus” şi „ocazie”. Laura-Louise duse cutia la leagăn şi o ridică astfel, încât copilul să o poată vedea, o scutură pentru ca pruncul să poată auzi, apoi o puse pe fereastră lângă alte cutii asemănătoare şi lângă altele câteva învelite în hârtie neagră, cu funde negre.

— Imediat după miezul nopții, iunie, douăzeci şi cinci, spuse Roman. Exact la o jumătate de an după ştii-ce. Nu e perfect?

— Dar de ce te miri? întrebă noul venit, desfăcându-şi larg ambele mâini. Oare Edmond Lautréamont nu a prezis acum trei sute de ani că va fi în iunie, douăzeci şi cinci?

— Într-adevăr, spuse Roman zâmbind, dar este totuşi ceva nou ca una din prezicerile lui să se adeverească! Toată

lumea râse. Vino, prietene, zise Roman trăgându-l pe noul-venit, în față, vino să-L vezi. Vino să vezi Copilul.

Se duseră lângă leagăn, unde Laura-Louise îi aştepta cu un zâmbet de patroană de magazin, şi făcură cerc în jurul lui şi priviră în tăcere. După câteva clipe, noul-venit se aşează în genunchi.

Guy şi domnul Wees reveniră în cameră.

Aşteptară sub arcadă până când noul-venit se ridică în picioare, apoi Guy se apropie de Rosemary.

— O să îşi revină, Abe e cu ea acolo.

Se uită în jos spre ea, frecându-şi palmele de coapse.

— Mi-au promis că n-o să păţeşti nimic rău, zise. Şi n-ai păţit nimic rău, cu adevărat. Adică, să zicem că ai fi născut şi ţi-a murit copilul; n-ar fi acelaşi lucru? Şi primim atât de mult în schimb, Ro.

Ea puse batista pe masă şi îşi ridică ochii spre el. Îl scuipă în față din toate puterile.

El roşi tot, se întoarse de la ea şi îşi şterse piepţii jachetei. Roman îl prinse de mână şi îl trase spre noul-venit, făcând prezentările, Argyron Stavropoulos.

— Ce mândru trebuie să fii, spuse Stavropoulos strângând mâna lui Guy în ale sale. Nu cumva cea de acolo este mama? Atunci de ce, în numele...

Roman îl trase deoparte şi-i şopti ceva la ureche.

— Poftim, zise Minnie şi îi oferi lui Rosemary o ceaşcă de ceai. Bea asta şi o să te simţi mai bine.

Rosemary se uită la ceaşcă, apoi în sus spre Minnie.

— Ce-ai pus înăuntru, rădăcini de tannis?

— Nu e nimic înăuntru. În afară de zahăr şi lămâie. Este cel mai banal ceai Lipton. Bea-l. Şi puse ceaşca lângă batistă.

Ceea ce trebuia să facă era să-l omoare. Evident. Aşteaptă numai până se aşază toţi în partea cealaltă a

camerei, apoi repede-te, împinge-o pe Laura-Louise deoparte şi apucă-l, şi aruncă-l pe fereastră. Şi aruncă-te după el. O mamă îşi ucide pruncul şi se sinucide la Bramford.

Salvează lumea de Dumnezeu ştie ce-o fi. De Satan-ştie-ce-o-fi. Coada! Mugurii coarnelor! îi venea să urle, să moară.

Aşa o să facă, o să-l arunce şi o să se arunce. Acum toţi se învârteau în toate părţile. Un cocktail plăcut. Japonezul făcea fotografii; cu Guy, cu Stavropoulos, cu Laura-Louise ţinând copilul. Îşi întoarse faţa de la ei, nemaivrând să-i mai vadă.

Ochii aceia! Ca ai unui animal, ai unui tigru, nu ca ai fiinţelor omeneşti!

El nu era fiinţă omenească, desigur. Era un fel de hibrid.

Şi cât de adorabil, cât de dulce arătase inainte să deschidă ochii aceia galbeni! Bărbia mică, puţin ca a lui Brian; gurița dulce; părul acela atât de frumos, portocaliu-roşcat... I-ar plăcea să se mai uite o dată la el, numai să nu mai deschidă ochii aceia galbeni, ca de animal.

Gustă ceaiul. Era ceai.

Nu, nu ar putea să-l arunce pe geam afară. Era pruncul ei, indiferent de cine îi era tată. Ceea ce trebuia ea să facă era să se ducă la cineva care ar înţelege. La un preot. Da, ăsta era răspunsul; un preot. Asta era o problemă de care trebuia să se ocupe Biserica. Papa, cardinalii, nu proasta de Rosemary Reilly din Omaha.

Uciderea era un păcat, indiferent cine era victima.

Mai luă o gură de ceai.

El începu să scâncească pentru că Laura-Louise îl legăna prea tare, dar idioata începu să-l legene şi mai tare.

Rabdă cât putu mai mult, apoi se ridică şi se duse la ea.

— Pleacă de aici, o alungă Laura-Louise. Să nu te apropii de El. Roman!

— Îl legeni prea tare, spuse ea.

— Şezi şi taci! o repezi Laura-Louise, apoi către Roman: Scoate-o de aici. Pune-o la locul ei.

— Îl leagănă prea tare, spuse Rosemary, de aceea plânge.

— Vezi-ţi de treaba ta, se răsti Laura-Louise.

— Las-o pe Rosemary să-L legene, hotărî Roman. Laura-Louise se holbă la el.

— Hai, o îndemnă el, apropiindu-se de mânerul leagănului. Du-te şi te aşază lângă ceilalţi. Las-o pe Rosemary să-L legene.

— E în stare...

— Du-te şi te aşază lângă ceilalţi, Laura-Louise. Ea pufni şi o luă din loc.

— Leagănă-L, zâmbi Roman către Rosemary.

Întoarse leagănul înspre ea.

Ea rămase nemişcată şi-l privi.

— Încerci să mă faci... să fiu mama lui.

— Şi nu eşti mama Lui? întrebă Roman. Haide. Leagănă-L până nu mai plânge, atât.

Rosemary puse mâna pe mânerul negru, îşi strânse degetele în jurul lui. Câteva clipe, mişcară amândoi leagănul, el de un capăt al mânerului ea de celălalt capăt, apoi Roman dădu drumul la capătul lui şi ea îl legănă singură, frumos, încet. Se uită la prunc, îi văzu ochii galbeni, apoi se uită la fereastră.

— Ar trebui să-i ungi roţile, spuse. S-ar putea ca şi asta să-l sâcâie.

— Aşa am să fac, spuse Roman. Vezi? Nu mai plânge. Ştie cine eşti.

— Nu fi caraghios, spuse Rosemary şi îşi aplecă din nou ochii spre copil. El se uita la ea. Ochii lui nu erau chiar

atât de îngrozitori, acum că era pregătită să-i vadă. Fusese luată prin surprindere, de aceea se speriase. Chiar erau drăguți în felul lor.

— Cum arată mâinile lui? întrebă fără să se oprească din legănat.

— Sunt foarte drăguțe, spuse Roman. Are gheare, dar sunt micuțe şi sidefii. Mănuşile i le-am pus numai aşa, ca să nu Se zgârie, nu pentru că mânuțele Lui n-ar fi frumoase.

— Pare supărat.

Doctorul Sapirstein veni lângă ei.

— Noaptea surprizelor.

— Pleacă de-aici sau te scuip între ochi, mârâi Rosemary.

— Pleacă, Abe, spuse Roman şi doctorul Sapirstein dădu din cap şi se depărtă.

— Tu nu, se aplecă Rosemary spre prunc. Nu e vina ta. Eu sunt supărată pe ei, pentru că m-au înşelat şi m-au mințit. Nu fi atât de îngrijorat; n-am să-ți fac nici un rău.

— Ştie asta, spuse Roman.

— Atunci de ce arată atât de supărat? Bietul mititel. Uite la el.

— Numai puțin, iartă-mă, zise Roman. Trebuie să mă duc să văd puțin de oaspeți. Mă întorc imediat. Şi se retrase, lăsând-o singură.

— Pe cuvânt de onoare că n-am să-ți fac nici un rău, spuse ea către prunc. Se aplecă din nou şi-i desfăcu panglicile de la gât.

Laura-Louise te-a strâns prea tare, nu-i aşa? Ia să lărgim nițel, ca să te simți mai bine. Ai o bărbie tare drăguță, ştii asta? Ai ochi galbeni, ciudați, dar ai o bărbie foarte drăguță.

Legă şnururile mai larg.

Sărăcuța creatură.

Nu putea fi în întregime rău, pur şi simplu, nu putea. Chiar dacă era jumătate Satan, cealaltă jumătate nu era a ei, pe jumătate fiinţă omenească, normală, cumsecade, sensibilă? Dacă s-ar strădui să lupte împotriva lor, să exercite o influenţă pozitivă care să contracareze influenţa lor negativă...

— Ai camera ta, ştii asta? spuse lărgind puţin scutecul care şi el era prea strâns. Are pereţii alb-cu-galben şi un leagăn alb cu pernițe galbene şi nu-i nici un strop din negrul ăsta bătrânicios şi drăcesc acolo. O să ţi-o arătăm atunci când o să vină ora de supt. În caz că eşti curios, se întâmplă ca eu să fiu doamna care ţi-a trimis tot laptele ăla pe care l-ai băut. Pun pariu că tu ai crezut că vine adus în sticle, nu-i aşa? Ei bine, nu e aşa; vine adus de mame, iar eu sunt mama ta. Chiar aşa ,domnule Bombănici. Nu prea arăţi încântat de ce ai auzit.

Tăcerea o făcu să-şi ridice privirile. Se strânseseră în jurul ei să o privească, dar stăteau la o distanţă respectuoasă.

Simţi cum roşeşte şi îşi plecă faţa spre leagăn, găsindu-şi de lucru cu aranjatul cuverturii.

— Lasă-i să se uite, spuse, nouă nu ne pasă, nu-i aşa? Noi nu vrem decât să ne simţim comod şi călduţ, uite aşa. Aşa-i mai bine?

— Ave Rosemary, spuse Helen Wees.

Ceilalţi o imitară.

— Ave Rosemary. Ave Rosemary.

Minnie şi Stavropoulus, şi doctorul Sapirstein.

— Ave Rosemary.

Guy spuse şi el.

— Ave Rosemary.

Laure-Louise îşi mişcă buzele, dar nu scoase nici un sunet.

— Ave Rosemary, mamă a lui Adrian! spuse Roman. Ea îl privi pe deasupra leagănului.

— Se numeşte Andrew, zise. Andrew John Woodhouse.

— Adrian Steven, insistă Roman.

— Ascultă Roman, interveni Guy, iar Stavropoulus, aflat de partea celaltă a lui Roman îl apucă de braţ:

— Are numele o importanţă chiar atât de mare?

— Da, are. Are, se încăpăţâna Roman. Numele lui este Adrian Steven.

— Înţeleg de ce ai vrut să se numească aşa, spuse Rosemary, dar îmi pare rău; nu se poate. Pentru că numele lui este Andrew John. Este copilul meu, nu al vostru, şi în această privinţă nu vreau să aud nici un fel de discuţii. În această privinţă şi în aceea a hainelor. N-are să poarte negru tot timpul.

Roman deschise gura, dar Minnie i-o luă înainte:

— Ave Andrew, rosti cu voce tare, privindu-l pe Roman drept în ochi.

Toţi ceilalţi spuseră „Ave Andrew” şi „Ave Rosemary, mamă a lui Andrew” şi „Ave Satan”.

Rosemary gâdilă bebeluşul pe burtică.

— Nu ţi-a plăcut „Adrian” nu-i aşa? îl întrebă. Te cred. „Adrian Steven!” Vrei, te rog, să nu mai stai aşa de bosumflat? Îl ciupi de vârful năsucului. Ştii cum să zâmbeşti, Andy? Ştii? Hai, Andy, ochişori nostimi, ştii să zâmbeşti? Ştii să-i zâmbeşti mămicăi? Atinse podoaba de argint şi-i dădu un bobârnac să se legene. Haide, Andy. Un zâmbet mic. Hai, Anducu-ducu.

Japonezul se strecură în faţă cu aparatul de fotografiat şi făcu trei sau patru fotografii una după alta.